

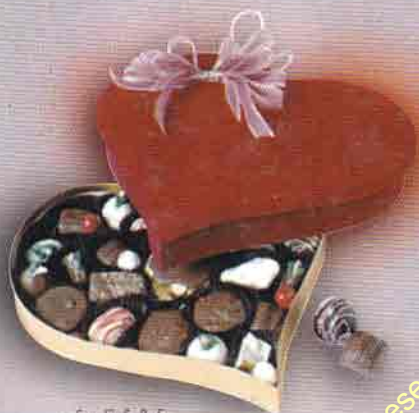

နိုင်ငံသရဖူစာပေ

သင်္ကြံဖိုး

အနင်းခံမြက်အတွက်
မိုးရေစက်

BURMESE
CLASSIC

၁၆၂၆၃၆

အပိုင်း(၁)

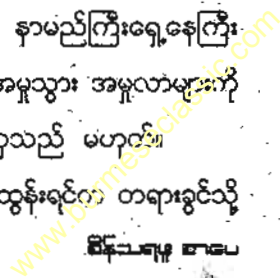

အသက်အရွယ်အားဖြင့် သုံးဆယ်ပင် မစွန်းသေးသော အမှု
လိုက်ရှေ့နေလေးတစ်ယောက်သည် သူ၏နိုးခန်းထဲ၌ လွန်စွာတက်ကြွ
သောအမှုအရာဖြင့် သူ့ထံ ရောက်ရှိလာမည့် အမှုသည်ကို စောင့်မျှော်
လျက်ရှိလေသည်။

သူသည် ရှေ့နေပေါက်စလေးဆိုသော်လည်း အမှုလိုက်သည့်
အတွေ့အကြုံကတော့ အတော်အတန်ရထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမှာ သူ၏ဆရာဖြစ်သူ နာမည်ကြီးရှေ့နေကြီး
ဦးထွန်းရင်နှင့် တွဲဖက်၍ ချိန်ဘာဆင်းရင်း အမှုသွား အမှုလာများကို
လေ့လာခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံက နည်းလှသည် မဟုတ်။

ယူဆရာ နာမည်ကြီး ရှေ့နေကြီးဦးထွန်းရင်က တရားခွင်သို့

ရောက်သည့်အခါ ချပ်ဝတ်တန်ဆာ အပြည့်အစုံဝတ်ထားသော စစ်သူကြီးတစ်ယောက်လို တစ်ဘက် တရားပြိုင်၏ အကျိုးဆောင် ရှေ့နေ၏ အားနည်းချက်၊ ကွာဟချက်တွေကို ထိုးဖောက်တိုက်စစ် ဆင်ရာ၌ အလွန်တရာ ကျွမ်းကျင်မှုရှိလေသည်။

တကယ်စစ်စစ် များသောအားဖြင့် အမှုလိုက်ရာတွင် တစ်ဖက် ပြိုင်ဖက်၏ အကျိုးဆောင်ရှေ့နေကြီးသည် ဆရာကြီး၏ ကျောင်းနေ ဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်လျှင်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။

သို့သော် တရားခွင်သို့ ရောက်လာသည့်အခါ သူငယ်ချင်းသော ဘာသာရယ် မရှိ။ ကိုယ့်အမှုသည် မနှစ်နာရလေအောင်၊ ကိုယ့်အမှု သည် မရှုံးနိုင်ရလေအောင် တစ်ဖက်တရားပြိုင်၏ရှေ့နေကို တတ်နိုင် သလောက် ထိုးစစ်ဆင်ပါတော့သည်။

တရားခွင်ပြီးသွားလို့ ရုံးချိန်းယူပြီး နှစ်ဖက်အမှုသည်တွေ ပြန်သွားကြတော့မှ ရုံးထဲက ကန်တင်းတစ်ခုမှာ တရားပြိုင်၏ ရှေ့နေ နှင့်အတူထိုင်ရင်း

“သူငယ်ချင်းရေ... စောစောက တရားခွင်မှာ ကိုယ့်ရဲ့လျှောက်လဲချက်တွေ နည်းနည်းကြမ်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်နော်”

“ဟာ... ရပါတယ်။ ကိုယ်လည်း မင်းရဲ့အမှု

သည်ကို အမှုစစ်နေရင်း သွေးဆူအောင် ဖို့(စ်)လုပ် လိုက်မိတယ်။ ကြေပါတယ်ကွာ”

စသည်ဖြင့် ပုံရိပ်ဖက်ရင်း ပြန်လည်သင့်မြတ်မှုယူရတာက ရှေ့နေလောကမှာ သိပ်ဆန်းလှတယ်ရယ် မဟုတ်တော့။

ဆရာကြီးထံ၌ ချိန်ဘာဆင်းရသည်မှာ သူ့အဖို့တော့ လွန်စွာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် စိန်အတုံးအခဲကြီး ကောက်ရလိုက်သလိုပင်။

သည်လိုနှင့် တစ်ရက်တွင် ဆရာကြီးက သူ့ကို အကြံတစ်ခု ပေးပါတော့၏။

“ကဲ...မောင်ထွန်းသစ်စ၊ မင်းလည်း ဆရာ့ဇီ မှာ ချိန်ဘာဆင်းတဲ့အတွေ့အကြုံက မနည်းလှတော့ ဘူး။ ဒီတော့ မင်းဝါသနာပါတဲ့အတိုင်း ဟောဒီရှေ့နေ အလုပ်နဲ့ မင်းအစွမ်းအစပေါင်းစပ်ပြီး အမှုလိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေးတော့။ ဆရာလည်း မင်းလို ရှေ့နေပေါက်စ တွေကို လက်တွဲခေါ်ရဦးမယ်။ အဲဒီတော့ မင်းအစွမ်း အစနဲ့ မင်း အမှုသည် ရှာပေးတော့။ မင်းအစွမ်းအစနဲ့ မင်း အမှုလိုက်ပေးတော့။ အခက်အခဲရှိရင် ဆရာ့ဇီ လာခဲ့။ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး...”

www.burmeseclassic.com

ဆရာကြီးဆီက ထိုစကားကို စကြားရစဉ်က စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုကို အတော်ပင် ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိလိုက်ရလေသည်။

သူ့အဖြစ်က တောမကျွမ်းသေးသော မုဆိုးပေါက်စလေးကို သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ပေါသည့် တောကြီးမျက်မည်းထဲသို့ တစ်ယောက် တည်း လွှတ်လိုက်သလိုပင်။

သို့သော် တဒက်ဖြစ်ပေါ်လာသော အားငယ်မှုကို ဖြေဖျောက် လိုက်စဉ်ပင် သူ့၌ သတ္တိရော၊ ခွန်အားရော၊ တက်ကြွမှုတွေပါ အလျှံပယ် လျှံတက်လာလေတော့သည်။

သို့နှင့် သူသည် ဆရာကြီး၏ အလုပ်သင်ရှေ့နေတစ်ဦးအဖြစ်မှ ကိုယ့်အစွမ်းအစနှင့်ကိုယ် ရပ်တည်လာနိုင်သော ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်လာ လေတော့သည်။

အထက်အရွယ်အားဖြင့် သုံးဆယ်ပင်မစွန်းသေးသော အမှု လိုက်ရှေ့နေလေးတစ်ယောက်သည် သူ၏ ရုံးခန်းထဲ၌ လွန်စွာ တက်ကြွသော အမှုအရာဖြင့် သူ့ထံ ရောက်ရှိလာမည့် အမှုသည်ကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိလေတော့သည်။

အတော်ရယ်စရာကောင်းသည်မှာ သူ ရုံးခန်းဖွင့်ပြီး တစ်လ ကြာသည်အထိပင် အမှုအပ်မည့်အမှုသည် တစ်ဦးတစ်လေမျှ သူ့ထံ ရောက်ရှိမလာခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သူ့ရုံးခန်းသည် အပ်ကျသံပင် ကြားနိုင်လောက်အောင် တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေ၏။

ဆရာကြီးနှင့် ချိန်ဘာဆင်းစဉ်က ဆရာကြီး၏ များမြောင်လှ သော အမှုတွဲများကြားတွင် သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ထဲမင်း စားချိန်ကိုပင် လုယက် အချိန်ယူကာ ခရိုင်ရုံး၊ တိုင်းရုံးများသို့ ခေါင်းပေါင်းစတုလူဖြင့် အပြေးအလွှား သွားလာနေရသည်။

အပ်လိုက်သည့်အမှုသည်တွေကလည်း နည်းနည်းနှောနှော မဟုတ်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှသော ဓာတ်မမှု၊ ရာဇဝတ်မှုတွေ အကုန်လုံးကို ဆရာကြီးဦးထွန်းရင်ကပင် ကိုင်တွယ်နေရသယောင် ရှိနေတော့သည်။

ယခု သူ ရုံးခန်းဖွင့်ချိန်မှာတော့ ငစ်ကြာသည်အထိပင် ကိုင်တွယ်စရာအမှုက ပေါ်မလာသေးချေ။

သို့နှင့် တစ်ခုသောရုံးဖွင့်ရက်မှာတော့ သူ့ထံသို့ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် မျက်နှာမသာမယာရှိလှသော အသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

“ထိုင်ပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ဘာများ ကူညီပေး ရမလဲ”

မိန်းမကြီး၏ပုံစံမှာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာပုံစံမျိုး မဟုတ်သော် လည်း သူ့အတွက်ကတော့ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးဖြစ်လာနိုင်သော အမှု သည်တစ်ယောက်မို့ ထိုမိန်းမကြီးကို သူ စိတ်ဝင်စား ကြည့်လိုက် မိ၏။

“ဟို...ရှေ့နေကြီး ဦးထွန်းသစ်စနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ”

မြတ်စွာဘုရား...။

ရှေ့က ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ဖတ်မိပြီး ထွန်းသစ်စဆိုတဲ့ သူ့ကို မိန်းမကြီးက အသက်ကြီးကြီး ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်နှင့် လွဲမှားနေသည်ထင်၏။ သူ နည်းနည်းတော့ ရယ်ချင်သွားလေသည်။

“ထွန်းသစ်စဆိုတာကျွန်တော်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ဘာများ အကျိုးဆောင်ပေးရမှာပါလဲ”

သည်အထိကို မိန်းမကြီးမှာ လာရင်းကိစ္စကို ထိထိမိမိပြော ဆိုခြင်းမရှိသေးဘဲ သူ့ကိုသာ အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်လုံးအစုံ ပြုကြည့် ရင်း...

“ဪ...သားက ရှေ့နေကြီးကိုး...။ ငယ်ငယ် လေးနဲ့ ရှေ့နေကြီးဖြစ်နေတာ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ ကွယ်။ အဒေါ် ဘာလို့များ ဒီလိုသားမျိုးလေး မမွေး မိခဲ့ပါလိမ့်။ အဒေါ်သားကတော့ လူ့လတ်ပိုင်အထိက တော့ တရားသမားပဲ သားရေ...။ စိတ်ပုတီးကို လက်က ချတယ်ရယ်ကို မရှိဘူး။ အဲ...ကြီးလာမှ... ကြီးလာမှ...ဟီး...”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ချုံးပွဲချကာ ငိုကြွေး သွားလေသည်မို့ ရှေ့နေလေးခမျာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့်ရမှန်း မသိ

လောက်အောင်ဖြစ်သွားပြီး စိတ်ချပ်ပေါက်သွားလေတော့၏။

“အဒေါ်...အဒေါ်...မငိုပါနဲ့ဗျာ။ အနာသိရင်
ဆေးရုံပါတယ်။ အဒေါ်သားက အမှုရင်ဆိုင်နေရ
လို့လား။ လာရင်းကိစ္စလေးကိုလည်း ပြောပါဦး”

“ဟောဒီစာကိုသာ ဖတ်ကြည့်ပါတော့ကွယ်”

အမျိုးသမီးကြီး ကမ်းပေးလိုက်သောစာကို ဖတ်ရှုမိပြီးနောက်
ရှေ့နေလေးမှာ ခေါင်းနုပန်း ကြီးသွားလေတော့၏။

“ဟိုက်...ဒါ...အဒေါ်သားကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲထားတာ။
ခုခံဖြေရှင်းဖို့ တရားရုံးက ဆင်ခေါ်တဲ့ သမ္မာန်စာပဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့။ ကြီးမှ မိုက်လုံးကြီးတဲ့
သားလို့။ အိ...”

အမျိုးသမီးကြီးမှာ ထိုသို့ပြောရင်း ဆက်လက်၍ ငိုခြင်းချနေ
သည်မို့ သူ့မှာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေအေးတစ်ခွက်ကို ယူတိုက်ရလေ
တော့သည်။

အင်း...အမှုက မလိုက်မယ့် မလိုက်ရတော့လည်း တစ်လ
တိတိ။

လိုက်မယ့် လိုက်ရတော့လည်း မယားခိုးမှုမှာ တရားခံတက်က

လိုက်ရတော့မည့်ကိန်း ဆိုက်၍ နေလေတော့သည်။

“ဖြစ်ပုံအကျဉ်းလေး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါဦး
အဒေါ်”

အမျိုးသမီးကြီးက စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသည့် တစ်သျှူးဘူး
ထဲကနေ တစ်သျှူးတစ်ရွက် ထုတ်ယူကာ နှပ်ညှစ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“ဖြစ်ပုံကတော့ ဒီလို...သားရဲ့။ အဒေါ်သား

မောင်သန်းအေးက လူရို၊ လူဖြောင့်၊ လူအေးကြီး။
အသက်လေးဆယ်အထိကတော့ စိတ်ပုတီးကို လက်
က မချတဲ့ တရားသမားကြီးပေါ့ကွယ်...။ မွေးနေ့
ရောဇာတ်တိုင်းလည်း ဘုရားမှန်မှန်တက်တယ်။ အဲ...
ဟောဒီပြဿနာအစကတော့ ဘုရားပေါ်တက်ရင်း
ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာ...”

“အင်း...ဆက်ပါဦး”

“ဘုရားပေါ်မှာတင် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်ခဲ့တယ်လေ။
မိန်းကလေးကပဲ သားလိုပဲ။ မွေးနေ့တိုင်းမှာ ဘုရား
တက်နေကြဆိုတော့ သားနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးက
တစ်ပတ်တစ်ခါဆိုသလို ပုံမှန်တွေ့ဖြစ်ကြတာပေါ့”

၁၆ ● သပြေမိုး

“ဟုတ်ကဲ့...ဆက်ပါဦး အဒေါ်”

“မိန်းကလေးနဲ့ ခင်လာတော့လည်း တစ်စတစ်စနဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ပါ သိခွင့်ရခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ မိန်းကလေးက အိမ်ထောင်သည်လေး...။ လင်ရ ကံဆိုးတယ် ဆိုရမှာပေါ့။ သူ့ယောက်ျားက အရက်သမား။ မိန်းမကို နှိပ်စက်လိုက်တာလည်း လွန်ရောဆိုပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒီလိုနဲ့ သားက မိန်းကလေးကို သနားသွားပြီး သံယောဇဉ် ဖြစ်သွားကြတယ် ဆိုပါတော့။ ကြာတော့ သားနဲ့ မိန်းကလေးကိစ္စကို သူ့ယောက်ျား အရက်သမားက သိသွားတယ်”

“ဒီတော့ တစ်ဘက်မိန်းကလေးရဲ့ယောက်ျား အရက်သမားကြီးကတောင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စံယောဇဉ်ကို သိနေမှတော့ လူပျိုကြီးရဲ့မိခင်ဖြစ်တဲ့ အဒေါ်ကကော သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို မသိခဲ့ဘူးလား...။ မတားဆီးခဲ့ဘူးလား...”

ရှေ့နေလေးက ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“အမလေး... သိလို့ တားဆီးခဲ့တာပေါ့ ရှေ့နေကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ အဒေါ်သား မိုက်လုံးကြီးပုံများ ဘယ်လိုတားတား တားဆီးလို့ကို မရတော့ဘူးလေ...။ မအေမသိအောင် သူ့ရဲ့ ရုံးလခတွေကို ကောင်မလေးကို ထိုးအပ်လိုအပ်။ မကြီးမငယ်နဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းပြီး ရှုပ်ရှင်ရုံတွေ ဘာတွေတောင် သွားကြတယ် ဆိုပဲ။ ကောင်မလေးကလည်း စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့ အနေနဲ့ သားကြီးနဲ့ တွဲတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒီလိုနဲ့ တစ်ညမှာတော့ ကောင်မလေးက ရှေးကြီးသုတ်ပြာ၊ ငိုကြီးချက်မနဲ့ အဒေါ်တို့အိမ်ကို ပြေးလာခဲ့တယ်လေ။ သူ့ယောက်ျား နှိပ်စက်တာတွေ မခံနိုင်တော့လို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာတဲ့။ အဒေါ်တို့ အိမ်မှာ ခဏလောက် နေပါရစေတဲ့”

“အဲဒီညက အဒေါ် အိမ်မှာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“သားကြီးပဲ ကံဆိုးချင်လို့လားတော့ မသိပါဘူးကွယ်...။ အဲဒီညက အဒေါ် အိမ်မှာ မရှိဘူးကွဲ့။

ရည်းကူးက အမျိုးတွေ့ဆီကို သွားနေတာ တစ်ပတ်
လောက် ကြာတယ်”

‘ကောင်းရော...’ဟု သူ စိတ်ချဉ်ပေါက်စွာ တွေးလိုက်မိသည်။
အမျိုးသမီးကြီးကတော့ ဇာတ်စုံခင်းနေရင်း အတော့်ကို အရှိန်
တက်လာသည် ထင်ပါ၏။

“ကောင်မလေး အိမ်ရောက်လာပြီး သိပ်မကြာ
ခင်တင် သူ့ယောက်ျား အရက်သမားနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီး
တစ်ချို့ ရောက်လာပြီး အရက်သမားက ကောင်မလေး
ကို ပြန်တောင်းတယ်...။ ကောင်မလေးကလည်း
အရက်သမားနောက်ကို ပြန်လိုက်သွားရမှာ ကြောက်
တယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်...ဇွတ်ကို ငြင်းဆန်နေတာနဲ့
သားကြီးက အရက်သမားကိုရော ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ
ကိုပါ ခြံထဲက ထွက်သွားဖို့ နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။
နောက်ထပ် နှစ်ပတ်လောက်နေတော့ ရုံးကနေ ဟော
စာကို အဒေါ်တို့ လိုက်ခံရတာပဲ”

“အဒေါ်သားဘက်မှာ ပြစ်မှုက တော်တော်
ထင်ရှားတာပဲ။ အဲဒီညက အဒေါ်အိမ်မှာထင်
ကောင်မလေးကော အဒေါ်သားပါ အတူတူနဲ့”

ခဲတယ်ဆိုပါတော့။ နောက်နေ့တွေကျတော့ရော...”

“အဒေါ်ပြန်မရောက်ခင် သုံးရက်လောက်အထိ
ကတော့ ကောင်မလေးနဲ့ သားနဲ့ အိမ်တစ်အိမ်တည်း
မှာတင် အတူတူနေခဲ့ကြတာပဲ သားရယ်...”

‘ကောင်းရော...’ဟု သူ စိတ်ချဉ်ပေါက်စွာ ဖုတ်ယဉ် တွေး
လိုက်မိပြန်သည်။

သူ... ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ဆရာရေ... ဆရာ့ဆီမှာ ကျွန်တော် ချိန်ဘာဆင်းတုန်းက
ရှုပ်ထွေးပွေလီပြီး လျှို့ဝှက်ဆန်းကျယ်လှတဲ့ တရားမမှုကြီးတွေကို
ပညာသားပါပါ လိုက်နေရပြီး...

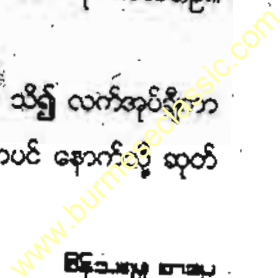
အခု ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်စင်ထောင်တော့မှ မယားမိန်းမ
တရားခံဘက်က အမှုလိုက်ပေးရမလို ပြစ်နေပြီ ဆရာရဲ့...။

“သားအဖြစ်ကို ဒီအတိုင်းကြီး ကြည့်နေတော့

မှာလား ရှေ့နေ ကြီးရယ်...။ သားကို ကယ်ပါဦး။

အဖေ စေတနာပေးပါမယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက သူ တွေးစေသွားမှန်း သိ၍ လက်ဆုပ်နဲ့ဘာ
ဆောင်ပန်မယလာသဖြင့် သူ့မှာ ကပျာကယာပင် နောက်သို့ ဆုတ်
သွားပြီး...

“ဟာ...အဒေါ်ရယ် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုကြီး မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ရဲကြီးပါမယ်။ ကောင်းပြီလေ... အဒေါ်သားအမှုကို ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ပါမယ်။ အဲဒါ အဒေါ်ရဲ့မျက်နှာကြောင့်နော်။ ကျွန်တော်ဟာ ကုမေသုမိစ္ဆာစာရကို ချိုးဖောက်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို အလွန်တရား မုန်းတီးတာပဲ။ အရက်သမားက ဘယ် လောက်ဆိုးဆိုးလေဗျာ...။ အရက်သမားရဲ့မိန်းမကို ဘယ်လောက်ပဲ သနားသနား၊ လင်ရိုမယားဆိုတာ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားအပ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ် လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်...ရှေ့နေကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်။ တရားခံမှာ အပြစ်ရှိ တာတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တရား ခံဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်ပေးမယ်။ အကျ သက်သာအောင် တရားခွင့်မှာ ကျွန်တော် လျှောက်လဲ ချက်ကောင်းကောင်း ပေးပါမယ်။ အဲ...အဒေါ်သား ကိုသာ ကျွန်တော့်ဆီ အမြန်ဆုံး လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

ထိုသို့ သူပြောလိုက်မှ အဒေါ်ကြီးမျက်နှာမှာ ပို၍ သွေးဆုတ် ဖြူလျှော်သွားလေတော့၏။

“သူ...သူ...မောင်သန်းအေးလေ...။ ဒီသမ္မာန် စာကို ရပြီးတဲ့ အချိန်မှာတင် ကြောက်လို့ဆိုပြီး ထွက် ပြေးနေတယ်”

“မြတ်စွာဘုရား”

ရှေ့နေလေးသည် အကြီးအကျယ်ပင် မြတ်စွာဘုရား တ၊သွား တော့၏။

“ရုံးတော်ကို အဲသည်လို့ မထေမဲ့မြင်ဖြုလို့ မရဘူး အဒေါ်ရဲ့။ အဒေါ်သားအမှုက တစ်မှုကနေ နှစ်မှုတိုးတော့မယ်”

“ဟိုလေ...အဒေါ် ရှေ့နေကြီးကို အဲဒီကိစ္စ လည်း လာတိုင်ပင်တာပါ။ ထွက်ပြေးလို့ မလွတ်နိုင် ဘူးလား။ အညာမှာ သူ့အမျိုးတွေ ရှိတယ်”

ဥပဒေအသိဉာဏ်နှင့် အတော်ကလေးဝေးကွာတဲ့ အဒေါ်ကြီး ကို သူ ဒေါသလည်းဖြစ်မိသလို သနားလည်း သနားသွားမိပါသည်။ တော်တော်ဆိုးဝါးတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်ဘက်ကနေ ရှေ့နေ လိုက်ပေးရမယ့်အဖြစ်ကလည်း မလွယ်ပါလား။

“မရဘူး အဒေါ်ရဲ့။ သမ္မာန်စာ ရပါလျက်နဲ့ ရုံးတော်ကို မလာရင် ရုံးက ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ပါတယ်။ အဒေါ်သားက အဖမ်းမခံဘဲ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် နေရင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ(၈၇)အရ ရုံးတော်က တရားခံပြေးအဖြစ် သတ်မှတ်ပါတယ်။ ဝရမ်းပြေးပေါ့ အဒေါ်။ အဲဒီလို ဝရမ်းပြေး ထုတ်လိုက်တာနဲ့ နှစ်ဘယ်လောက်ကြာကြာ အဒေါ်သားကို ဖမ်းမိတာနဲ့ ရုံးတင်စစ်ဆေးပြီး ပြစ်မှုထင်ရှားတာနဲ့ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ပြီး ထောင်ချမှာပဲ”

“မြတ်စွာဘုရား...တယ်လည်း ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဥပဒေတွေပါလား”

“ဥပဒေက ကြောက်စရာ မကောင်းပါဘူး အဒေါ်။ လူတွေရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ဥပဒေဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာရတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း အဒေါ်တို့အမှုကို ရင်ဆိုင်ပုံမယ်။ သား ထွက်ပြေးသွားပေမယ့် သူ ဘယ်မှာပုန်းနေသလဲ ဆိုတာကို အဒေါ်သိတယ်။ အခုလို အသေးစိတ် ရှင်းပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဒေါ်တို့ဟက်

က စကားပြော မှားယွင်းတာရှိရင်လည်း ဥပဒေကို မထိခွဲမြင်ပြုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ရှေ့နေကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်း ဒီတစ်သက် မမေ့တော့ပါဘူး။ သွားခွင့်ပြုပါဦး။ ဪ...ဒါထက် ဆရာ”

အမျိုးသမီးကြီးက ရင်ဖုံးအင်္ကျီအောက်ကို အသာမလိုက်ပြီး ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲ လက်နှိုက်ကာ ဟိုစမ်း ဒီစမ်း လုပ်နေသဖြင့် ရှေ့နေလေးခမျာမှာလည်း နှမ်းပါးလှသော အဒေါ်ကြီး၏ဖြစ်ရပ်ကို မကြည့်နိုင်တော့သည်နှင့်...

“ကျွန်တော် အဒေါ်သားကို အင်္ကျီဆောင်ခမယူဘဲ အမှုလိုက်ပေးမှာပါ။ အဒေါ် စိတ်အေးလက်အေးထားပြီးသာ ပြန်ပါ” ဟု နှစ်သိမ့်သမှု ပြုလိုက်ရလေတော့၏။

အမျိုးသမီးကြီးပြန်သွားလေတော့ သူ စိတ်ချုပ်ပေါက်စွာဖြင့် တစ်ချက် ရယ်လိုက်သေးသည်။

ဆရာရေ... ကျွန်တော့်အစွမ်းအစနဲ့ ကျွန်တော် မယားခိုးမှုတစ်ခုတော့ လိုက်ရပြီ ဆရာရဲ့...။

လူပျိုကြီး (သို့မဟုတ်) မလည်ရှုပ်ကြီးမောင်သန်းအေး သူ့
ရုံးခန်းဆီ လာတွေ့တော့ အမူသွား။ အမူလာအချို့ကို မေးမြန်းရင်း
ခုခံရေးလမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်ရသည်။

အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် လူပျိုကြီးမောင်သန်းအေးမှာ
ညိုကြမ်းသော အသားအရည်ရှိပြီး အရပ်အမောင်းက ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း၊ မျက်လုံးက အညိုရောင်၊ ပါးစပ်ကလည်း ကွမ်းဘာပျစ်
ပျစ်စားတတ်ကာ ထိပ်လည်း နည်းနည်းပြောင်ပါသည်။

စကားပြောရာမှာလည်း တစ်စက်ကလေးမျှ အဆီအငေါ်

တောညွှန်လှ။

“တကယ်တော့ နိကာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူ ကွ ငါ့ညီရ။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို တစ်ပတ်လောက် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး အကူအညီပေးမိတာကို တရား ဥပဒေက လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ စဉ်းစားမပေးနိုင်ဘူး လား”

“မပေးပါဘူး အစ်ကိုကြီး။ တိုင်တန်းတဲ့သူ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘူးဆိုရင်တော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးပေါ့။

အခုဟာက တိုင်တန်းတဲ့သူကလည်း ရှိနေပြီ ဆိုတော့ ဥပဒေအကြောင်းနဲ့ ငြိနေတယ်။

ဒါထက် အိမ်မှာနစ်ယောက်တည်းရှိစဉ်မှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကောင်မလေးချဲ့အခြေအနေကကော...။

ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ။

ဒါမှ ကျွန်တော် ခုခံဖို့ နည်းလမ်း ရွေးချယ်နိုင်မှာ”

ရှေ့နေထွန်းသစ်စရဲ့ အမေးစကားကြောင့် လူပျိုကြီးမောင် သန်းအေးမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် တစ်ချက်ရယ်ရင်း...

“ဟိုဒင်း...ဂူတစ်ဂူမှာ အတူအောင်းမိတယ် ဆိုမှကွာ...”ဟု

ပြောတဲ့ချက်ပေးပါ၏။

သူသည် ရှေ့ဆက် မကြားလိုသဖြင့် လက်ကို အသာအယာ ကာပြလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပါပြီ...။ ရုံးချိန်းနီးရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ထွက်ချက်နည်းနည်း သင်ပေးမယ်။ တရား ခွင်ရောက်ရင် စိတ်အေးအေး ထားပါ။ လိုအပ်တာပဲ ဖြေဆိုပါ။

တစ်ဖက်ရှေ့နေရဲ့ ဆွယ်ရာနောက်ကိုလည်း ယောင်ပြီး မလိုက်မိပါစေနဲ့”

“အေးပါကွ”

ထိုနှင့် လူပျိုကြီးရဲ့ မယားမိုးမှုကို သူ စတင်ကိုင်တွယ်ရလေ တော့သည်။

ကိုယ့်အမှုသည်ရဲ့ အကျိုးတရား မနစ်နာရလေအောင် တရား ဆိုမယားကို ခိုးယူပေါင်းသင်းခဲ့ခြင်း မရှိပါဘူးလို့ မျက်စေ့စုံမှိတ်ပြီး သုံးငြင်းပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား...။

ဒါမှမဟုတ် တရားလိုမယားက ခွင့်ပြုလို့ ပေါင်းသင်းရပါတယ် ဆို ပြောမလား...။

ဒါမှမဟုတ် တရားလိုရဲ့မယား မနိနီထွေးဟာ လင်ရှိမယားမှန်း

၂၉ ● သပြေမိုး

မသိခဲ့၍ ငြိတွယ်မိပါတယ်လို့ ပြောရမလား...။

မထူးတော့...

ဒီလမ်းကြောင်းနဲ့ ခုခံပြီး တရားခံမောင်သန်းအေးကို သက်သာအောင် လုပ်ပါတော့မည်။

သို့နှင့် အမှုကို စတင် ကြားနာစစ်ဆေးလေတော့သည်။

ပွဲစဉ် စတင်လိုက်သည်နှင့် တရားလိုရဲ့အင်အားက လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ သာလွန်နေလေသည်။

တရားလိုသည် သွေးအဆူလွယ်သော အရက်သမားကြီးဖြစ်လေရာ ရှေ့နေထွန်းသစ်စ၏ မေးခွန်းများကို ပမာမခန့်ပြုလျက် ခွကျကျနှင့် အောင်သီးအောင်သက်ဆန်ဆန်စကားလုံးများနှင့် မြန်မြန် တတ်သည်မို့ တရားသူကြီးမှာ ခဏ ခဏ ဝင်ဟန်ရလေ၏။

အမှုစစ်ဆေးနေစဉ်ကာလမှာပင် အရက်သမားကြီးဦးသားနှင့် တရားခွင့်သို့ လိုက်ပါနေကျ သူ့သူဌေးဆိုသူ ကိုကောင်းထက်တို့မှာ ရှေ့နေထွန်းသစ်စနှင့် ခပ်တန်းတန်းအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်ဆိုသည်ကို အထူးပြောစရာ မလိုတော့။

ရုံးအနီးဝန်းကျင်မှာရှိသည့် ကန်တင်းတစ်ခုမှာ သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်က တစ်စားပွဲ၊ ထွန်းသစ်စက တစ်စားပွဲ ထိုင်သည်နှင့် အရက်သမားကြီးမှာ လေချဉ်တစ်ချက်တက်ရင်း အာကျ

မိကျယ်နှင့်...

“အေး... ပြစ်မှုက ဒီလောက်ထင်ရှားနေတာကြီးကို အပြစ်မရှိပါဘူးလို့ ငြောင်လိမ့်မိတဲ့ရှေ့နေက ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်က ဒေါသထွက်လာရင် လူသတ်ဖို့တောင် ဝန်မလေးတဲ့ကောင် ဆရာလေးရဲ့။ အဟင်း... အဲဒီရှေ့နေပေါက်စတော့ ငါးခုတ်ရာမှာ လက်ဝင်လျှို့သလိုတော့ ဖြစ်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီအကောင်က ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးကြားလုပ်နေတဲ့အကောင်။ အေး...”

“ဦးသာဒင်... ခင်ဗျား စိတ်ကို လျှော့ချပစ်လိုက်စမ်း။ ခင်ဗျား အဲဒီလို စိတ်တို၊ စိတ်ဆတ်တာကြီးကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အဖေ လက်ထက်ကတည်းက ဝန်ထမ်းမို့လို့ ကျွန်တော် ဒီလောက်အထိ လိုက်ပြီး ကူညီပေးနေတာ။ ခင်ဗျား မိုက်ရှူးရဲစကား ထပ်မပြောနဲ့တော့။ နေရာတကာမှာ ဒေါသရှေ့ထားရင် အရှုံးကို ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်ဗျ”

“ဆော... ဆောရီးပါ ဆရာလေးရယ်...။ ဆရာလေး မကြိုက်ရင် နောက်ကို ကျွန်တော် မပြော

တော့ပါဘူး။ ဆရာလေးရဲ့ ငွေရေ ကြေးရေး ကျေးဇူး
တရားတွေက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သိပ်များပါတယ်။
ဆပ်လို့တောင် မကုန်နိုင်လောက်ပါဘူး။”

ရှေ့နေထွန်းသစ်သည် ကော်ဖီဟစ်ခွက်ကို အေးဆေးစွာ
သောက်ရင်း တရားခွင်တွင် ရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေများကို
တွေးတောရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တရားလိုရဲ့ သူဌေးဆိုသူ
ကောင်းထက်ဖဲအကြောင်းကို အတွေးရောက်သွားလေတော့သည်။
ကောင်းထက်ဖဲ...တဲ့။

အသက်အရွယ်ကတော့ သူ့လောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
သူက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်...။

တရားရုံးသို့လာလျှင် အဖြူရောင် ဖိမ်ခံကားကြီးဖြစ်တဲ့ ငှာ
Crown ကားကြီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ Brand အကောင်းစား
စပို့ရုပ်များနှင့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီများ ဝတ်ဆင်ရင်း မိုင်းဆဲဗင်း
စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါ ရှိုက်ဖွာတတ်သူ။

အရှုပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ မျက်နှာကျ အချို့
အဆပြေဖြစ်လွန်းပြီး ယောက်ျားပီသမှု ရှိသည့်လက္ခဏာကြောင့်
သူ့ကို ရှေ့နေလေးကပင် ငေးမောယူရသည်အထိ။

ရှေ့နေထွန်းသစ်စကိုလည်း သူ အကဲခတ်ပြီး မှတ်ချက်ချနေ

မှာ မလွဲပါ။

လည်ကတုံးလက်ရှည်အင်္ကျီအဖြူနှင့် မိုးတိုက်ပုံအနက်ဝတ်ဆင်
ရင်း မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းစ တလူလူနှင့် ထွန်းသစ်စကို
သူ ကြည့်ရင်း ခပ်မျှင်းမျှင်းကလေး ပြုံးတတ်ပုံများက အလွန်တစ်ရာ
သက်ဝင်မှုရှိလေသည်။

လောကမှာ လူတစ်ယောက်ကို ကူညီလိုက်မိလို့ နောက်ထပ်
လူတစ်ယောက်နှင့် ရန်သူဖြစ်ရသည်မှာ ရှေ့နေတို့ ဖြတ်သန်းရတဲ့
လမ်းစဉ်ဟု ပြောရမလားပင် မသိပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေ့ဆုံခွင့်ရ
ခဲ့သော ကောင်းထက်ဖဲနှင့် ထွန်းသစ်စတို့မှာ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် သတိအနေအထားများနှင့် ခပ်တန်းတန်းကြီးများ
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သို့နှင့် လူပျိုကြီးမောင်သန်းအေးကို ရုံးတော်မှ အမိန့်ချမည့်
နေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုနေ့အတွက် သူ ရင်လေးနေမိသည်။

ထိုအမှုအတွက် သူ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အချင်း
ဖြစ်ညက တရားခံနှင့် တရားလိုမယားတို့ နှစ်ဦးတည်း အတူရှိနေ
သည့်အချက်ကို ဘယ်လိုမှ မချေပနိုင်ခဲ့။

သူ့အမှုသည် ရှုံးဖို့ များနေသည်။

ထိုအမှုကို လိုက်ရသော ရှေ့နေထွန်းသစ်စအတွက်မှာလည်း မြေဆော်ဦးအရုံးကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် စိတ်လေးနေမိသည်။

တရားခွင် စတင်လေပြီ။

သူ မကြားချင်ဆုံးအရာကို ကြားသိလိုက်ရသည်။

ရှုံးတော်မူ တရားခံဦးသန်းအေးကို ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် အလုပ် နှင့်ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေ၏။

အမိန့်ချမှတ်ပြီးသည်နှင့် ငိုသူငို ကျေနပ်သူကျေနပ်ကာ တရား ခံကို လက်ထိပ်ခတ် ခေါ်သွားသည့်မြင်ကွင်းက သူ့ရဲ့ ကြိုးစားတက် ကြွမှု အရာအားလုံးကို ခြေဖျက်ဝါးမြို့ပစ်လိုက်သည်။

သူသည် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို နေရာမှာပင် ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူ ပထမဦးဆုံးလိုက်ရသောအမှုသည် ရှုံးခဲ့လေပြီ။

သို့သော် သူ့ရဲ့ အမှုလိုက်ခကို တရားခံ၏မိခင်ဖြစ်သူအား လှူဒါန်းလိုက်ရသည့်အတွက် သူ ကျေနပ်ပါသည်။

မိခင်ကြီးမှာ သားဖြစ်သူပါသွားသော အချစ်ကားကြီးနောက် သို့ ငိုယိုလိုက်သွားသည့်မြင်ကွင်းကို သူ စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်နေ စဉ်မှာပင် ကောင်းထက်ဖံ၏ အကြည့်တစ်ဖုံနှင့် သူ ဖျတ်ခနဲ ဆုံစည်း

လေတော့၏။

ကောင်းထက်ဖံသည် သူ့ကို ခပ်နက်နက်ကလေးကြည့်ကာ ခရောင်းကားကြီးကို မောင်းပြီး ထွက်သွားလေတော့၏။

သို့နှင့် လအတော်ကြာလာသောအခါ သူသည် အမူသေးလေး
 ချား အအပ်ခံလာရကာ အမှုတွဲများဖတ်ခြင်း၊ လျှောက်လဲချက်ပေး
 ခြင်း၊ သမ္မာန်စာ ဆင့်ခေါ်ခြင်း စသည့် ရုံးပြင်ကနွားကိစ္စကလေးများ
 တို့ လုပ်ကိုင်လာရလေသည်။

တရားခွင်ကို သူတစ်ဦးတည်း ရင်ဆိုင်တတ်လာလေပြီ။
 ဒီအလုပ်ကို သူ ကြိုက်တော့ ကြိုက်နစ်သက်သည်။
 သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး လောင်ကျွမ်းသွား
 စောက် ခေါင်းရှုပ်မိသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ အရက်ဖြူဆိုင်တစ်ဆိုင်၏

ရှေ့တွင် ဂျာနယ်ဆင်းဝယ်ရင်း သူ လိုက်ခဲ့ရသည့် အမှုဟောင်းမှ တရားလိုအရက်သမားကြီးဦးသာဒင်နှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့ဆုံလေတော့ ၏။

ဦးသာဒင်သည် အရက်ကို လူမှန်းသူမှန်းမသိလောက်အောင် မူးဝေနေပေမဲ့ လူပျိုကြီးကိုသန်းအေးကို မဖြစ်၊ ဖြစ်တဲ့ကြားက ကာဗာလုပ်ပေးခဲ့သော ထွန်းသစ်စကိုတော့ လုံးဝမမေ့ချေ။

ပုဆိုးကို ဒယ်ဒယ်ပိုင် မ၊ ဆွဲရင်း အရက်ပုလင်းကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်လျက်...

“အေ...ဘယ်သူလဲ မှတ်တယ်။ ထွန်းသစ်စဆိုတဲ့ ရှေ့နေစုတ်ကိုး...။ ငါ့မယားကို ကြာခိုတဲ့ ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုးကို အပြစ်မရှိပါဘူးလို့ ညာဖြီးပေးတဲ့ ရှေ့နေ။ မင်းကို ငါ တစ်သက် မကျေဘူးကွ။ မင်းကို နည်းနည်းတော့ ဗျင်းပေးရမယ်”

အရက်သမားကြီးက ပုလင်းကြီးတကိုင်ကိုင်နှင့် သူ့ဆီသို့ ရောက်လာတော့သည်။

ဘာလုပ်ရမလဲ...။

ထွက်ပြေးရမလား...။

သူ ထွက်မပြေးချင်ပါ။ ဒီတစ်ခါ ထွက်ပြေးမိသည်ရှိသော်

နောက်အခါတွေမှာ လမ်းတွေတိုင်း ထွက်ပြေးနေရလိမ့်မည်။

ဒါဆို ခံချမလား...။

ဟင့်အင်း...။ အသက်အရွယ်အားဖြင့်ရော၊ ဂုဏ်သိက္ခာအားဖြင့်ရော၊ ပညာအဆင့်အတန်းအားဖြင့်ရော ကွာခြားလွန်းသော ဦးသာဒင်နှင့် သူ ဖက်မဖြစ်ချင်။

သူသည် ဦးသာဒင်ကို အနက်နှိုင်းဆုံး စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ရှေ့နေဆိုတာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ် ဦးသာဒင်။ ဆရာဝန်ဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးသွင်းတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆီကို သေအံ့မှူးမှူးနဲ့ ရောက်လာရင် ဆေးကုပေးရပါတယ်။

ဒီလိုပဲ ရှေ့နေဟာလည်း ဘယ်လောက်ပဲ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆီကို ရောက်လာရင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်ပေးရပါတယ်။ ဒါဟာ ရှေ့နေတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားပါ။ ဦးသာဒင် မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်သွားပါ။ ရန်ကို ရန်နဲ့တုန့်ပြန်ရတာ အင်မတန် သံသရာ့သည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဦးသာဒင်ကို တရားမစွဲပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်ရင် စိတ်နှိုးလက်ရှိသာ ရိုက်

သွားပါ”

ထွန်းသစ်စက စကားကို တစ်လုံးချင်း လေးနက်စွာပြောလိုက်
လေရာ ပုလင်းကို ရွယ်ထားသော ဦးသာဒ်မှာ ဘာဆက်လုပ်လို့
လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ တက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်
တွက်သွားလေတော့၏။

“ဟယ်...ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကောင်လေးက
ရှေ့နေလေးတဲ့ တော်။ ငယ်ငယ်လေးနော်။ ထင်တောင်
မထင်ရဘူး။ စကားပြောတာ ကလည်း လူကြီးလူ
ကောင်းဆန်ပြီး သြဇာရှိလိုက်တာ”

“ပညာရှိအမျက် အပြင်မထွက်ဆိုတာ ဒါမျိုး
ထင်ပါရဲ့နော်။ စကားကလည်း ကြွယ်လိုက်တာ။ သူ့ကို
သတ်မယ် ဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့ အရက်သမားကို တစ်ခါ
တည်း ငြိမ်ကျသွားတာပဲ”

“ကြည့်ရတာ ရန်ညှိုးရန်စ ရှိတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။
တရားရုံးမှာ အဖိုးကြီးကို ဘယ်လောက်နှိပ်ထားသလဲမှ
မသိရတာ”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တီးတိုးတီးတိုးဝေဖန်မှုများကို သူ
မျက်ကွယ်ပြုရင်း ကားဆီသို့ လှမ်းကာ ဖြည်းဖြည်းစွာ ထွက်လာခဲ့

ဒီလေသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ အတော့်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။
ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် မုန်းတီးရွံရှာနေတဲ့သူတစ်ယောက်
ခိုနေပြီလား...။

ဒီလူဟာ တစ်သက်လုံးပဲ ငါ့ကို ဒီလိုကြီး မုန်းတီးနေတော့မှာ
လား...။

သူ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဦးသန်းအေးဟာ အလုပ်နဲ့ထောင်
ဒဏ်တစ်နှစ် ကျခံသွားရပြီပဲ။

လူတွေဟာ ဘာကြောင့်တောင် ဒီလောက်ကြီး အာဃာတ
တွေ များချင်နေရတာလဲ။

တရားပြိုင်ရဲ့ရှေ့နေဆိုတာနဲ့တင် ငါ့ကို ကမ္ဘာမကြေစာရင်း
သွင်းပစ်လိုက်ပြီလား။

ဘုရားရေ...

ကျွန်တော် ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားစဉ်က လူတွေ
ဆီကနေ မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှု ရချင်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး။

လူတွေရဲ့ အားကိုးမှု၊ ငိုနီသဟဲပြုမှုကို လိုချင်တာ။ အမှန်တရား
တို့ ဖော်ထုတ်ချင်တာ။

ဦးသန်းအေး၏မိခင်ကြီး ကျွန်တော်ဆီ အမှုလာအပ်စဉ်က

အတတ်နိုင်ဆုံး ငြင်းခဲ့သည်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲနဲ့ချာလှတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ အပူမီးကို မကြည့်ရင်လို့ မှားတဲ့သူဘက်က ကာကွယ်ပေးမိတာဟာ ကျွန်တော် မှားသလား။

အင်းလေ... ဦးသာဒင်ဘက်က ကြည့်တော့ ကျွန်တော် မှားတာ ပေါ့။ ကျွန်တော် မှိုက်မိတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီအမှုကို ရှုံးခဲ့တာပဲ ဦးသာဒင်ရယ် ထွန်းသစ်စသည် ကားမောင်းနေရင်းမှ ထွက်ပေါက်ပိတ်လာ သလို၊ မွန်းကျပ်လျှောင်ပိတ်သလို ခံစားရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခေါင်းတွေ နောက်ကျိလာမိသည်။ တဆစ်ဆစ်နှင့် ခေါင်းကိုက်လာမိသည်။

အိမ်ကိုလည်း တန်းမပြန်ချင်သေး။ သူ ကံဆိုးသွားသည်လား မပြောတတ်။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခု၏ လမ်းသွယ်ကလေးထဲ ရောက်တော့ ကားက စက်ရပ်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ... ပြဿနာပဲဟေ့”

ကားကို စက်နိုးကြည့်သေးသည်။ ဘယ်လိုမှ ပြန်နိုးမလာတော့။

သူသည် ကားအကြောင်း တစ်စက်ကလေးမှ မကျွမ်းကျင် လှပါ။ တောင်ကလီ၊ မြောက်ကလီလည်း မလုတ်တတ်။

ထို့ကြောင့် ဝပ်ရှော့တစ်ခုဆီ ဖုန်းဆက်ရန် အနီးအနားဝန်းကျင် ကို မျက်လုံးဝဲကြည့်လိုက်သောအခါ...

အပိုင်း (၂)

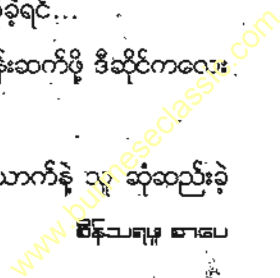
တကယ်လို့သာ သူ့ရဲ့ DX Saloon ကားခပ်စုတ်စုတ်
ကလေးသာ ဒီလမ်းထဲမှာ ပျက်မသွားဘူးဆိုခဲ့ရင်...

တကယ်လို့သာ လူရမ်းကားကြီး ဦးသာဒင်နှင့် သူ လမ်းမှာ
ဆုံဆည်းမှု မရှိခဲ့ရင်...

တကယ်လို့သာ သူ ခေါင်းတွေ ရှုပ်ထွေးမနေဘဲ ကားကို
ဦးတည်ချက်မဲ့ လျှောက်မောင်းမနေခဲ့ဘူးဆိုခဲ့ရင်...

တကယ်လို့သာ ကားဝပ်ရှော့ဆီသို့ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဒီဆိုင်ကလေး
ဆီကို သူ မလာခဲ့ဘူးဆိုရင်...

နှင်းဝတ်လွှာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ ဆုံဆည်းခဲ့

၄၆ ● သပြေ

မည် မဟုတ်ချေ။

နင်းဝတ်လွှာနှင့် သူ ဆုံဆည်းခဲ့ရသည်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု ပြောလို့ရသလို မထူးဆန်းလှပါဟုလည်း ပြောလို့ရပါသည်။

သူသည် ဘယ်လိုနီးနီး ပြန်၍ စက်မလည်လာသော ကားကို လက်လျှော့လိုက်ပြီး ဝပ်ရှောဆီသို့ ဖုန်းဆက်ရန် ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်မိတော့ Beauty Palar လေးတစ်ခုကို တွေ့လေသည်။

မြူတီပါလာလေးက သိပ်မကြီးကျယ်လှသော်လည်း ချစ်စရာ ကလေး။

သစ်လုံးအိမ်ကလေးကို ခေါင်မြင့်မြင့်ကလေးမိုးပြီး ဆောက် လုပ်ထားလေသည်။

သူသည် ခွပ်တည်တည်နှင့်ပင် ဆိုင်ကလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ တော့ အေးစိမ့်နေသော လေအေးအငွေ့အသက်များနှင့်အတူ အထဲ မှာရှိသည့် မိန်းကလေးများ၏ လှပသောမျက်လုံးလေးများနှင့် ဆုံဆည်းရလေတော့၏။

“ဘာလုပ်မှာလဲ...။ လျှော်မှာလား၊ ညှပ်မှာ လား?”

ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်မိန်းကလေးက သူ့ကို အချိုသာဆုံး မေးပါ

၏။

မိန်းသရဖူ စာပေ

ထိုစဉ်ပင် သူသည် ကောင်တာမှာ တင်ထားသည့် ဖုန်းနီညို ကလေးကို မြင်သွားပြီး အားတုန့်အားနာနှင့်ပင်...

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လို့ ရမလား မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကား ဒီလမ်းထဲမှာတင် ပျက်သွားလို့၊ ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်ချင်လို့ပါ။”

“ရပါတယ်၊ ဆက်ပါ။”

ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်မိန်းကလေးက သူ့ကို အထူးသဖြင့် သူ့ ဆံပင်ကို စောစောကလို စိတ်ဝင်တစားနှင့် မကြည့်တော့ဘဲ ဖုန်းလေး တို့ ရှေ့တိုးပေးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် ဝပ်ရှော့ဆီသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ဝပ်ရှော့ဆရာ တို့ ကားပျက်တဲ့ လိပ်စာအတိအကျပေးရင်း တစ်နာရီအတွင်း လာခဲ့ ခဲ့ မှာရလေသည်။

ထိုစဉ်ပင် သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံး အံ့တုန်တုန်နှင့် ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေမိလေသည်။

ဖုန်းချလိုက်သောအခါ ဝပ်ရှော့ဆရာရောက်လာမည့် နောက် ဆပ်တစ်နာရီစာကို ကားထဲမှာ ဖြုန်းဖို့ ဆန္ဒမရှိတော့ဘဲ သူ့ရဲ့ အံ့တုန်ဖြစ်နေတဲ့ ခေါင်းကို ဒီဆိုင်မှာလျှော်ပြီး Relax လုပ်ဖို့ စိတ်ကူး ဆွေးလေသည်။

မိန်းသရဖူ စာပေ

တကယ်တော့ သူသည် မိန်းကလေးများဦးစီးသည့် ဗြူတီ ပါလာတွေမှာ ခေါင်းလျှော်၊ ညှပ်လှေ့ရှိသူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။

ကားပျက်တာရယ်၊ တစ်နာရီစာလောက် အချိန်ဖြုန်းရမှာရယ်၊ ခေါင်းအုံနေတာရယ်ကြောင့် ဒီဆိုင်ကလေးမှာ ခေါင်းလျှော်ဖို့ သူ စိတ်ကူးရသွားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

“ဖုန်းဘိုး ဘယ်လောက်ကျပါသလဲခင်ဗျာ”

“တစ်ရာပါ”

သူက ပိုက်ဆံတစ်ရာထုတ်ပေးလိုက်ပြီး စောစောက ဆံပင် ရှည်နဲ့ ကောင်မလေးကို...

“ကျွန်တော် ခေါင်းလျှော်ချင်လို့ ရသလား မသိဘူး”

ကောင်မလေးက သူ့စကားကို ကြားတော့ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်စုထော်လိုက်ရင်း...

“ချိုတော့ မရှိဘူး။ လွှာ လုပ်ပေးပါမလား မသိဘူး” ဟု တစ်ချက်ပြီးတွားလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်ပင် ဆံပင်ညှပ်တဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကြေးနီရောင် ဆံပင်နဲ့ကောင်မလေးက စောစောကကောင်မလေးကို...

“လွှာ လုပ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ မေးလည်း အပိုပဲ” ဟု လှမ်း

ပြော၏။

ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်ကောင်မလေးက ဆက်လက်၍...

“တခြားနေတွေဆိုရင်တော့ ရပါတယ်။ ဒီနေ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မလာလို့ပါ”

“စောစောက ကျွန်တော်ကြားလိုက်ပါတယ်။ လွှာဆိုလား...ဘာဆိုလားပဲ။ သူကကော တစ်ချက် လောက် လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား”

ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်ကောင်မလေးက တစ်ချက်ရယ်ရင်း...

“သူက အမျိုးသမီးသီးသန့်လျှော်တာရှင်၊ လုပ် ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တစ်ချက်လောက် ရှိကွက်(စ်)လုပ်ကြည့် ပေးပါလားဗျာ။ ကျွန်တော် ခေါင်းတွေအုံနေလို့ပါ။ နောက်ပြီး ဝပ်ရှော့ဆရာကလည်း နောက်တစ်နာရီ လောက်နေမှ လာမှာဆိုတော့ အချိန်တွေလည်း ပိုနေ လို့ပါ”

“လဲ့ကိုရေ...လွှာကို တစ်ချက်လောက် သွား မေးပေးစမ်းပါကွာ”

ကြေးနီရောင်ဆံပင်နှင့်မိန်းကလေးက တစ်ဖက်အခန်းထဲသို့

ရောက်သွားလေသည်။

သိပ်မကြာ...

ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ခါပြလိုက်သည်မို့ သူ စိတ်ပျက်သွားသလို ဒေါသလည်း ထွက်သွားမိလေတော့၏။

လွှာဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို သူ မရ၊ ရအောင် တောင်းပန်ပြီး ခေါင်းလျှော်ပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါးလိုက်မိပြီး စောစောက ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်မိန်းကလေးကိုပင် ထပ်၍ နားမူနားဆာ လုပ်မိပြန်တော့၏။

“ထပ်ပြီးတော့ ဂီကွက်(စ်)လုပ်ပါရစေဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ မိန်းကလေးတွေဦးစီးတဲ့ ဗြူတီပါလာတွေမှာ ဆံပင်ညှပ်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ရှေ့နေတစ်ယောက်ပါ။ ဒီနေ့ တရားခွင်မှာ စိတ်ရှုပ်စရာကိစ္စတစ်ခုနဲ့ တိုးရင်း ခေါင်းတွေအုံလာမိတယ်ဗျာ။ နောက်ပြီး ဒီလမ်းထဲရောက်တော့ ကားက ခင်ဗျားတို့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို Cleaning လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ကူညီနိုင်ရင်လည်း ကူညီပါ။ ကျွန်တော် ဂီကွက်(စ်) လုပ်တာပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်မိန်းကလေးက...

“ဒါဆိုလည်း ခဏစောင့်ဦးနော်”ဟု ပြောရင်း သူမကိုယ်တိုင် ထစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားလေသည်။

သိပ်မကြာ...

သူမ ပြန်ထွက်လာသောအခါ “ရှင် ဒီကိုလာခဲ”ဟု ဆိုရင်း ခေါင်းလျှော်စင်တစ်ခုဆီသို့ သူ့ကို ညွှန်ပြလေ၏။

သူသည် ခေါင်းလျှော်စင်ပေါ်သို့ တက်ကာ အကျအနလဲ့လိုက်ရင်း သိပ်မကြာခင်ပင် သူ့လည်ဂုတ်တစ်ဝိုက်သို့ ရေစိုခံပြားတစ်ခု တပ်ပေးလိုက်သည်ကို စတင်ခံစားရလေတော့၏။

လွှာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးများလားတော့ မသိ။

မျက်လုံးကို လှန်ကြည့်လိုက်ဖို့ခက်ကလည်း ခေါင်းလျှော်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထိုသို့ စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရန် မလိုအပ်ဘဲ သူ သွေးကြီးကြီး တွေးလိုက်မိပြီး မျက်လုံးကို လှန်မကြည့်မိဘဲ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ ဂီလက်(စ်)လုပ်လိုက်၏။

သိပ်မကြာခင်ပင် ရေသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ သူ့ဦးခေါင်းတစ်ဝိုက်သို့ အေးအေးများ ပက်ဖြန်းပေးမှုကြောင့် (ငယ်မှုပြန်စကားနှင့်ပြောရလျှင်) အသည်းပင် အေးတက်သွားရချေသည်။

“နာရင် ပြောနော်”

သူက မျက်လုံးမှိုတ်ရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ရှုန်ပူတစ်မျိုးနှင့် သူ့ခေါင်းကို ကောင်မလေးက လက်သည်းဖွဖွ နှင့် ကုတ်ကာ လျှော်ပေးလေသည်။

သူ့နားထဲမှာတော့ သူမရဲ့ လက်သည်းရှည်နှင့် သူ့ဆံပင်တို့ ထိခတ်သွားသံမှာ အလွန်နားထောင်၍ ကောင်းနေတော့သည်။

ဖွဖွကုတ်ခြစ်ပြီးသောအခါ ရှုန်ပူတစ်မျိုးနှင့် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကို နှိပ်နယ်ပေးလေသည်။

“နာရင် ပြောနော်” ဆိုပြီးလည်း ခဏခဏပြောတတ်ပြန်သေးရာ သူသည် သူမရဲ့ ပဉ္စလက်ဆန်ဆန် အစာတံပညာကို အသေးစိတ် သိလိုလှသေး၍ တစ်ခါတစ်ရံ သူမရဲ့ လက်သည်းခွံကြောင့် နာကျင် သွားမိစေကာမူ ခေါင်းကို ခါရမ်းရင်း အတွေးယာဉ်ကြော့၏ ခေါ်ရာ နောက်သို့ ပါသွားလေတော့၏။

ခေါင်းကို ရေအေးတိုနှင့်လည်း ခဏ၊ ခဏ ပက်ဖြန်းပေး သည်။ ရှုန်ပူတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးလည်း သုံးပေးသည်။

သူသည် သူ့အဖြစ်ကို တွေးရင်း ဒေါသထွက်ရမည်လား ရှက်ရမည်လား မသိ။

မဆိုင်ပါဘူး။ ယောက်ျားတိုင်းလိုလိုဟာ ယုယမျိုးတစ်မျိုးမျိုး ကို ခံယူပြီး ဖိစိခံချင်တတ်တာ သဘာဝပဲ မဟုတ်လား။

“... ..”

လွှာဆိုသည့် ကောင်မလေးက သူ့ကို ဘာပြောသလိုက်လဲ တော့ မသိ။ သူ ရမ်းသမ်းကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်ပင်...

အလိုလေး... ..

သူ့ရဲ့နားတစ်ဖက်ထဲကို ရေပိုက်သွယ်ကလေးထဲက ရေ အနည်းငယ်ထည့်ကာ နားရွက်ကို ပိတ်ရင်း၊ ခေါင်းကို တစ်ဖက် စောင်းလိုက်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရား...

နားကို ရေဆေးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား မသိ။

ထိုစဉ်အထိပင် သူသည် ကောင်မလေးကို မျက်လုံးလှန်ကြည့် ခို့ ခက်၍ ခက်၍ လာချေတော့သည်။

“ရပါပြီ”

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာတော့မှ ကောင်မလေးက ရေစိုခံ ပြားကို ဆွဲခွာလိုက်ကာ အောက်က တဘက်ကလေးနှင့် သူ့ရင်ဘတ် ကို ဆွဲစေလိုက်ရင်း ဆိုလေ၏။

သူ အိပ်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရင်း မိန်းကလေးကို စူးစမ်း လိုက်မိသည်။

မျက်နှာကို မမြင်လိုက်ရချေ။

မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲကာ စောစောက ခေါင်းလျှော်ရည်ဘူးများကို နေရာတကျ ပြန်ထားနေသဖြင့် သူမရဲ့ ကျောပြင်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုသာ မြင်လိုက်ရသည်။

ရိုးရာ ဂျပန်ခတ်ဝမ်းဆက်ကို လှပစွာဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်လေးကို စင်းထားသည်။ လှပသောအချိုးအဆစ်ရှိသည့်ကောင်မလေး။

သူသည် ကောင်မလေးကို တစ်ချက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် မျက်နှာကလေး မြင်ဖူးလိုက်ချင်သော်လည်း ကောင်မလေးမှာ လုံးဝကျောပေးကာ ပစ္စည်းပစ္စယများ သိမ်းဆည်းနေသဖြင့် မှန်တင်ခုံဆီသို့ သွားရတော့သည်။

အင်း...ထူးဆန်းလိုက်တဲ့ နည်းပညာတွေ။ ဘာတွေမှန်းကို မသိ။-

ဗြူတီပါလာထဲက ထွက်လာသောအခါ သူ့ရဲ့ကားပုတ်ကလေးရှေ့မှာ ဝပ်ရှော့ဆရာ ခေါင်းကုတ်ရင်း သူ့အလားကို စောင့်နေတာကို တွေ့ရလေတော့၏။

ယနေ့ တရားခွင်တွင် တစ်ဖက်တရားပြိုင်ရဲ့ အကျိုးဆောင်မှာ မိမိရဲ့အမှုသည်ကို ဆွယ်၍ ထွက်ချက်စစ်လေသည်။

မိမိရဲ့အမှုသည်မှာလည်း တရားခွင်အတွေ့အကြုံ မရှိလှသည့်အတွက် တစ်ဖက်ရှေ့နေရဲ့ ဆွယ်ရာနောက်သို့ ယောင်နုနုဖြင့် ပါသွားလေရာ သူ့မှာလည်း...

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား။ ဒီဖေးခွန်းဟာ ကျွန်တော်အမှုသည်ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ အတွင်းရေးဖြစ်တဲ့အပြင်၊ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ထိခိုက်စေတာမို့ ကန့်ကွက်ပါတယ်” ဟု ခဏ ခဏ အယူခံခင်ရလေသည်။

သင်ကြားပေးတဲ့ ထွက်ချက်တွေနဲ့ တရားတမ်း တရားခွင်

မှာ အစစ်ခံတဲ့ ထွက်ချက်တွေက အလွဲလွဲ အမှားမှား။

တရားခွင်ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သူ့ခေါင်းတွေ နောက်ကျိ
လာမိပြန်သည်။

လွှာ...

လွှာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးထံ သူ သွားချင်နေမိပြန်၏။

“ဟင့်အင်း...။ ငါ့လို ရှေ့နေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဗြူတီပါလာ
က ခေါင်းလျှော်ပေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့
တမ်းတနေမှာလဲ။ သူ့ဆီ ငါ မသွားဘူး” ဟု သူ့စိတ်ကို တင်းကျပ်စွာ
သတိပေးစကား ပြောဆိုမိသော်လည်း တကယ်တမ်း တရားရုံးကနေ
ကားတီး စလှိမ့်တော့ သူ့ကားကလေးရဲ့ လားရာမှာ သူ့အိမ်ဆီသို့
မဟုတ်ဘဲ ထိုဗြူတီပါလာဆီသို့ပင်ဖြစ်လေသည်။

လွှာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရယ်...

ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ခေါင်းကို မလျှော်ပေးချင်ရင်လည်း နေပါ
မင်းမျက်နှာလေးကို တစ်ခါလောက် တွေ့ဖူးရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါပြီ။

ဗြူတီပါလာသို့ သူ ဒုတိယမိ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ့ကို
မေ့သေးဟန်မတူသေးသော ကြေးနီရောင်ဆံပင်နှင့်မိန်းကလေးက...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု မေး၏။

“ခေါင်းလျှော်ချင်လို့...”

တကယ်တော့ သူ အဲဒီလိုကြီး ဖြေလိုက်ရတာ ရှက်တော့
ရှက်သည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ခေါင်းဆတ်ပြရင်း ခေါင်း
လျှော်စင်သို့ သူ့ကို လာစေလျှင်...

“တဆိတ်လောက်ဗျာ...။ ကျွန်တော့်ကို ဟို
တစ်ပတ်က ခေါင်းလျှော်ပေးတဲ့ မိန်းကလေးကော...”

“ဪ...လွှာကိုပြောတာနဲ့ တူတယ်။ အဲဒီ
နေ့က ချိုကလည်း မလာဘူး။ လွှာကလည်း ရှင့်ကို
အားနာလို့ လုပ်ပေးလိုက်တာ။ သူက ယောက်ျား
ကလေး လက်မခံဘူးရှင့်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တစ်ချက်ပြောကြည့်ပါဦးဗျာ”

သူ ခေါင်းမာတတ်ကြောင်းကို ကြေးနီရောင် ဆံပင်နှင့်
မိန်းကလေးကရော၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်မိန်းကလေးကရော ရိပ်မိပုံ
ပေါ်သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်လုံးကို တစ်ယောက်
အောင်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“သူ ဒီနေ့ အလုပ်မလာဘူး။ သူ့ကြောင်
ကလေး နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းသွားပြမလို့...တဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ဟို...ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဗြူတိုပါလာထဲက ထွက်လာတော့ ကောင်မလေးတွေ သူ့အကြောင်းပြောရင်း ဘယ်လောက်တောင် ဟားကျန်ခဲ့လေမလဲရယ်မသိ။

သူသည် ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် လွှာကို တမ်းတရေးတယ် မသိ။

မျက်နှာကလေးကို မြင်ဖူးလိုက်ချင်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် ဘာမဟုတ်သောကိစ္စလေးတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထိုသို့ ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်တတ်သော ရှေ့တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကားကို လမ်းသွယ်ကလေးထဲကနေ လမ်းမပေါ် ပြန်မတွေ့ရှေ့ဆက်မောင်းလာခဲ့မိခြင်းကိုက သူ ကံကောင်းသွားသည်ရယ်လေမသိ။

သိပ်မကြာခင်ပင် ကြောင်တစ်ကောင်တည့်ထားသော သံလျှောင်အိမ်ကလေးနှင့် ခပ်မတ်မတ် လမ်းလျှောက်နေစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ တွေ့ရလေသည်။

ကြည့်စမ်း...

ဒီမိန်းကလေးဟာ ကျွန်တော်တမ်းတနေတဲ့ လွှာများ

မလာလို့။

အို...ဟုတ်ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ စင်းကျနေတဲ့ဆံပင်နဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝမမေ့သေး။

ထွန်းသစ်စရဲ့ ကားကလေးမှာ မိန်းကလေးရှေ့သို့ ကျော်ရပ်လိုက်ကာ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် သူမ လမ်းလျှောက်လာပုံကို မသိမသာ ခိုးကြည့်မိစဉ် သူ့ရင်ထဲ၌ မီးတောင်တစ်ခု ပေါက်ကွဲသွားသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရသည်။

မြတ်စွာဘုရား...။

သူ အကြီးအကျယ်ပင် တုန်လှုပ်သွားရချေသည်။

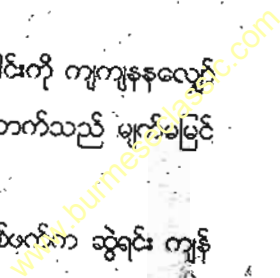
တစ်တည်းမှာပင် အင်အားပြင်းထန်လွန်းသော စိတ်မကောင်းခြင်းဝေဒနာကို သူ ခံစားလိုက်ရမိသည်။

မှန်ပါသည်။

သူ့ထင်မြင်ချက် လုံးဝမရွှဲပါ။

လွန်ခဲ့သည့်တစ်ပတ်လောက်က သူ့ခေါင်းကို ကျကျနနလှေ့နှိပ်သွားသော လွှာဆိုသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် မျက်မမြင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကြောင်လျှောင်အိမ်ကလေးကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲရင်း ကျွန်

● ဆဋ္ဌေး

လက်တစ်ဖက်က စတီးလ်တုတ်ကလေးတစ်ချောင်းနှင့် ထိန်းကာ သူမ လမ်းလျှောက်နေလေသည်။

ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒီမြင်ကွင်းဟာ အရှိုက်တည့်တည့်ကို ထိုးသွင်းခံရတဲ့ လက်သီးတစ်လုံးလို နာကျင်အောင်မြက်စေပါသည်။

လွှာဆိုတဲ့မိန်းကလေးရယ်...

မင်းရဲ့မျက်နှာကို မြင်တွေ့ခွင့် ရပြန်တော့သည်။ မင်းကို စကားမပြောဘဲ၊ မိတ်ဆွေမဖွဲ့ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော် လောဘကြီးလာမိတယ်။

မျက်မမြင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်/ဗြူတီပါလာမှာ ခေါင်လျှော်သူမိန်းကလေးတစ်ယောက်/ချောမောလှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်...

လွှာကတော့ သူ့ကားရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်သွားလေတော့သည်။ ထွန်းသစ်စသည် လွှာအား မိတ်ဆွေဖွဲ့ရန် ကားပေါ်ဆင်းကာ သူမနားသို့ မသိမသာ လမ်းလျှောက်သွားမိလေ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်တာ အစစအရာရာမှာ ပီရိမူ ရှိပါတယ်။

ခြေသံကို လုံအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းရင်း သူမနှော

မသိမသာ လိုက်လာမိပေမယ့် ခြေလှမ်း နှစ်ဆယ်မြောက်လောက်မှာပင် သူမဆီမှ ဖိုးထိတ်သောမျက်နှာထားနှင့် စတီးလ်တုတ်ကောက်ကလေးကို ဘယ်ညာယမ်းလိုက်ကာ...

“ကျွန်မနောက်ကို တစ်ယောက်ယောက်လိုက်လာသလား” ဟု မေးလေ၏။

လှပပြီး အပြစ်ကင်းစင်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်...

အမှောင်ထဲမှာ ဘာကိုမှ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုကို ကျွန်တော် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။

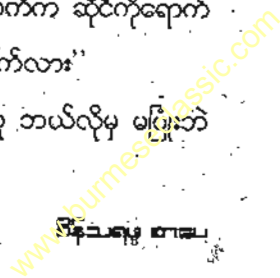
“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လိုက်လာပါတယ်”

သူမက အတော်ကလေး နားစွင့်လိုက်ကာ မျက်ခုံးတွန့်ရင်း၊ အသံပိုင်ရှင်ကို ဘယ်သူ့သယ်ဝါဖြစ်မယ်မှန်း ခွဲခြားလေတော့၏။

သူမသည် အလွန်တရာဖြတ်လပ်မှုရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင်...။

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က ဆိုင်ကိုရောက်လာတဲ့ ရှေ့နေဆိုတဲ့တစ်ယောက်လား”

သူမရဲ့ တိကျသောမေးခွန်းကြောင့် သူ ဘယ်လိုမှ မဖြူးဘဲ နှုတ်တော့။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရှေ့နေထွန်းသစ်စ

ပါ”

သူမက ခေါင်းကို ယောင်ယောင်ကလေးညှိတ်လိုက်ကာ လမ်းဆက်လျှောက်၏။

“ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်နေတာ

လဲ”

ဟောကြည့်...။

သူမဟာ တကယ်ကို စူးစမ်းတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ပဲ။

“အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ

မေးခွန်းလေးပဲ ပြန်ဖြေပေးပါလား။ ကျွန်တော့်ခြေသံက

ဒီလောက်လုံနေတာ။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူ

တစ်ယောက် မင်းနောက်ကို လိုက်လာမှန်း အတပ်

သိရတာလဲ”

သူမက လျှို့ဝှက်နက်နဲစွာ ပြုံးသည်။

“လူတစ်ယောက်မှာ အမြင်အာရုံက အကြီး

ကျယ်ဆုံးပဲရှင်။ အဲဒီအမြင်အာရုံကြောင့်ပဲ လူတွေဟာ

တခြားအာရုံတွေကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ထားတတ်ကြ

တယ်။ လွှာ...အဲ...ကျွန်မ မျက်စိမြင်ရတုန်းတလည်း

အဲဒီလိုပဲ။ ကျွန်မမှာ တခြားနီးကြားတဲ့အာရုံတွေ မရှိခဲ့

ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မမျှော်လင့်ဘဲ မျက်စိကွယ်ခဲ့

တယ်။ မျက်စိမမြင်တဲ့နောက်မှာ ထူးခြားတဲ့အာရုံတွေ

ကျွန်မ ရလာခဲ့တယ်။ နီးကြားတဲ့အာရုံလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့။

လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ကြည့်နေရင် ကျွန်မ

အဲဒီလူကို မမြင်ရပေမဲ့ ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်ယောက်

အကဲခတ်နေပြီမှန်း သိတယ်။ ဒါတွေက ကျွန်မ

အတွက် အသားကျနေပါပြီလေ...”

ခံစားချက်အပြည့်နှင့် သူမက ဖြေပါသည်။

သံမဏိလှောင်အိမ်ထဲက ကြောင်ကလေးကို ကြည့်တော့

နှမ်းနှမ်းလျှလျ။

“ကြောင်ကလေးက ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“ရင်သားမှာ အကြိတ်တွေလို့လေ။ အော်ပ

ရေးရှင်း လုပ်ထားတာ”

“ဪ...ဪ”

လွှာက (မသိရင်)မျက်လုံးမြင်နေရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ထိုပဲ ဟန်ချက်ညီညီ လမ်းလျှောက်နိုင်လေသည်။

“အခု ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါရစေ။ ကျွန်တော့်မှာ ကားပါတယ်”

“အိမ်ကို သွားနေတာပါ။ နောက်ထပ် ငြိလှမ်းပေါင်း တစ်ရာတစ်ဆယ့်ရှစ်လမ်းဆိုရင် ကျွန်မအိမ်ကို ရောက်ပါပြီ။ ရပါတယ်”

“ဪ...အဲဒီလိုတွေလည်း တွက်ချက်ထားတတ်တယ်နော်။ ဒါဆိုလည်း ကြောင်အိမ်ကလေး ကျွန်တော့်ကို ပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော် ဆွဲပေးပါမယ်”
ကြောင်အိမ်ကလေး ကျွန်တော့်လက်ထဲ ပါလာလေတော့

သူမက...

“ဒါဆိုရင် ရှင့်ဦးတည်ချက်က ကျွန်မအိမ်ကိုလား” ဟု မေးမိ၏။

ကျွန်တော် သူမစကားကြောင့် ခပ်ဟက်ဟက်ကလေး ရယ်မိပါတယ်။

“အိမ်ရှင် ခွင့်မပြုရင် ကျွန်တော် ဧည့်သည်မလုပ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် မင်းရဲ့အိမ်ရှေ့အထိ လိုက်

ပို့ပေးမယ်လေ”

သူမက ပြုံးရင်း ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်လေသည်။
မျက်ဆံနက်ကလေး လှုပ်ရှားမှုမရှိရုံကလွဲလို့ သူမရဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေဟာ အလွန်တရာလှပပါသည်။

မျက်တောင်ကော့ကော့၊ မျက်အိမ်လှလှနှင့် မျက်လုံးကလေးတွေ။

ဒီမျက်လုံးကလေးတွေ ဘာကြောင့်များ ကွယ်ခဲ့ရတာပါလိမ့်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ချက်ချင်းကြီး သူမကို မမေးရဲခဲ့ပြန်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် သူမနားကို ဘာလိုက်လုပ်နေမိတာပါလိမ့်။ သူမကို ကျွန်တော် ပိုးနေမိတာလား။

ကျွန်တော့်စိတ်ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိ။
သူမကို ပစ်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်မလာချင်တာသာ သိလေသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူဆိုတာကော ကျွန်တော် သိလို့ရမလား”

“ရှင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”
အစိမ်းရောင်ဆန်သော စကားများကို မျက်နှာချိုချိုလေးတင်

မင်း မေးမြန်းတတ်သည်မှာ သူမရဲ့ အတတ်ပညာတစ်ခုလေးလား ပြောတတ်။

“ကျွန်တော် မင်းကို ခင်ချင်လို့ပါ”

သူမက ရယ်သည်။

“ဘာလို့ ရယ်တာလဲ။ အဲဒီလိုရယ်တာ ကျွန်တော် အတော်အခံရခက်တယ်”

“သဘောကျလို့ပါ”

“ဘာကိုသဘောကျတာလဲ”

“ထူးဆန်းနေလို့...”

“ရော်...ဘာတွေထူးဆန်းနေတာလဲ”

“အိမ်နားရောက်တော့မယ်။ အခု ကျွန်မတို့

ကြရည်ဆိုင်ရှေ့ရောက်နေပြီနဲ့တူတယ်။ ဟုတ်လား...”

သူမ မေးခွန်းကြောင့် သူ ပို၍ အံ့ဩသွားရပြန်သည်။ ကွက်တိပင်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးရောက်

အောင် မင်း တော်တော်လေ့ကျင့်ခဲ့ရမှာပဲနော်”

“ဒါပေါ့...။ အဓိကက စိတ်ဓာတ်ပဲလေ”

“ကြရည်သောက်ရအောင်ဗျာ။ ကျွန်တော်

ကြရည်မသောက်ဖြစ်တာ ကြာပြီ”

သူမက ထပ်မံရယ်ပြန်သည်။

‘လည်လိုက်တာ’ဆိုတဲ့ လှောင်ပြုံးမျိုး။

ကျွန်တော့်အတွက် အခံရခက်လှသော်လည်း ထွန်းသစ်စဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း အလွန်ကို စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်တဲ့ လူစားမျိုး

“နော်...”

သူမက မငြင်းဆန်တော့။

သို့နှင့် ကြရည်ဆိုင်ကလေးသို့ ရောက်လာလေသည်။

သူမသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုကို ခံရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ထင်ပါရဲ့။

ဆိုင်ထဲရောက်တာနဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က...

“ဟော...လွှာ ရောက်လာပြီကိုး” ဟု ဆိုကာ ထိုင်ခုံပုကလေး သူမကို လက်မောင်းလေးတွဲကာ ဖေးဖေးမမလေး ထိုင်စေသည်။

“ညှော်သည်လည်း ပါလာတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကြရည်နှစ်ခွက်လောက်ပေးပါ မမနွယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးရင်း ထွက်သွားလေသည်။

“မင်းနာမည်ထဲမှာ လွှာဆိုတာလေး ပါနေ သလိုပဲနော်”

“အင်း...”

“ပြောပြလေ”

“နှင်းဝတ်လွှာ”

လှလိုက်တဲ့ နာမည်ကလေး။

နောက်ပြီး သူမမျက်နှာကလေးကလည်း အတော်ကို အေးချမ်းပါသည်။

“ရှင်က ရှေ့နေလို့ မပြောရဘူး။ တော်တော် စပ်စုတာပဲနော်”

မထင်မှတ်တဲ့ လက်သီးတစ်လုံးက သူ့ရင်ဝသို့ လာဆောင့်အံ့ သူမစကားကြောင့် ထွန်းသစ်စ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိပါသည်။

“အင်း... ကျွန်တော် ဝန်ခံရမှာပေါ့။ ကျွန်တော် တွေ့နေရတဲ့ အမှုက တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေတာကို”

“ရှင်က ကျွန်မကို မှုခင်းတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်နေပြီလား...”

“တကယ့်ကို လျှို့ဝှက်တဲ့ မှုခင်းတစ်ခုပဲ နောက်ပြီး ကျွန်တော် တော်တော်လေး ညှိသွားတယ်”

ဟိုတစ်ခေါက်က မင်းနဲ့တွေ့တုန်းက မင်းကို မျက်လုံးကွယ်နေမှန်း မသိခဲ့ဘူးလေ”

သူမမျက်နှာလေးသည် ရုတ်တရက် ညှိုးလျော်သွားလေတော့သည်။

“ဆောရီးဗျာ။ ဒါတွေက အဓိက မကျပါဘူး။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက နှင်းဝတ်လွှာကို စောစောကမှ မျက်မမြင်မှန်း သိလိုက်ရပြီး ပိုပြီး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခင်မင်သွားမိတယ်ဆိုတာ ပြောချင်တာပါ”

“သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပဲလေ... ထွန်းသစ်စရဲ့။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့။ လွှာတို့မိသားစု အရမ်းကံဆိုးခဲ့တယ်။

အသွားလေးရဲ့အသုဘရက်လည်အမိ မိုးကုတ်တက်ရင်း အက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေက ဆုံးသွားတယ်။ လွှာကတော့ မျက်လုံးကွယ်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“ဪ...”

ကြံရည်ခွက်များ ရောက်လာလေသည်။ ကြံရည်တစ်ကျိုက်ကို မော့သောက်လိုက်ပေမယ့်လည်း

ကျွန်တော့်ရင်တွေ အေးချမ်းမလာခဲ့။

နွမ်းလျှလျ ကြောင်မလေးနဲ့ မျက်မမြင်ကောင်မလေးက ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်မှာ သံယောဇဉ်တွေ တွယ်ငယ်ရစ်လာလေ သည်။

“ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ခင်နိုင်ပါတယ် လွှာ။ အရေးအကြောင်း တစ်စုံတစ်ခု ရှိရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ။ ရုံးပြင်ကနား မဆိုင်တဲ့ တစ်ခြားကိစ္စတွေဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြေရှင်းပေးနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပါ။ နင်းဝတ်လွှာက ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က စောင့်ရှောက်ပေးမယ်”

ကြံ့ရည်ကုန်သွားသည့်အခါ သူမက...

“ကဲ...လွှာကို ခွင့်ပြုပါဦး။ ဖြူဖြူလည်း ပင်ပန်းနေလောက် ဖြီ” ဟု ဆိုကာ ဆိုင်ကလေးမှ ထွက်လာလေတော့သည်။

နင်းဝတ်လွှာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ နှင့်သီးသေ ဝေဒနာပေါင်းစုံ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

သူမကို ခြံရှေ့သို့ လိုက်ပို့ပြီးတာနှင့် ကျွန်တော် ပြန်လာ

လေ၏။

ခက်တော့နေပြီ။ မျက်မမြင်မလေးကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် စွဲလန်းသွားရတာလဲ။

ကျွန်တော်သည် နင်းဝတ်လွှာဆိုသော မျက်မမြင်မလေးကို အတော့်ကို စွဲလန်းတမ်းတနေမိသည်မှာ အတော်လည်း ထူးဆန်း သလို အခြေအမြစ်လည်း မရှိလှ။

ပထမတော့ သူမကို သာယာခွဲမိတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါသည်။ သူမကို မျက်မမြင်မှန်း သိရှိခဲ့သည့်အခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ သာယာမှု တွေက ကရုဏာအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားရချေသည်။

ကျွန်တော် သူမကို တွေ့ချင်နေသည်။

ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူထားရတဲ့ ကြောင်မလေးကိုလည်း လူနာ မေးချင်နေမိသည်။

မြင်ရသော သံယောဇဉ်က ကျွန်တော့်ကို သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောင်တဲပစ်လိုက်လေသည်။

သူမကို ကျွန်တော် ချစ်များ ချစ်နေမိပြီလားလို့ တွေးမိပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စာရေးဆရာ တစ်ယောက် မဟုတ်သည့်အတွက် စွဲလန်းတမ်းတမှုရဲ့အဆုံးသတ်မှာ 'အချစ်'ဆိုတဲ့အရာ ရှိပါလေသလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို သေသေချာချာ တော့ မဖြေနိုင်ပါ။

ကျွန်တော် သူမကို ချစ်မိခဲ့ရင်တောင် အဲဒီအချစ်ဟာ အလွန် တရာဖြူစင်သန့်ရှင်းပြီး နက်ရှိုင်းလွန်းသော အချစ်စစ်ပင် ဖြစ်မိမိ လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် အချစ်ဆိုတဲ့အရာကြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာမှာကို ကြောက်ရွံ့နေစဉ်ပင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ အချစ်ဟာ အခိုင်အမာ နေရာယူနိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့၏။

နှင်းဝတ်လွှာကို ကျွန်တော် ချစ်နေမိပြီ။
အဲဒီအချစ်က အတော်လည်း ဖူးဆန်းသည်။

သူမရဲ့ အားနည်းချက်ကလေးတွေ၊ လိုအင်ဆန္ဒလေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးလိုတဲ့ ပေးဆပ်မှုအချစ်ပင်။

နှစ်ပတ်မျှပင် ကြာခဲ့လေပြီ။

သူမ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လာလေမလားလို့ ခပ်ကြောင် ကြောင်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေမိရာ သူမဆီမှ အဆက်အသွယ်မရတဲ့အခန်း သူမမျက်နှာလေးကို တွေ့လိုစိတ်တွေက ပြင်းပြလာမိသည်။

သူမဆီကိုသွားဖို့ ကျွန်တော် အကြောင်းပြချက်တစ်ခုတော့ ရှာရမှာပဲ။

သူမကကော ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုပါ့မလား။

အို...ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့အချစ်နဲ့ သန့်စင်တဲ့မေတ္တာတရား ကို သူမ နားလည်မှာပဲလေ။

ထွန်းသစ်စသည် ရွှေ့ကိုတိုင်ရှိ Pet Care တစ်ခုသို့ ဝင်ပြီး ကြောင်မလေးအတွက် အစာသွပ်တူးများ ဝယ်ခြမ်းပြီး သူမနေအိမ် သို့ အရဲစွန့်ကာ ထွက်လာခဲ့မိလေ၏။

ပုဏ္ဏားရိပ်စည်းခိုး အစပ်ကလေးမှာတင်၊ အိမ်ကလေးရဲ့ ကပြင် လေးမှာ သူမ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော် သူမကို လှမ်းမခေါ်မိပါ။
သစ်သားတံခါးလေးမှာ သေ့ခတ်ထားမှုမရှိတဲ့အတွက်

ခြံကလေးထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့မိပါသည်။

အို...သူမ ပန်းသီနေတာပါလား။

ကောကုံးလေးထဲမှာ စံပယ်ပွင့်တွေက အများအပြား။
အပ်ဖျားထိပ်ကလေးနဲ့ စံပယ် ရိုးတံလေးတွေကို ခန့်မှန်း
ပြီး သီကုံးနေတာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အသည်းယားချင်စရာ
ကောင်းနေသည်။

အပ်များ စူးသွားလေမလားလို့ ကျွန်တော် ဝရုတစိုက်
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သိပ်မကြာခင်ပင်...သူမမျက်နှာမှာ စိုးထိတ်မှုအမူအရာတစ်ခု
ဖြတ်ပြေးသွားပြီး...

“ဘယ်သူရောက်နေတာလဲ...”ဟု မေးပါ၏။

ကျွန်တော် မဖြေသေးဘဲ သူမကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဘယ်သူရောက်နေတာလဲ။ ကျွန်မနားမှာ

လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်”

“ထွန်းသစ်စ...ပါ”

သူမသည် ကျွန်တော့်နားမည်ကို ကြားလေတော့ တင်းမာနေ
သောမျက်နှာကို ပြန်လျှော့လိုက်ကာ...

“ရှင် သိပ်အထိပ်တလန့် လုပ်တာပဲ။ ထိုင်

လေ”

ကျွန်တော် သူမနားမှာ တင်ပလွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

ပါးပြင်က သင်းပျံ့နေတဲ့ သနပ်ခါးရနံ့နဲ့ လက်မောင်းအိုးလေး
ဆီက သင်းပျံ့နေတဲ့ ကရမ္မက်ရနံ့တွေက ကျွန်တော့်နှာဝသို့ ရင်ခုန်
လှိုက်မောစွာ ရောက်ရှိလာသည်။

“အိမ်ရှင်မသိဘဲ အိမ်ထဲကို ရောက်အောင်
လာတယ်နော်။ ဒါ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မျက်လုံးကွယ်နေပေလို့သာပဲ လွှာရယ်။

မျက်လုံးများ မြင်နေရရင် မင်း ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်
များ အနိုင်ကျင့်လိုက်လေမလား မသိဘူး။

“ရှေ့နေကို တရားစွဲချင်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“မသိလို့ မေးမလို့။ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုဆိုရင်
ပုဒ်မ ဘယ်လောက်တပ်ပြီး စွဲလို့ ရသလဲဟင်...”

“ဗဟုသုတ ပြောပြမယ်လေ။ အိမ်ကျော်နင်းမှု
က ပုဒ်မ ၄၄၈ ဗျ။ အိမ်ကျော်နင်းပြီး လက်ရောက်မှု
ပါလာရင်တော့ ၄၅၂ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီပုဒ်မက
ပြစ်ဒဏ်လည်း ပိုကြီးတယ်။ အာမခံလည်း မရှိဘူး။
ကဲ...နောက်ပြီးတော့ကော ဘာတွေသိချင်သေးလဲ”

“လူသတ်မှုကကော...”

“ပုဒ်မ ၃၀၂”

“လူသေမှုဆိုရင်ကော...”

“ပုဒ်မ ၃၀၄”

“ရှင်ဟာ တကယ့်ရှေ့နေတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ ကျွန်မ ယုံလိုက်ပြီ”

“မြတ်စွာဘုရား...။ ကျွန်တော်ကကော ညာပါ မလား”

“လွှာက အမှောင်ထဲက မိန်းကလေးရှင့်။ နေရာတကာမှာ သတိနဲ့ ယှဉ်ရတယ်”

“အဲဒီစကားကြီးကို ခဏခဏ မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်ရလွန်းလို့ပါ”

“အင်းပါ...။ ရှင့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အဖြစ် လွှာ သတ်မှတ်ပါ့မယ်။ ကော်ဖီသောက်မလား ဟင်”

“ဟင့်အင်း...။ ဖြူဖြူကော...။ ဖြူဖြူကို လူနာလာမေးတာ”

“သူ နေကောင်းသွားပြီ။ ချုပ်ရိုးတွေလည်း ကျက်နေပါပြီ။ အခုတောင် အိမ်လည်ထွက်သွားတယ်”

ထင်ပါရဲ့။ မလာသေးဘူး”

“ဖြူဖြူပြန်လာရင်ကော လွှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲဟင်”

“သူက သိပ်လိမ္မာတာ။ သူပြန်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်မခြေဖိမှီး ကို သူ့ခေါင်းကလေးနဲ့ ထွေတော့တာပဲ”

“အင်း...ကျွန်တော်လည်း ရှေ့နေမဖြစ်ဘဲ ကြောင်ကလေးဖြစ်လိုက်ရရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟင်...ရှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

မှန်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဘာတွေပြောလိုက်မိမှန်း မသိ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိတာတစ်ခုက မျက်မမြင်မလေးရဲ့ မခွဲ

အရှိရှက်ပြီးလေးတစ်ခုဟာ သာမန်မိန်းကလေးတွေထက် ပိုပြီး ဖြူဝင် ချစ်စရာကောင်းနေခြင်း ဆိုတာပင်ဖြစ်သည်။

ငါ မင်းကို ချစ်နေမိပြီ နှင်းဝတ်လွှာ...။

မင်းဘဝလေးကို ငါ သိပ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးချင်နေမိပြီ။

“ဒီမှာ ဖြူဖြူအတွက် ကျွန်တော် ကြောင် အစာဘူးတွေ ဝယ်လာခဲ့တယ်နော်။ သူ ပြန်ရောက် လာရင် ကျွေးလိုက်ပါဦး”

“ဒုက္ခရှာလို့ ထွန်းသစ်စရယ်”

“ဒါကို ဒုက္ခလို့ မခေါ်ဘူးဗျ။ နှင်းဝတ်လွှာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ စကားပြောရတာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေမိတယ်”

“ရှင့်စကားတွေ ရပ်တော့။ ဒီမှာ ကျွန်မ လက်ကို အပ်နဲ့ ထိုးမိတော့မယ်”

“ဟာ...ဆော...ဆောရီး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်မောမိကြသည်။

“ဒီနေ့ ဆိုင်မသွားဘူးလား”

“တနင်္ဂနွေနေ့က လွှာရဲ့ နားရက်”

“လွှာ...”

“ပြော...”

“ဘာကြောင့် အဲဒီအလုပ်ကို လွှာလုပ်နေရ တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူး”

“ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ ထင်လို့လား”

“ဟာ...ကျွန်တော် အဲဒီလို မထင်ရက်ပါဘူး။ တူးဆန်းနေလို့ပါ”

“ထွန်းသစ်စက ဒီကို လာလည်နေဦးမှာပဲ”

မဟုတ်လား။ ဒီထက်ပိုပြီး ခင်မင်လာတဲ့နေ့ကျတော့ ပြောကြတာပေါ့”

“အိုကေနော်...။ တနင်္ဂနွေနေ့က လွှာရဲ့ နားရက်ဖြစ်သလို ကျွန်တော့်ရဲ့ လာလည်တဲ့ရက်အဖြစ် ပါ သတ်မှတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆုံကြရအောင် နော်”

“ရှင်ဟာလေ...ရှေ့နေလို့ မပြောရဘူး။ စကား ပြော သိပ်ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်၏ အဲဒီလို စကားပြောကောင်းမှုတွေကြောင့်ပင် သူမရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့် ရခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဲဒီ မျက်မမြင်မလေးကို ချစ်ခွင့်
 နံရမှာကို ကျွန်တော် နည်းနည်းကလေးမှ မတုန်လှုပ်မိခြင်းဟာ
 ကျွန်တော်ကပဲ သိပ်ကို သတ္တိကောင်းနေလွန်းလို့လား။ ဒါမှမဟုတ်
 ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကပင် သိပ်ကို ပြောင်မြောက်နေလွန်း
 ခြုံလား မခွဲခြားနိုင်တော့။

သူမရဲ့ ဧည့်ခန်းလေးဆီသို့ ထွန်းသစ်စ ပထမဆုံးအကြိမ်
 ခြစ် အလည်အပတ် ရောက်ရှိစဉ်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ များပြားတဲ့
 သော ပန်းပုရုပ်တုတွေကြောင့် လွန်စွာ အံ့ဩသွားမိရလေတော့သည်။

“ဟာ...ပန်းပုရုပ်တုတွေက များလှချည်လား။

ဘာလုပ်ဖို့လောက်တောင်ဝယ်ထားရတာလဲ လွှာ...”

လွှာက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရယ်ပါသည်။

“ထွန်းသစ်စက လွှာအကြောင်းကို ဘာမှ မသိသေးဘဲကိုး။ အဲဒါတွေက ဝယ်ထားတာမဟုတ်ဘူးရှင်။ လွှာကိုယ်တိုင် ထွင်းထုထားတာ”

“မြတ်စွာဘုရား၊ ဒါဆို...မင်းက ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ပန်းပုပညာရှင်တစ်ယောက်ပေါ့”

ကျွန်တော် သူမကို ဘယ်လိုမှ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်။

မျက်နှာတစ်ဖက်ကို လက်ဝါးတစ်ခြမ်းဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော လေးထောင့်ဆန်ဆန် ပန်းပုရုပ်ထုတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကိုင်တွယ်ကြည့်မိသည်။

ခေတ်သစ်လက်ရာတစ်ခုပင်...။ ဦးခေါင်းက လေးထောင့်ဆန်ဆန်၊ ရှည်မျောမျော။ မျက်နှာကို တစ်ခြမ်းအုပ်ထားသော လက်ချောင်းတွေက တြိဂံဆန်ဆန်နှင့် ခပ်ချွန်ချွန်။

ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ရစ်သစ်ယူထားသလဲ မသိ။

ကျွန်တော်သိတာ တစ်ခုကတော့ သူမရဲ့လက်ရာတွေဟာ ခေတ်သစ် (ဒါမှမဟုတ်) ခေတ်လွန်လက်ရာများ ဆိုခြင်းကိုပင်။

“လွှာကို ကျွန်တော် မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့

ဘူး။ လွှာမှာ အရည်အချင်းတွေရှိတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို အရည်အချင်းတွေရှိတယ်”

“ကဲ...ဒီလောက်ကြီးလည်း မချိုးကျူးပါနဲ့ဦး။ ကောက်ဖိသောက်မယ် မဟုတ်လား။ သွား ထိုင်ဦးနော်။ လွှာ ကော်ဖီဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

“လွှာ...”

“ဟင်...”

“လက်ကို ရေနွေးလောင်ဦးမယ် သတိထား”

“အင်းပါ...”

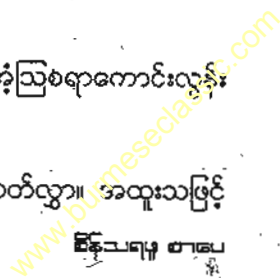
ကျွန်တော်ဟာ များပြားလှသော ပန်းပုရုပ်ထုတွေကြားမှာ နှင်းဝတ်လွှာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိလောက်အောင် အံ့သြဘနန်း ဖြစ်နေမိတော့သည်။

သူမ ပြန်ထွက်လာသည်။

လက်ထဲမှာ ကော်ဖီပူပူနှစ်ခွက်နှင့်။

“လူ့ဘဝကြီးဟာ အံ့သြစရာကောင်းလွန်းတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား”

“ထင်မိတာပေါ့ နှင်းဝတ်လွှာ။ အထူးသဖြင့်

နှင်းဝတ်လွှာရဲ့ဘဝဟာ ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းလွန်း တယ်လို့တောင် ထင်မိပါတယ်”

သူ့မက ဆက်တိုက်တစ်ခုမှာထိုင်ရင်း ကော်ဖီပူပူကို မှုတ်သောက် ကာ...

“ဟုတ်တယ်။ လွှာဟာ တကယ်တော့ ပန်းပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ။ လွှာရဲ့ လက်ရာတွေဟာ လည်း နည်းနည်းခေတ်လွန်၊ ဆန်ပေမယ့် နိုင်ငံခြား သားတွေက လွှာရဲ့လက်ရာကို နှစ်ခြိုက်ကြတယ်လေ။ အဲဒီပန်းပုတွေက လွှာ မျက်လုံးပြင်ရစဉ်က ထွင်းထုခဲ့တဲ့ ပန်းပုတွေပေါ့”

“ဪ...ဪ”

“လွှာက လူတစ်မျိုး ထွန်းသစ်စရဲ့။ ကိုယ့်အတတ်ပညာတစ်ခုခုနဲ့ လူတွေကို စည်းရုံးချင်တာ။ အဲဒါ ဆိုက်ကိုဆန်တာလား။ ဘာလားတော့ မသိဘူး ဒါပေမဲ့ လွှာလို စိတ်ဓာတ်မျိုးတွေ အနုပညာတော်တော်များများမှာတော့ ရှိကြမှာပဲလေ...”

“ရှိတာပေါ့။ သိပ်ရှိနိုင်တာပေါ့”

“လွှာ မျက်လုံးမကွယ်ခင်က လွှာရဲ့ အထူး

ပညာနဲ့ လူတွေကို အံ့ဩစရာနဲ့ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင် နိုင်ခဲ့တယ်။ မျက်လုံးကွယ်တော့ အဲဒီအလုပ်ကို လွှာ စွန့်ပစ်လိုက်ရတယ်။

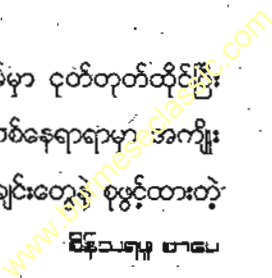
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေချင်လောက်အောင် အထိ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့တာ။ လွှာ နှစ်သက်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ရတော့ဘူးလေ။ မျက်လုံး ကွယ်ပြီဆိုတာနဲ့ လူက လူပိုတစ်ယောက်လို အမှိုက်ပုံးထဲ ရောက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး လွှာရယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလိုမျိုး ဟုတ်ကို ဟုတ် တယ်။ လွှာပြောတာမယုံရင် ထွန်းသစ်စရဲ့ မျက်လုံး နှစ်ဖက်ကို ပဝါစအနက်တစ်ခုနဲ့ တစ်လလောက် စည်းကြည့်ထားလိုက်ပါလား။ စိတ်မနိုင်ရင် ရှူးတောင် သွားလောက်တယ်ရှင့်”

“လွှာရယ်...”

“ဒီလိုနဲ့ လွှာဟာ အိမ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး စိတ်အားငယ်နေမယ့်အစား တစ်နေရာရာမှာ အကျိုး ရှိရှိ အချိန်ဖြုန်းမှဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုဖွင့်ထားတဲ့

အလှပြင်ဆိုင်ကလေးမှာပဲ တစ်နေ့ကုန် အချိန်ဖြုန်း
တော့တယ် ဆိုပါတော့”

“အင်း...”

“လွှာက မျက်လုံးမမြင်ရတော့ ဆံပင်ညှပ်လို့
တော့ မရနိုင်ဘူးလေ။ အဲဒီတော့ ခေါင်းဝင်လျှော်ပေး
တာပေါ့။ အဲဒီမှာတင် လွှာဟာ လွှာရဲ့ပညာကို တစ်မျိုး
တစ်ဖုံနဲ့ ပြန်ပြီးအသုံးချခွင့်ရခဲ့တယ်။ လွှာရဲ့ ခေါင်း
လျှော်ပုံလျှော်နည်းနဲ့ ဦးခေါင်းတစ်ဝိုက် နှိပ်နယ်ပေးမှု
ပညာကို လူတွေတော်တော်များများ နှစ်ခြိုက်သွား
ကြတယ်”

“ရှက်ရှက်နဲ့ ဝန်ခံပါရစေ။ အဲဒီထဲမှာ ထွန်းသစ်
စဆိုတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်လည်း ပါတယ်”

“လွှာရဲ့အလုပ်က ဂုဏ်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်ရဲ့အာဇာတ်ပညာကိုတော့ ထုတ်ဖော်ပြသခွင့် ရခဲ့
တယ်။ သာမန်အားဖြင့်ကတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ
ဆံပင်ညှပ်တော့မယ်ဆိုမှ ခေါင်းလာလျှော်ကြတာ
မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ လွှာဆီမှာ တစ်ခါခေါင်းလျှော်
ပြီးတဲ့ လူတိုင်းဟာ နောက်ထပ် ဆံပင်ထပ်မညှပ်

ဖြစ်ရင်တောင် အိမ်မှာ မလျှော်တော့ဘဲ လွှာဆီမှာတင်
လာလျှော်ကြတာပေါ့။ အဲဒီမှာတင်...”

လွှာ၏မျက်နှာတွင် ကြေကွဲဆိုးနွမ်းစွာ ဖြတ်သန်းရောယှက်
လာပြန်သည်။

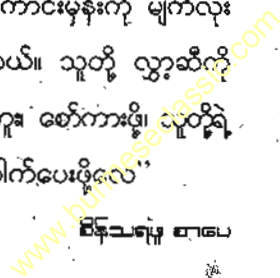
လွှာနဲ့စကားပြောရတာ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဆန်လိုက်တာ။

“အဲဒီတော့ ဆက်ပြောဦးလေ လွှာရဲ့”

“အဲဒီမှာတင် Customer ကို မိန်းကလေးသီး
သန့်ပဲကိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့တာပေါ့။ ယောက်ျား
တွေက လွှာကို မျက်မမြင်မှန်း သိတော့ မြက်ပင်
တစ်ပင်လို သဘောထားချင်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ သူတို့
ဟာ မျက်စိမမြင်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မြက်ပင်
တစ်ပင်လို တက်နင်းချင်ကြတယ်လေ”

“လွှာရယ်...”

“ယောက်ျားတွေဟာ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။
ယောက်ျားတွေ ကြောက်ဖို့ကောင်းမှန်းကို မျက်လုံး
မမြင်တော့မှ ပိုသိခွင့် ရခဲ့တယ်။ သူတို့ လွှာဆီကို
ချဉ်းကပ်ကြတာ ချစ်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ စော်ကားဖို့၊ သူတို့ရဲ့
မွန်းကျပ်တဲ့ဘဝကို ထွက်ပေါက်ပေးဖို့လေ”

“အချိန်က စကားပြောပါလိမ့်မယ် လွှား၊
ကျွန်တော်ဟာ လွှား ထင်ထားခဲ့သလို အဲဒီမြက်ပင်က
လေးကို ဘယ်တော့မှ တက်နင်းရက်မယ့် လူစား
တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မယုံရင်
စောင့်ကြည့်ပါ လွှား။ အနင်းခံမြက်ရဲ့ မိုးရေစက်ပဲ
ဖြစ်ရပါစေမယ်”

တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း လွှားဆီသို့ မပျက်မကွက် လည်ပတ်တတ်
သည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လွှားကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမကို
ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေပြီမှန်း ကောင်းကောင်းသိပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သူမကို
ငုံထားမိမတတ် ချစ်ခင်တွယ်တာလာမိသည်။

အမှောင်ထဲကနေ လောကကြီးကို တစ်ယောက်တည်း
ရင်ဆိုင်ဝံ့သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့သတ္တိကို ကျွန်တော် လေးဖလား
စားစား ဦးညွတ်မိလိုက်သည့်အတွက်ကြောင့်များ သူမကို ဒီလောက်
ကြီးအထိ ချစ်မိသွားလေရယ်သလား မပြောတတ်ပါ။

လွှာရယ်...။

မင်းကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ထားချင်လိုက်တာကွာ။ ကျွန်တော် သူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို လွှာကို အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ မြင်အောင် မလှုပ်ဟနိုင်ပေမယ့်လည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နက်နဲတဲ့မေတ္တာတရားကို လွှာ နားလည်လာဦးမှာပါ။

လွှာနဲ့ တစ်နေ့ကျမှ ဆွေးနွေးရဦးမယ်။

လွှာမျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်နိုင်အောင် အခွင့်အရေးတစ်ချို့ကို ကျွန်တော် ရှာဖွေပေးရဦးမည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း လွှာကို စိတ်ဝင်စားနေသလို၊ လွှာကလည်း ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းလေ့လာနေလိုကြောင်း ကျွန်တော် သိပ်မကြာခင်မှာပင် သိရလေတော့သည်။

“ထွန်းသစ်စ”

“ဟင်...”

“ရှင်က ရှေ့နေဆိုပေမဲ့ အသက်က ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူနော်”

“အင်း...”

“ရှင် ချောလားဟင်”

“ဟင်...အဟင်း...ဟင်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်လိုလို အံ့ကျော်လိုလိုပါပဲ”

“ရှင် မနောက်နဲ့ကွာ။ ကျွန်မလည်း သူများတွေကို အခွင့်အရေးရချင်တာပေါ့။ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို မြင်ဖူးချင်တာပေါ့”

“လွှာရယ်...”

ကျွန်တော်ဟာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ‘လွှာရယ်’ ဆိုတဲ့ စကားကလေးနှစ်ခွန်းနဲ့ ဖြေသိမ့်ပေးနိုင်ရုံကလွဲလို့ အခုထက်ထိ ဘာမှ မစွမ်းသာသေးချေ။

“ရွက်ကြမ်းရေကျိုပေါ့ကွာ။ ရုပ်အဆိုးကြီးထဲမှာလည်း မပါဘူး။ ချောမောလှပတဲ့အထဲမှာလည်း မပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချလက်ချ ခင်စမ်းပါ။ ‘လော’တက်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အလွန်တစ်ရာ မျက်နှာပွင့်ခဲ့တဲ့ ဥပေဒကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ ချေးများရင်း များရင်းနဲ့ အခုလို နှစ်ချို့လိုက်လာတာ”

လွှာက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အားပါးတရ ရယ်လေအံ့။ ရယ်ပါ။ ရယ်စမ်းပါ။

မင်းရဲမျှော်နာကလေးမှာ အရယ်အပြုံးကလေးတွေ ခိုတွယ်နေရင် သိပ်ပြီး ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ နှင်းဝတ်လွှာ။

အဲဒီမျှော်နာကလေးကို မက်မောလွန်းလို့ ကျွန်တော် မင်းရှေ့ကို ခဏခဏ ရောက်လာတာ။

အဲဒီမျှော်နာကလေးကို ခင်တွယ်လွန်းလို့ မင်းကို ကျွန်တော် သတ္တိရှိရှိနဲ့ ချစ်နေမိတာ။

“ရှင်က တော်တော်ရယ်စရာ ပြောတတ်တာပဲ။ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။ ရှင့်အသံကိုနားထောင်ခြင်းအားဖြင့် ရှင့်ရုပ်ကို ကျွန်မ ခန့်မှန်းကြည့်လို့ ရတယ်။ ကျွန်မမျှော်လုံးထဲမှာတော့ ရှင်ဟာ တော်တော်လေး Charming ဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်း...လွှာ့ရဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေ ပြန်ဖြင့်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

“မျှော်လင့်ချက်မကုန်သေးပါဘူး ထွန်းသစ်စရဲ့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေက ကျွန်မမှာ မျက်လုံးပြန်ဖြင့်ရဖို့ အခွင့်အရေးရှိသေးကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အဲဒီနေ့ကို စောင့်နေတာ။ အဲဒီနေ့မှာ ရှင်ကို ကျွန်မ အရင်ဆုံးကြည့်မယ်နော်”

“ကြည့်ပါ လွှာရယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်းရှေ့ကို ရောက်နေတဲ့သူဟာ ထွန်းသစ်စပဲ ဖြစ်စေရမှာပေါ့”

သူမလက်ချောင်းကလေးတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။

“ဘာလုပ်ချင်လို့လဲဟင်”

“ရှင့်မျှော်နာကို စမ်းကြည့်ချင်လို့”

“လာလေ”

သူမလက်ဖဝါးကလေးနှစ်ဖက်ကို ယူကာ ကျွန်တော့်မျှော်နာအိမ်တင်ပေးလိုက်မိသည်။

သူမက ကျွန်တော့်မျှော်နာကို အရင်ကိုင်တွယ်ကြည့်၏။ နောက်ဆော့ မျက်ခွံလေးတွေပေါ်ကို လက်မနဲ့ တို့ထိကြည့်သည်။

ပါးရိုးတွေကို စမ်းသပ်သည်။

ပန်းပုပညာရှင်လို့ မပြောရ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကျ ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာကို ဘာလေးကောင်းအကဲခတ်တတ်သူပင်။

နောက်တော့ နှုတ်ခမ်းကို စမ်းသပ်သည်။

လက်ချောင်းထိပ်ကလေးနှင့် တို့ထိကြည့်နေသည်။

“နှင်းဝတ်လွှာ”

၉၆ ● သပြေ

“ဟင်”

“ပါးစပ်နားကို လက်ရောက်လာရင်တော့
ကိုက်တတ်တယ်နော်”

သူမက သူမရဲ့ လက်ချောင်းကလေးများကို လျှင်မြန်စွာ
ရှုတ်သိမ်းသွားပြီး ကျွန်တော့်ဟာသကို ရယ်ပါလေတော့၏။

“ရော်...ဘာရယ်တာလဲ”

“ရှင်က ရယ်စရာကောင်းတာကို”

“ကျွန်တော့်ကို မကြောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ ဘာဆိုလို့ ကြောက်ရမှာလဲ”

“အင်း...အာဂသတ္တိခဲပဲ”

“သတ္တိမရှိရင် သေသွားတာ ကြာလှပြီပေါ့”

ဒီတစ်ခေါက် ရယ်မိသူက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်။

ဘာကောင်မလေးမှန်းကို မသိ။

မမြင်သော်လည်း စွမ်းနိုင်သေး၏ ဆိုသလို ဘာမဆို သူမ

လုပ်နိုင်သည်။ ရဲရင့်တက်ကြွမှုကလည်း အပြည့်ပင်။

လွှာရယ်...။

မင်းကို ကိုယ် ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်ပြီကွာ။

မင်းကို ကိုယ် ချစ်နေမိပြီဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ ကိုယ် ဖွင့်ပြော

ခင်နေမိပြီ။

“ဘာလို့ ငြိမ်သွားတာလဲ ထွန်းသစ်စ”

“စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကိုယ် အခုပြောမယ့်စကားအတွက် မင်း
ကိုယ်ကို ဘယ်လိုများ ပုဒ်မတပ်ပြီး အရေးယူတော့
မလဲလို့”

“အလဲ့...။ တယ်ဆိုတဲ့ စာပဲ။ ဘာစကား
ပြောမှာမို့လို့ ကျွန်မက ရှင်ကို အရေးယူရမှာလဲ။
လင်းစမ်းပါဦး”

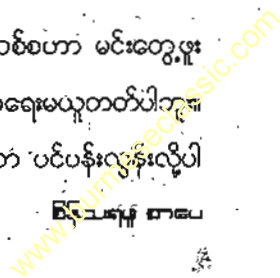
“ချစ်တယ်လို့ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ပြောချင်တာ”

“ဟင်...”

မျက်မမြင်မလေး ရှက်သွားသည် ထင်သည်။

သူမကို သူမလည်း မလုံခြုံ ဖြစ်သွားသလို ခံစားသွားရသည်
ထင်ပါ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့။ ထွန်းသစ်စဟာ မင်းတွေဖူး
ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေလို အခွင့်အရေးမယူတတ်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ဟန်ဆောင်ပုံဖိထားရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ပါ

ကွာ။ လွှာကို ကျွန်တော်ချစ်ခဲ့တာ စတွေ့စကတည်းက လို့ ပြောရမှာပါပဲ။ စတွေ့စကတည်းက လွှာကို ချစ်မိ နေတာ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် လွှာ အဲဒီကိစ္စတွေကို မစဉ်းစားချင် ဘူး ထွန်းသစ်စရယ်။ လွှာက မျက်မမြင်လေး။ မျက်မမြင်ဆိုတာ သာမန်လူတစ်ယောက်ထက် အမြဲ တမ်း တစ်ပန်းရှုံးတယ်။ လွှာအချစ်ကို ရယူပြီး လွှာကို ပစ်ထားခဲ့ရင်တောင် လူတွေက လွှာကို သနားကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အကျိုးတော့ အကန်းမော့လို့ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန် ကြမှာ”

“ကျွန်တော့်အချစ်ကို အဲဒီလိုတော့ မဖော်ကား ပါနဲ့ လွှာ။ လွှာကို ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက်နဲ့ ပနိုပို(စ်)လုပ် နေတာပါ။ ကျွန်တော့်အချစ်ရဲ့ အဆုံးသတ် ဟာ လွှာကို ပစ်ထားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လွှာကို ကျွန်တော် အပြီးသတ်ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပါ”

“ထွန်းသစ်စရယ်...”

“လွှာ ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားပေးပါနော်”

“ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း ဂဗာနာမသိဘဲ

ခေါင်းညှိတ်ဖို့ စဉ်းစားရမှာ သိပ်တော့ မိုက်ရှူးရဲဆန် ဓာယ်နော်”

“လွှာရယ်...မင်းမျက်လုံးတွေကို မြင်စေချင် လိုက်တာကွာ”

“လွှာ...စဉ်းစားပါဦးမယ်။ အချိန်နည်းနည်း ပေးဦး”

ထိုနေ့က သူမဆီက မပြန်ခင် သူမက ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြောင်သေးသည်။

“ထွန်းသစ်စ...။ ရင်တို့ ဥပဒေမှာ အိမ်တိုင် ယာရောက် ရည်းစားစကားပြောတဲ့လူတွေကို ဘယ်လို ပုဒ်မတပ်ပြီး တရားစွဲလို့ ရသလဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်နောက်နောက်ပင် ပြန်ဖြေပေးလိုက် သည်။

“အဲ...အိမ်ကျော်နင်းမှုကတော့ ၄၄၈ ပဲ။ ယုတ်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့စကား ပြောမိရင်တော့ ပုဒ်မ ၂၉၄(ဆဲမှု)နဲ့ ဆွဲလို့ရတယ်။ ရည်းစားစကားပြောမိရင် တော့ အချစ်မှုပေါ့။ အချစ်မှုကိုတော့ ဘာပုဒ်မနဲ့မှ တပ်ပြီး တရားဆွဲလို့ မရဘူးဗျ။ အချစ်ကို အချစ်နဲ့ပဲ

၁၁၀ ● သပြေ

တုံ့ပြန်ရတာ”

“သွား...”

လွှာနှင့်ကျွန်တော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဒီကိစ္စအတွက် လွှာသည် အတော်ကို စွန့်စားခဲ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါသည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော် ဆိုပါစို့။

ကျွန်တော်သာ မျက်ကန်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် အသံကလေးကြားရုံလောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်သူဖြစ်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရဲခဲ့မည် မဟုတ်ချေ။

လွှာကတော့ သတ္တိရှိစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညှိတ်ခဲ့ပါသည်။

လွှာနဲ့ သတ္တိရှိမှုကို ကျွန်တော် တရိတသေဖြင့် ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းသိုဝှက်ထားမိပါသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ မျက်မမြင်တစ်ယောက်နှင့် ချစ်သူဖြစ်ကြည့်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့မိသော ကျွန်တော်သည် နင်းဝတ်လွှာနှင့် ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်ကြတော့ သူမကို ထားစရာနေရာ မရှိလောက်အောင် တုန်နေ အောင် ချစ်မိခဲ့ပါသည်။

မျက်မမြင်မလေးမို့ ပို၍ ကရုဏာသက်မိတာလည်း ပါလိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

သူမနှင့် ချစ်သူရည်းစားဖြစ်တော့မှ လွှာသည် စိတ်နှလုံး သိမ်မွေ့သောမိန်းကလေးမုန်း ကျွန်တော် ပို၍ သိလာခဲ့ပါသည်။

“ကိုသစ်ကို မြင်ဖူးချင်လိုက်တာကွယ်”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူမ လက်ဖဝါးနုနုကလေးနဲ့ စမ်းသပ် ရင်း ခပ်တိုးတိုးကလေး ညည်းညူတတ်ပါသည်။

“တစ်နေ့တော့ မြင်ဖူးရမှာပေါ့ လွှာ။ မျက်စိ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ကိုယ်တို့ သွားပြီး ဆွေး နွေးကြည့်ရအောင်နော်”

“အင်းပေါ့”

တစ်ရက်က သူမအိမ်သို့ ကျွန်တော် အလည်အပတ်ရောက်ခဲ့

သည်။ လွှာက ခဏဟုဆိုကာ အနီးတစ်ဝိုက်က စတိုးဆိုင်ဆီလေးသို့ သွား၏။

သူမရဲ့ ပန်းပုရုပ်ထုကလေးတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်ရှုနေစဉ် ပင် လူတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာလေတော့၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ။ လွှာရော...”

“ခင်ဗျာ...။ ကျွန်တော် လွှာ့စိတ်ဆွေပါ”
ထိုလူက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ဟန် ကြည့်ရှုရင်း...

“လွှာရှေ့...”

“လွှာ ဒီနားက စတိုးဆိုင် သွားပါတယ်”

ထိုလူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ရင်း မီးဖိုဆောင်သို့ ဝင်သွား ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကျွန်တော့်အတွက် ဖော်ရွေမှုတစ်စုံတစ်ရာမျှ မှုမတွေ့ပါ။

လွှာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေပါလိမ့်။

ကြည့်ရတာ ထဲထဲဝင်ဝင်တော့ ရှိပုံပေါ်သည်။

သားရေဂျာကင်အမည်းနှင့်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲမှာလည်း ဂျပ်စက္ကူအိတ်အကြီးကြီးတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။

ကျွန်တော် မသိမသာနှင့် မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ဝင်ခဲ့တော့ ထို သူက သူဝယ်ခြမ်းလာသော သစ်သီးသစ်နှံများကို ချေခဲသေတ္တာထဲ

ထည့်ပေးနေလေ၏။

နောက်...အဝတ်လျှော်စက်ဆီသို့ သွားကာ၊ လွှာရဲ့ ဝတ်ငြိ
သားအဝတ်များကို စက်ထဲထည့်ကာ လျှော်ပေးနေလေ၏။

ကျွန်တော် သူ့ကို နောက်ကကြည့်နေမှန်း သူ သိသွားပြီ

“မင်းကို ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“ကျွန်တော် လွှာနဲ့ခင်တာ သုံးလလောက်
ရှိပါသေးတယ်”

“သုံးလ၊ အေးလေ...ဒီကြားမှာ မင်းနဲ့ငါလည်း
မဆုံဖြစ်တာ ပါမှာပေါ့”

သူ ဘယ်သူလဲ။

ကျွန်တော် သိလိုလှသည်။

သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ဆန္ဒကို ရိပ်မိသွားသည် ထင်ပါ၏။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ငါက လွှာအစ်ကိုပါ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့်ကို လက်

နှုတ်ဆက်၏။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ထွန်းသစ်စပါအစ်ကို
ကျွန်တော် ရှေ့နေပါ”

ရှေ့နေဆိုတဲ့စကားကို ကြားတော့ လွှာအစ်ကိုက မျက်နှုံးတွန့်
၏။

“ရှေ့နေ...။ လွှာလည်း ငါ့ကို တစ်ခါမှ
မပြောဖူးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ မဆက်စပ်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

အဝတ်အစားများ လျှော်လို့ပြီးသွားသော လွှာအစ်ကိုက
စက်ထဲကနေ လွှာအဝတ်အစားများကို အပြင်ထုတ်၏။

ခြံနောက်ဖေးသို့ အဝတ်အစားများလှန်းရန် တွက်သွားလေ
တော့ ကျွန်တော်ပါ လိုက်သွားရလေတော့သည်။

ကြည့်ရတာ ညီမကို တော်တော်ချစ်မယ့် အစ်ကိုတစ်ယောက်
ထင်ပါရဲ့။

လွှာအဝတ်အစားတွေကို သေသေချာချာ ရေခါကာ လှန်းစင်
မှာ လှမ်းလေတော့...

“ကျွန်တော်ပါ ကူလှန်းပေးမယ် အစ်ကို”

“နေပါ။ စကတ်တွေကော၊ ဂါဝန်တွေကော
ကွ။ မင်း ဘုန်းနိဗ္ဗိနေပါလိမ့်မယ်”

ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်မိသော လက်နှစ်ဖက်ကို ရှက်ရှက်နှင့်
ခါးနောက်ပစ်လိုက်ရသည်။

အဲဒီအလုပ်တွေကို နောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပခုံးပြောင်းပြီး
လူမှ။ သူ့အစ်ကို မသိအောင်တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့လေ။

“လာကွာ... ဧည့်ခန်းထဲမှာ သွားစကားပြောရ
အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

လွှာအစ်ကိုက လွှာနဲ့တော့ သိပ်မဆင်။

ကြည့်ရတာ ဖအေတူနဲ့ မအေတူတွေ ထင်ပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကို ကြည့်ရတာ သဘောကောင်းပုံတော့
ရပါသည်။

“လွှာက သိပ်ခေါင်းမာတာကွ။ သူ မျက်လုံး
ကွယ်စက ငါ့အိမ်မှာ လိုက်နေသေးတယ်။ ငါကလည်း
ငါ့အိမ်ထောင်နဲ့ ငါလေ။

သူ မျက်လုံးကွယ်စက သိပ်သနားဖို့ ကောင်း
တာ။

လှေကားတက်ရင်လည်း ချော်ကျ။ ပန်းကန်
ခွက်ယောက်တွေကိုင်ရင်လည်း လွတ်ကျနဲ့။

ငါ့မိန်းမကလည်း သူ့စိမ်းဆိုတော့ နည်းနည်း

ငြိုငြင်ချင်တာပေါ့ကွာ။

လွှာက အကင်းပါးတယ်ကွ။

ချက်ချင်းပဲ ဒီအိမ်ကလေးကို ဆင်းလာတယ်။

ဒီအိမ်က ငါ့အဖေနဲ့ အမေအိမ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ ဘယ်လိုပြန်ခေါ်ခေါ် ငါ့အိမ်ကို သူ လိုက်
မလာတော့ဘူး။ ငါ သူ့ကို အိမ်ဖော် ငှားပေးသေး
တယ်။ အိမ်ဖော်ကလည်းကွာ လွှာ မျက်လုံးမမြင်
တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူ့ခိုးလက်ထောက်
ချယ်တယ်ကွ။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းထား
ကြည့်တယ်။ ဘာမှ မထူးဘူး။ လူတွေဟာ ခက်
တယ်ကွ။ အခွင့်အရေးတစ်ခု ချို့တဲ့နေတဲ့ မိန်းမသား
တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုကူညီဖြည့်တင်ပေးရမလဲဆို
တာ မစဉ်းစားကြဘူး။ ဘယ်လိုအမြတ်ထုတ်ရမလဲ
ဆိုတာသာ တွေးကြတယ်”

“ဒါထက်... လွှာ့ရဲ့ မျက်လုံးအခြေအနေက
ကော အစ်ကို။ သူ ပြန်မြင်ရဖို့အခွင့်အလမ်း ရှိနိုင်
သေးသလား”

အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ရဲ့ ပူပန်မှုကို မျက်တောင်လာစိချက်လှန်

ကြည့်ရင်း...

“မျက်ကြည်လွှာနှစ်ဖက်စလုံး ထိခိုက်သွားတာ သူ့ရဲ့ မျက်စိ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးကတော့ သေဆေးချာချာရှင်းပြပါတယ်။ ငါလည်း ဆေးအခေါ်အဝေါ် စကားတွေတော့ နားမလည်ဘူး။ သူ ပြန်မြင်စေအခွင့်အလမ်း ရှိပါတယ်။ ခွဲစိပ်ကုသရမယ်။ ရာနှုန်းပြည့် အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့တော့ တစ်ထစ်ချ တွက်တင်မရဘူး။”

မျက်လုံးကွယ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ခွဲစိပ်ကုသပြီး မျက်စိမြင်အောင် ကြိုးစားရတာ ဝတ္တုတွေ ရှစ်ရှင်တွေထဲလောက် မလွယ်ဘူးကွ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဒါဟာ လွှာအတွက် ကြီးမားတဲ့အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစား ကြည့်ကြည့်အောင်”

အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ရဲ့ တက်ကြွမှုကို ကြည့်ရင်း ပြုံးပါးပါး

“မဟုတ်မှလွဲ...မင်းနဲ့ လွှာရဲ့ ပတ်သက်မှုက ဘယ်အတိုင်းအတာလောက် ရှိသလဲ”

“ဟို...ကျွန်တော် သူ့ချစ်သူပါ အစ်ကို”

“မင်း သူ့ကို ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ်တော့ ရွေးချယ်ခဲ့သားပဲ”

“သူ့မှာ မြောင်မြောက်တဲ့သတ္တိ ရှိတယ် အစ်ကိုရဲ့။ ကျွန်တော်က အဲဒီသတ္တိကို အပြတ်ကြွေသွားတာ”

“ဟေ့ကောင်...တော်တော့ကွာ။ မင်းစကားက ငါ့နားထဲကို ကန့်လန့်ကြီး ဝင်လာတယ်”

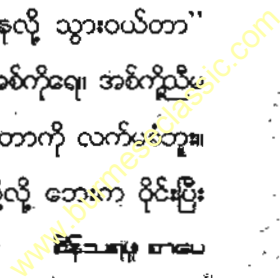
ထိုစဉ် လွှာ ပြန်ရောက်လာသည်။

“စကားသံတွေ ကြားပါတယ်။ အစ်ကိုရောက်နေပြီနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ”

“ဒီနားက စတိုးဆိုင်တင်ပါ အစ်ကို။ တစ်ရှူးလိမ်နဲ့ နာရီဓာတ်ခဲတွေ ကုန်နေလို့ သွားဝယ်တာ”

“အဲဒါသာကြည့်တော့ အစ်ကိုရေ။ အစ်ကိုညီမက ကျွန်တော် သွားဝယ်မယ်ဆိုတာကို လက်မခံဘူး။ သူ့ကို မျက်မမြင်တစ်ယောက်မို့လို့ ဘေးက ဝိုင်းပြီး

ဖေးမတာကို သူ မလိုလားဘူး အစ်ကိုရဲ့”

လွှာက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တွန့်ကာ ပြုံးရင်း...

“အဲမယ်...ကိုသစ်နဲ့အစ်ကို တော်ဒါတွေဖြစ် နေပြီနဲ့တူတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေးရေ။ ဒီမှာ မင်းရဲ့ ဘွိုင်းဖရန့်ရှေ့နေက မင်းမျက်လုံး ပြန်မြင်ရဖို့ ကိုယ့်ကို ပြောနေတယ်။ ခွဲစိပ်ကုသမှုတော့ ခံရမယ်လို့ အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ထစ်ချကြီး တွက်လို့ မရ သေးဘူးလို့ ကိုယ်ရှင်းပြနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုသစ်ရဲ့။ ကံတရားနဲ့လည်း ဆိုင်သေးတယ်။ လွှာလည်း အမှောင်ထဲမှာတော့ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ။ မျက်လုံးခွဲစိပ်ဆရာဝန်ကြီးတွေ ကလည်း လွှာကို သူတို့ကြိုက်တဲ့အခြေအနေ မရောက်သေးလို့ ခွဲစိပ်မပေးသေးတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ခေါက် လောက် ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ကြတာပေါ့ လွှာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ တသမတ်တည်းကြီးတော့ ကံ

မဆိုးနိုင်ပါဘူး။ လွှာကို ဘုရားက စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“အင်းလေ...ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့”

အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို သဲရန်ကောဆိုတဲ့အကြည့်နှင့် ကြည့်

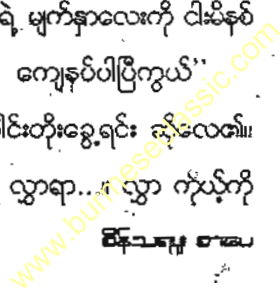
တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်သည် လာမယ့်တနင်္ဂနွေ အား
လပ်ရက်မှာ ခွဲစိပ်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် သွားရောက်ဆွေးနွေး
ရန် စိတ်အားထက်သန်နေကြသည်။

“လွှာ...ဘုရား မှန်မှန်ရှိခိုးနော်။ ရတနာသုံး
ပါးကို အမြဲဦးထိပ်ထား။ ငါ့ချစ်သူလေး ကံကောင်းမှာ
ပါကွာ”

“လွှာလေ...ကိုသစ်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငါးမိနစ်
လောက်ဖြစ်ဖြစ် မြင်ဖူးရင် ကျေနပ်ပါပြီကွယ်”
လွှာက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးငွေ့ရင်း ဆိုလေ၏။

“နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ လွှာရာ... လွှာ ကိုယ့်ကို

တစ်သက်လုံး မြင်တွေ့ရမှာပါ။ ဒီလောက် ခေးပညာ
တိုးတက်နေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ မျက်စိခွဲစိပ်ကုသတာ
လောက်ကတော့ သမားတော်ကြီးတွေ လုပ်နိုင်ကြ
မှာပါ”

“အဲဒီလို တရားသေကြီး တွက်ထားလို့မရဘူး
ကိုရဲ့။ ကိုပြောသလိုသာ လွှာကို အော်ပရေးရှင်းလုပ်
တာ လွယ်ကူနေရင် ဒီအချိန်လောက်ဆို လွှာ မျက်စိ
ပြန်မြင်နေရပြီပေါ့။

ဆရာဝန်ကြီးက ပြောတယ်။ အခြေအနေ
တစ်ခုကို ခဏစောင့်ရလိမ့်မယ်တဲ့။ လွှာအထင်တော့
လွှာမှာ မျက်လုံးပြန်မြင်ရဖို့ အခွင့်အရေး နည်းပေး
လို့များလား မသိပါဘူး ကိုရယ်”

“စစ်မရောက်ခင် မြားမကုန်ချင်စမ်းပါနဲ့ လွှာ
လေးရယ်...။ လွှာကို လူတန်းစေ့ကလေး နေခွင့်ရ
ချင်တာ ကိုစေတနာပါ။ လွှာ မျက်လုံးပြန်မြင်ရသည်
ဖြစ်စေ၊ မမြင်ရသည်ဖြစ်စေ ကိုကတော့ လွှာ
ထာဝရချစ်သွားမှာပါ။ ကိုပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား
ကိုဟာ လွှာအတွက်ဆိုရင် အနင်းခံမြက်အတွက်

မိုးရေစက်ပါလို့...”

“ကိုရယ်...”

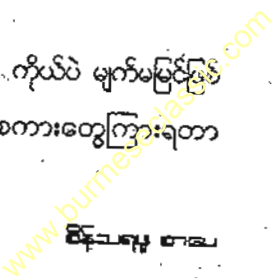
လွှာကို ကျွန်တော့် ပွေဖက်ထားမိသည်။

လွှာသည် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ပုံတူ ပန်းပုရုပ်ထု
တစ်ခု ထုချင်ကြောင်းလည်း ခဏခဏ ပြောပါသည်။

သူမ မျက်လုံးပြန်မြင်ချင်ရတာရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ထဲမှာ
ကျွန်တော့်ပုံတူ ပန်းပုရုပ်ကလေး ထုချင်တာလည်း တစ်ခုအပါအဝင်
ဲတဲ့လေ။

“တကယ်ပြောတာ ကိုရဲ့။ ကိုပုံတူ ပန်းပုရုပ်
ကလေးတစ်ခုလောက် လွှာ ထုဆစ်ပြီး ကိုကို လက်
ဆောင်ပေးချင်လိုက်တာ။ ကိုမျက်နှာကို ရုပ်ဖမ်း
သံဖမ်းလောက် မြင်ဖူးရင်ကို ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင်
လွှာ တွေးတွေးဆဆနဲ့ ထုဆစ်နေလောက်ပြီ။ ခက်
တာက ကိုကို လွှာ လုံးဝမမြင်ဖူးဘူးဖြစ်နေတယ်။
ဆိုးလိုက်တာနော်”

“လွှာရယ်...မင်းအစား ကိုယ့်ပဲ မျက်မမြင်ဖြစ်
လိုက်ချင်ပါတယ်ကွာ။ မင်းစကားတွေကြားရတာ
ကိုယ် ရင်နှင့်လိုက်ရတာ”

တနင်္ဂနွေနေ့သို့ရောက်သော် မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ပြင်ပဆေးခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက အကျိုးအကြောင်း စုံလင်စွာ မေးပါ၏။ နောက်တော့ လွှာမျက်လုံးတစ်စုံကို အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖြစ်ပျက်လာမည့် အခြေအနေကို စောင့်ရှင်၊ တထိတ်ထိတ်ခုန်လျက် ရှိချေသည်။

လွှာလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ခံစားရမည် ထင်ပါ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးတော့မှ သူ့မျက်မှန်ထူထူကို တစ်ချက်ချွတ်လိုက်ရင်း...

“အော်ပရေးရှင်း ပြန်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ လွှာလွယ်ကူကူရှင်းပြရရင်တော့ မျက်ကြည်လွှာ အစားကုသမှုပေါ့။ ကလေးမနဲ့ သင့်တော်မယ့် မျက်ကြည်လွှာတစ်စုံကို မျက်စိဘဏ်ကနေ ရှာရမယ်။

ဒီကိစ္စက ထင်သလောက်တော့ လွယ်ကူမဟုတ်ဘူး။ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ခွဲစိပ်ကုသရမိအမိကတော့ လူနာ စိတ်ဓာတ်ကျမသွားအောင် ဆရာကြီးတို့တက်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ခွဲစိပ်ပေးမှာပေါ့။ ကံတရားကလည်း အရေးကြီး

တယ်လေ”

ဆရာဝန်ကြီးက အသေးစိပ် ရှင်းပြပါသည်။ လွှာတော့မသိ။ ကျွန်တော်တော့ ဆရာဝန်ကြီးစကားကို အားရတာ အလွန်တရာမှ တက်ကြွနေမိသည်။

“သူ့မျက်လုံး ပြန်မြင်ရဖို့အခွင့်အလမ်း ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ ဆရာ”

“ဆယ်ဗင်းတိပါဆင့်တော့ ကျိန်းသေပါတယ်။ တော်တော်ကိုခက်ခက်ခဲခဲအော်ပရေးရှင်း လုပ်ယူရမှာ”

သို့နှင့် ခွဲစိပ်ကုသရန်အတွက် အသေးစိတ် ထပ်မံဆွေးနွေးကြည့်ပြန်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ရှေ့လထဲမှာ အော်ပရေးရှင်းလုပ်ဖို့ ကြိုးပမ်းဖျင်း ဒိတ်ပေးလိုက်၏။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်ရဲ့ အပျော်ဆုံးနေ့ဆိုရင်လည်း မမှားပါ။ လွှာသည်လည်း ကျွန်တော့်လိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိချေသည်။

“တစ်လ...။ အဲဒီတစ်လကို လွှာ တော်တော်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ စောင့်ယူရလိမ့်မယ် ထင်ပါနဲ့ ကိုရယ်။ လွှာ အရမ်းကို စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေပါတယ်”

“ရော်...နစ်တွေအကြာကြီးအထိတောင်

အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ပြီပဲကွာ။ လွှာ စောင့်ရက်ဖူး နပ်မှာပါ”

“ကို...”

“ပြောဗျာ...”

“ကိုမျက်နှာကို မြင်ဖူးချင်တာရယ်၊ ကိုပုံတူ ပန်းပုရုပ်ထုကလေး တစ်ခု ထုဆစ်ပေးချင်တာရယ် တရားခွင်မှာ အမှုစစ်နေတဲ့ ကိုရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကလေးကို တစ်ခါလောက် တွေ့ဖူးရင် လွှာ ကျေနပ်ပါပြီကွယ်”

“လွှာ ဆုတောင်းပြည့်မှာပါကွာ”

နေ့ရက်တွေက တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးဆဲ။ လွှာ အော် ပရေးရှင်းဝင်ရန်မှာလည်း တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် နီးကပ်လာခဲ့လေ တော့သည်။

လွှာသည် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို မြင်ဖူးခွင့် ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ပုံတူ ပန်းပုရုပ်ထုကလေးတစ်ခု ထုဆစ်ပေးလို ကြောင်းနှင့် တရားခွင်မှာ ကျွန်တော့်ကို တိုက်ပုံအနက်ဝတ်ဆင်ပြီး မောင့်ကျက်သရေ ခေါင်းပေါင်းဆောင်းကာ အမှုစစ်နေတဲ့ လှုပ်ရှား မှုကလေးကို တွေ့ဖူးချင်ကြောင်း တဖွဖွပြောတတ်သည်။

ခွဲစိတ်ကုသဖို့ရက်က နီးလာလေလေ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တက်ကြွနေသလို တစ်ခါတစ်ရံလည်း လေးပင်နေမိသည်။

လွှာ ပြန်မှ မြင်ရပါမလား။ အမြင်အာရုံကို လှူကောင်းပကတိ သို့ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ တွေးပူနေမိတော့သည်။

သို့သော် ဒီထက်မကထူးဆန်းနေသည့်ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့် တို့ ငိုစေ၊ ရယ်စေရန် ကြိုတင်၍ စောင့်ဆိုင်းနေလေတော့၏။

လွှာကို ခွဲစိပ်ကုသရန် ရက်ပိုင်းမျှအလိုတွင် ဆရာဝန်ကြီးထံသို့
တော်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက် ထပ်မံရောက်ရှိခဲ့ကြပြန်ပါသည်။
ဆရာဝန်ကြီးက လွှာကို မြင်တာနှင့်...

“နင်းဝတ်လွှာအတွက် သင့်တော်မယ့် မျက်
ကြည်လွှာတစ်စုံကို မျက်စိဘဏ်ကနေ ဆရာကြီးတို့
တွေ့ထားပြီးပါပြီ။

အဲ...မျက်ကြည်လွှာအလှူရှင်ကတော့ ရောဂါ
တစ်ခုနဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။
အသက်အရွယ်ကတော့ သမီးတို့လောက်ပဲ ရှိမယ်။

ဒီနေရာမှာ ဆရာကြီး သမီးကို ရိက္ခာ(စ်)တစ်ခု လုပ်ချင်တာက မျက်ကြည်လွှာပိုင်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက်က၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီမျက်ကြည်လွှာကို လက်ခံပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ သမီးကို တွေ့ချင်ကြောင်း ကောင်းဆိုနေတယ်။

ဒါကတော့ ပြောရရင် အစဉ် အလာဆန်ဆန် တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

သမီးဘက်က ခွင့်ပြုတော့မှ အဲဒီလူက၊ မျက်ကြည်လွှာ လက်ခံပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့သူကို လာတွေ့ချင်တာ။

သမီး ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“တာ...ရပါတယ်။ သမီး လိုလိုလားလားနဲ့ လက်ခံပါတယ်။ သမီးဘက်က မျက်ကြည်လွှာတစ်ခုကိုတောင် ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ။

ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီလူကိုတောင် သမီးက ကျေနပ်ဆပ်ချင်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ သူ့ကို တွေ့ခွင့်မလိုက်ပါ။ လွှာ အစားထိုးရမယ့် မျက်ကြည်လွှာပိုင်ရှင်နဲ့

ပတ်သက်သူကို ကျွန်တော်တို့လည်း တွေ့ချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးစကားလည်း ပြောချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ သူ မကြာခင်ပဲ ဒီကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

တကယ်တမ်း ထိုလူ ဆရာကြီးဆီရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်မှာ အံ့သြတုန်လှုပ်ရလွန်းလို့ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းပင် ဆယ်တော့ချေ။

သူ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်။

သူကလည်း ကျွန်တော်ကို မှတ်မိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ စတင်တွေ့ဆုံလိုက်တာနဲ့ အစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အကြည့်တစ်စုံဆီနဲ့ ကြည့်မိကြတယ်။

“ကဲ...မောင်ကောင်းထက်ဖဲချေ။ ဒီမှာ မင်း

ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ကြည်လွှာကို လက်ခံလိုက်တဲ့ လူနာပဲ။

သူ့နာမည်က နင်းဝတ်လွှာတဲ့။

သူကတော့ ထွန်းသစ်စတဲ့။ ဟောဒါက မျက်ကြည်လွှာပိုင်ရှင်ရဲ့ သက်ဆိုင်သူ ကောင်းထက် ဖဲပေါ့”

၁၂၅ ● အဖြူ

...ထောင့်...ထောင့်...။

ကြိုတင်အကွက်ချထားသလို လာပြီးများ တိုက်ဆိုင်တတ်ပ

လေ။

သူ့ချစ်သူရဲ့ မျက်ကြည်လွှာကို လွှာက လက်ခံလိုက်ရတာကိုး။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုထွန်းသစ်စ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကောင်းထက်ဖဲရဲ့ အပြုံးဟာ အဖြူထည်မဆန်ဘူး။

ဟိုးအရင် ကျွန်တော်အမှုလိုက်စဉ်က ရုံးတော်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့

မျက်နှာထားမျိုးပဲ။

သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စက်တော့မှာလိုလို၊ လျှို့ဝှက် နက်နဲစွာ

နဲ့ပဲ အနိုင်ယူတော့မှာလိုလိုနဲ့။

“ဟို...ဘယ်သူ။ ကျွန်မလည်း အခုလိုတွေ့ဆုံ

ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကောင်းထက်ဖဲပါ နှင်းဝတ်လွှာ”

“ဟုတ်ကဲ့...အခုလို ဆုံဆည်းရတာ ဝမ်းသာပါ

တယ် ကိုကောင်းထက်ဖဲ”

ကြည့်စမ်း...။ ဒီကောင်ဟာ ကျွန်တော့်ချစ်သူ နှင်းဝတ်လွှာကို

တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို

စိန်သရဖူ စာပေ

အခံရခက်အောင် ဘာကြောင့် လုပ်နေရသလဲ။

နှင်းဝတ်လွှာကို စုံမက်တဲ့မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်အပြီးမှာတင် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အကြည့်က စိန်ခေါ်တော့မှာလိုလို၊ ယှဉ်ပြိုင်တော့မှာလိုလိုပင်။

“နှင်းဝတ်လွှာ လက်ခံလိုက်တဲ့ မျက်ကြည်လွှာ

ဟာ ကျွန်တော့်ချစ်သူ သွန်းနှင်းခင်ရဲ့ မျက်ကြည်လွှာ

ပါ။ နှင်းရဲ့မျက်ကြည်လွှာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့သူကို

တွေ့ဖူးချင်လို့ ဆရာကြီးသိမှာ ဝိကွက်(စ်) လုပ်လိုက်မိ

တာ။ ကျွန်တော့်ကို အခုလို တွေ့ဆုံခွင့်ပေးတဲ့အတွက်

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟာ... ဒီစကားက လွှာက ပြောရမှာပါ

ကိုကောင်းထက်ဖဲ။ ရှင့်ချစ်သူရဲ့ မျက်ကြည်လွှာကို

ကျွန်မ မကြာခင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရတော့မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက်

ရှင့်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လွှာသည် ကောင်းထက်ဖဲကို အတော်ပင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ

ကျေးဇူးတင်နေကြောင်းကို အမူအယာမြှုပ်ရုံနှင့်ပင် သိသာပါသည်။

ကောင်းထက်ဖဲကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရှေ့ထားကာပင် လွှာ

ကို တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပသော မျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် ကြည့်ပါ၏။

စိန်သရဖူ စာပေ

ဘာတွေလဲကွာ။

ငါ မင်းကို ကျေးဇူးမတင်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတွေ့ချင်တဲ့ မိန်းကလေးကို မင်း တွေ့ခွင့်ရပြီပဲ။ မင်း ပြန်ပါတော့ သို့သော် အခြေအနေတွေက ကျွန်တော်ထင်ထားသလို ဖြစ် မလာခဲ့။

ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဆေးခန်းကအပြန် ကားပါကင်ဆီရောက်တာ နှင့် လွှာက ကားထဲမှာ ဝင်ထိုင်အပြီးမှာပင် ကောင်းထက်ဇံက...

“ထွန်းသစ်စ...စကားနည်းနည်းပြောရအောင်” ဟု လှမ်းခေါ် ဖူး၏။

“လွှာ...ခဏလေး ထိုင်စောင့်ဦးနော်။ ဟိုမှာ ကောင်းထက်ဇံ လှမ်းခေါ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကို”

ကျွန်တော်ဟာ လေးဖင့်သော ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ကောင်းထက်ဇံ ရဲ့ ခရောင်းကားကြီးနားကို အရောက်မှာတင် သူက...

“ကျွန်တော်တို့ ကြံကြံဖန်ဖန် လာပြီးတိုက်ခိုက် တတ်တယ်နော်”

“ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို အပြီးမဖြေခဲ သေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“အပြီးမပြေတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဘယ်လို ခေါ်မလဲ၊ မေ့ဖျောက်လို့ မရတာ။ ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့တဲ့ အမှုဟာ တကယ်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီက သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း ဦးသာဒင်ရဲ့ အမှုပဲ။ အဲ...ဦးသာဒင်ဆိုတဲ့ လူကလည်း အရက် သမားဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော့်အပေလက်ထက်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ အလုပ်ဝင်ခဲ့တာဆိုတော့ သူလည်း အမှုဖြစ်ရော ကျွန်တော်တို့က ဘေးကနေ ကူညီခဲ့ရတာပေါ့”

“အေးဗျာ...ခင်ဗျားလည်း ဦးသာဒင်ကို ကူညီ ခဲ့သလို ကျွန်တော်ဟာလည်း ဦးသာဒင်တရားစွဲခဲ့တဲ့ အမှုသည်ကို ထောင်မကျအောင် ကူညီခဲ့ရတာပဲ။ အပြစ်ရှိတဲ့လူကို အဲဒီအပြစ်ကလွတ်အောင် ရှေ့နေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ အကာအကွယ်ပေးရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဥပဒေလောကမှာ သိပ်အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့လို ပြင်ပလောကက လူ တစ်ယောက်အတွက်တော့ ထူးဆန်းကောင်း ထူးဆန်း နေမှာပဲ။ ကဲ...ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့တာ

ဒီကိစ္စ ပြောဖို့ပဲလား”

ကောင်းထက်ဇံက မိုင်းဆဲဗင်းတစ်လိပ်ကို ဟန်ပါပီ...
လိုက်ရင်း...

“နင်းဝတ်လွှာက တော်တော်ချစ်စရာကောင်း
တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲနော်။ ခင်ဗျားနဲ့
ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ မသိဘူး”

ကျွန်တော့်ကို ကလိပြီဆိုတာကိုတော့ သိလိုက်သည်။

“အဲဒီကိစ္စတွေဟာ ခင်ဗျားအတွက် ဘာ
တော်အရေးကြီးနေလို့လား”

“ဆိုပါတော့ဗျာ...အဟင်း”

“ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ ကိုကောင်းထက်ဇံ”

“ခင်ဗျားချစ်သူ။ အင်းလေ...ကျွန်တော်
တော့ ထင်လိုက်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ သိပ်မကြာ
ခင်မှာပဲ ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ မျက်ကြည်လွှာတစ်
ခု သူ့မျက်လုံးမှာ တပ်ဆင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး
ကျွန်တော် သူ့ကို စတွေ့ကတည်းက လှုပ်လှုပ်ရှား
ဖြစ်သွားမိတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နေ
ထွက်ချင်လည်း ထွက်ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဟိုဗျာ

ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကောင်းထက်ဇံ
ဆိုတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် အိုင်အမာနေရာပေး
ချင်သွားအောင် ကြိုးစားချင်တယ်။ ဘယ်လိုသဘော
ရသလဲ”

ကျွန်တော် သူ့စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ အကြီးအကျယ်
သိတ်လန့်သွားမိသော်လည်း အပြင်ပန်းမှာတော့ အားပါးတရ ရယ်
အာပစ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျားဟာ

စီးပွားရေးသမားလို မပြောရဘူး အပေးအယူလုပ်တာ
ကလည်း မြန်လိုက်တာဗျာ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ...
ခင်ဗျားကို တင်မိသွားတဲ့ ကျေးဇူးတွေတောင် ပြန်
ရှုတ်သိမ်းရတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ပြီးတော့
ခင်ဗျားဟာ တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ယောက်ျား
ပဲဗျ”

“ထားပါလေ...ဒီလောက်တော့ အထိုးနှက်
ခံရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။
ကျွန်တော် အခုကစပြီး ကြေညာလိုက်ပြီနော်။ နင်းဝတ်
လွှာကို ကျွန်တော် စတွေ့မှာတင် ကြေညာတယ်။

သူ့ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ကို ကျွန်တော်လည်း ရယူ
တယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်နည်း၊ ကျွန်တော့်ဟန်
ကြိုးစားတော့မယ်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခုပြောမယ်
ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အလဲထိုးချင်ရင် တခြားနည်း
လမ်းနဲ့ အလဲထိုးဖို့ ကြိုးစားပါလား။ ဘာမှမဆို
နှင်းဝတ်လွှာဆိုတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို
ခုတုံးမလုပ်ပါနဲ့”

“ခုတုံးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်
ဟောဒီထဲက ကောင်ကြီးက တောင်းဆိုမနတ
ကောင်းထက်စံ သူ့ရင်ဘတ် သူ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ပြလေ
အခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ သည်းခံစိတ်တို့က ဘယ်လိုမှ ခေါင်းငုံ့ထ
မရတော့ချေ။

“ခွပ်”
“... ..”
“... ..”

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ထိုးပစ်လိုက်မိပါ
သည်။

သူ့မျက်နှာမှာ ချာခနဲ လည်ထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် မကြာခင် ကြီးဝိုင်းတစ်ခု
မှာ ဆုံကြဦးစို့”

နာကျင်မှုအပြည့်နှင့် ဆိုကာ သူ ထွက်သွားလေ၏။

အပိုင်း (၃)

လောကမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေပျောက်ဆုံးပြီး အမှောင်ဖုံးနေ
မိန်းမသားတစ်ယောက်ဟာ သူမ မကြာခင်ရင်ဆိုင်ရတော့မယ့်
ပြောင်းလဲမှုရက်စွဲတွေအတွက် ရင်ခုန်လှိုက်မောစွာဖြင့် စောင့်မျှော်
နေတာ အတော်ကလေး စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းပါသတဲ့။

ကိုမျက်နှာကလေးကို မကြာခင် မြင်တွေ့ရတော့မည်။

ကိုပုံတူ ပန်းပုရုပ်ထုကလေးတစ်ခုကို မကြာမီ ထုဆစ်ပေးခွင့်
ရတော့မည်။

ကို ကျင်လည်ပျော်မွေ့တဲ့ တရားရုံးကို လိုက်ပါကြည့်ရှုခွင့်
ရတော့မည်။

သူမဟာ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ပျော်မွေ့ကြည်နူးနေစဉ်ပင်
လုံးဝအမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေမိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီကလည်း ဖုန်းနှင့်

ဆက်သွယ်မှု ခံခဲ့ရသေးသည်။

“ဟဲလို...”

“နင်းဝတ်လွှာလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မနက်ဖြန် ခွဲစိပ်မှုခံယူရတော့မှာဆိုတော့ တော်တော်ကလေး စိတ်လှုပ်ရှားနေမှာပဲနော်”

အသံက အသံစိမ်း။

သို့သော် ပြောပုံ ဆိုပုံကတော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိလှသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို မေ့သွားပြီလားဗျာ။ ကျွန်တော် ကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ မျက်ကြည်လွှာတစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားတဲ့ နင်းဝတ်လွှာကို အမြဲသတိမေ့ ဖြစ်နေမိပါတယ်”

“ဪ...ကိုကောင်းထက်စံပဲ။ ဆော်ရီးနော်။ ကျွန်မက အခုလို ဖုန်းဆက်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်...နင်းဝတ်လွှာရဲ့ ခွဲစိပ်ကုသမှု အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းပါတယ်”

နွေးထွေးချိုမြသော စကားသံကလေးက သူမ ရင်ထဲသို့ အတားအဆီးမဲ့စွာ ရောက်လာလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အဲဒီလူဟာ တော်တော်ခန့်မှန်းရခက်တဲ့ လူပဲ။

သူ့ရဲ့စကားသံဟာ ချိုမြနွေးထွေးမှု ရှိပေမဲ့ မထင်ရှင် မထင် သလို ဇွတ်တရွတ်ဆန်မယ့် ပုံစံပျိုး။

သူနဲ့ ပထမဆုံးတွေ့ဆုံမှုကို သူမ ဘယ်တော့မှ မမေ့။

သူ့ကို ဒီနေ့ထက်ထိ သူမ မမြင်ဖူးပေမဲ့လည်း သူ့ရဲ့စကား တွေကို ကြားရတာ သူမဆီကနေ တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်တမ်းတ နေသယောင်။

ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ကြည့်လေ...။

သူမကို ကားပေါ်ထိုင်စေရင်း သူနဲ့ ကို တစ်နေရာရာမှာ စကားပြောကြသေးသည်။

ကားပေါ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုအသံက မကြည်လင်။

ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြမှန်းလည်း မသိ။

“ဟာ...ကျွန်တော်ပြောတာရော ကြားရဲ့ လား”

“ရှင်...ဪ...ဘာ ပြောလိုက်သလဲ မသိ

ဘူး”

“ဟာ...သေစမ်းပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်က တော့ နှင်းဝတ်လွှာကို ဖိလင်အပြည့်နဲ့ ပြောနေတာ။ နှင်းဝတ်လွှာက ဘာတွေစဉ်းစားနေတာတုန်း”

“ဟို...ကျွန်မ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်ဖြစ်သွား တယ်။ ဆော်ရီးနော်။ ဒါထက် ကျွန်မကို ခေါ်ရင် လွှာလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“လွှာတဲ့လား...။ ကျွန်တော်က နှင်းလို့ခေါ် မယ် ဆိုရင်ကော”

စိတ်ညစ်ပါတယ်။

ဒီလူဟာ သူ့ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် တိုးနေတယ် ရယ် မသိ။

သူနဲ့ ပထမဆုံးတွေ့ဆုံစဉ်က သူ့ချစ်သူမိန်းကလေးကို နှင်း လို့ခေါ်ကြောင်း သူမ သိထားသည်။

အခုလည်း သူမကို နှင်းလို့ ခေါ်တော့မတဲ့။

အင်းလေ...ကိုယ့်နာမည်ထဲမှာကလည်း နှင်းဆိုတာက ပါနေ တာပဲမို့လား။ လက်ခံရမှာပေါ့။

“ငြိမ်လှချည်လားဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ စကား

ပြောရတာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေလို့လားဟင်”

“အို...မဟုတ်ရပါဘူး ကိုကောင်းထက်ခံရယ်”

“ကိုယ့်ကို ကိုခံလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နှင်း ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ စိတ်ရှိရဲ့ လားဟင်”

“ရှိပါတယ်”

“အော်ပရေးရှင်းလုပ်ပြီးရင် နှင်းကို ကျွန်တော် လာကြည့်မယ်နော်။ ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ မျက်ကြည် လွှာနဲ့ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် မျက်လုံးပြန်မြင် ခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် အရမ်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ မျက်ကြည်လွှာကလေးကို ကျွန်တော် လာကြည့်ပါရစေနော်”

“လာကြည့်ပါ ကိုခံ။ ငွှာ လက်ခံပါတယ်”

“နှင်းကို ကျွန်တော် အရမ်းခင်တွယ်မိပြီဗျာ”

“အင်း”

သူမ ငြီးငြီးငြူငြူဖြစ်ပင် သံရည်တစ်ချက် ဆွဲလိုက်မိပါသည်။ ကိုခံ...တဲ့။

၁၄၀ ● သပြေမိုး

ကျေးဇူးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူမမှာ ပိုင်ရှင်ရှိမှန်း သိပါရက်နဲ့ သူ ဘာလို့ ငြိတွယ်ချင်တာလဲကွယ်။

“ဂွတ်နိုက်နော်...နင်း”

“ဂွတ်နိုက်မိ ကိုဖဲ”

ဖုန်းကို လေးလေးတွဲတွဲချလိုက်စဉ် ဖုန်းသံက ထပ်မံမြည်လာ ပြန်ပါ၏။

“ဟဲလို...”

“လွှာ”

“ဟယ်...ကို”

“ဘယ်သူတွေနဲ့ စကားပြောနေတာလဲကွယ်။

ကို ဖုန်းခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ။ အင်ဂျေ(ဂျီ)ပဲ ဖြစ်နေ တယ်”

ကိုကို သူမ မညာချင်ပါ။

သူမရင်ထဲမှာ ကိုတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ သူမ သိသည်။

“ကိုဖဲ...အဲ...ကိုကောင်းထက်ဖဲ ဖုန်းဆက်တာ

ကို။ မနက်ဖြန် အော်ပရေးရှင်းလုပ်မှာမို့ သူ ဖုန်းဆက် ပြီး အားပေးစကား ပြောတာပါ”

ကိုအသံမှာ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ကို တစ်ခုခုကို တွေးသွားတာတော့ သေချာပါသည်။

“ကောင်းထက်ဖဲ ဖုန်းဆက်တယ်... ဟုတ် လား။ သူက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လွှာဖုန်းနံပါတ်ကို ရရ တာလဲ”

“ဒါတော့ လွှာလည်းမသိဘူး ကို။ ဆရာဝန် ကြီးဆီကနေ တောင်းတာလို့တော့ ထင်တယ်”

“အင်းလေ...ထားပါတော့။ သူ့ လွှာကို စာတွေပြောသွားသေးသလဲ”

ကိုအသံက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွတ်ဆတ်မာကျောလာသည်။

ကို သံသယဝင်မှာ၊ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မှာကို သူမ အလွန်တရာ ကြောက်ပါသည်။

“ပြောတာကတော့ အစုံပဲ။ ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်ဖို့ သူ ဆုတောင်းပေးပါတယ်တို့ ခွဲစိတ်မှု ပြီးသွားရင်လည်း လွှာမျက်လုံးထဲကိုရောက်လာတဲ့ သူ့ချစ်သူရဲ့မျက်ကြည် လွှာကို ကြည့်ခွင့်ပေးပါတဲ့။ အခု ပြောသွားတယ်ကို”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ကိုက အတော်ခံရခက်စွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်သဖြင့် လွှာ

လန့်ပင် သွားရချောသည်။

“တော်တော်လှတဲ့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုပဲ။ ဘာ...
...လွှာမျက်လုံးထဲကို ရောက်လာတဲ့ သူ့ချစ်သူ...
မျက်ကြည်လွှာကို ကြည့်ခွင့်ပေးပါတဲ့...ဟုတ်လား
ဘာထူးသလဲကွာ...နှင်းဝတ်လွှာကို တွေ့ခွင့်ပြုပါလို့
ပြောလိုက်ပါတော့...”

“ကိုနော်...အဲဒီလိုတွေ လျှောက်မရမ်းစမ်းမိနဲ့
လွှာ...အနေရ ခက်လွန်းလို့ပါ”

“လွှာကို ကိုယ် ရမ်းဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး
ဒါပေမဲ့ သတိတစ်ခုတော့ပေးချင်တယ်။ ကောင်းထက်
ဖံက စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ အရာရာကို အထူး
အယူဆန်ဆန်ပဲ ဆောင်ရွက်ချင်တယ် ထင်ပါရဲ့။ သူ
ချစ်သူရဲ့မျက်ကြည်လွှာကို လွှာကို ပေးတယ်။ နောင်
ကြီးမဲ့ပေးအပ်ခြင်းတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ။ သူ လွှာဆီက
တစ်ခုခုကို မဖြစ် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ယူလိမ့်မယ်”

ကိုစကားကြောင့် သူမ လန့်ဖျတ်သွားသည်။ လွှာဆီက
တစ်ခုခု...။ မြတ်စွာဘုရား...။ ဘာများပါလိမ့်...။

“သူက လွှာဆီက ဘာများ ရယူချင်လို့ပါလိမ့်”

ကို”

“လွှာကို သူ တက်မက်နေတာ လွှာ မသိ
ဘူးလား”

“ဘုရားရေ...”

ကိုရဲ့ ရင့်သီးလွန်းသော စကားအတွက် သူမမျက်နှာ နွေး
ခနဲ ဖြစ်သွားမိပါသည်။

“လွှာ ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ ကိုရယ်...။ လွှာက
မျက်လုံးမှ မမြင်ရတာ”

“ဆောရီး လွှာ...။ ဒီကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲက
မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့။ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်လိုက်နော်။
မနက်ဖြန်အတွက် အကောင်းဆုံး ကြိုတင်ပြင်ဆင်
ထား။ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့နော် လွှာ။ လွှာ ကံကောင်းမှာ
ပါ။ ကိုယ် အစောကြီး လွှာဆီကို လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကို...။ ဘိုင့်ဘိုင့်နော်”

“ကောင်းပါပြီ လွှာ”

သို့နှင့် သူမ ခွဲစိပ်ကုသမှု ခံယူခဲ့ရလေသည်။

ခွဲစိပ်ကုသမှုမှာ ရာနှုန်းပြည့်နီးနီး အောင်မြင်မှုရှိကြောင်း ဆရာဝန်ကြီးက နှစ်ထောင်းအားချ ပြောပါ၏။

သူမမျက်လုံးနှစ်ဖက်ကတော့ ရက်အနည်းငယ်ကြာမျှ ပတ်တီးဖြင့် အုပ်ထားရလေသည်။

သူမချစ်သူလည်း ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ပြာနေအောင် သူမကို ဂရုစိုက်လှပါသည်။

“လွှာ...မကြာခင် ပတ်တီးဖြည့်ရတော့မယ် နော်၊ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောတယ်။ ခွဲစိပ်မှု အောင်မြင်တယ်တဲ့။ ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

“ကိုမျက်နှာကို လွှာ မြင်ရတော့မယ်။ လွှာ

လည်း အတပ်သိနေတယ် ကို၊ လွှာ အလင်းပြန်ရလာ လိမ့်မယ်”

“ဒီလို အောင်စိတ်မွေးမှပေါ့၊ လွှာကလေးရဲ့၊ လွှာကလေး ပြန်ပြီး အလင်းရမှာပါကွာ”

ကိုဆီက အားပေးစကားသံတွေ ကြားလိုက်တိုင်း သူမရင်ထဲ မှာ ညှိုးဖျော့သိမ်ငယ်နေတဲ့စိတ်တွေ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားရလေ သည်။

ကိုရယ်...။

ကျွန်မလေ...

ဒီစကားကြီးကိုပဲ ထပ်ထပ်ပြောနေရတာ ကိုတော့ နားထောင် တော့မှာပဲ။

ကျွန်မ ကိုမျက်နှာလေးကို သိပ်ကို မြင်ဖူးနေချင်ပြီကွဲ့။

“ဘာလဲ...ကိုယ့်မျက်နှာကို မြင်ဖူးချင်တယ်လို့

ပြောမလို့ စဉ်းစားနေတာလား”

ကိုက ရှေ့နေလို့ မပြောရ။

လူကဲခတ်ကလည်း တော်မှ တော်ပဲ။

ထွန်းသစ်စရဲ့ အမေးကြောင့် သူမမှာ တစ်ချက်ရယ်ရင်း

“ဒါပေါ့ ကိုရဲ့။ အဲဒီစကားကိုပဲ လွှာက ထင်

ထပ်ခါ ပြောနေချင်တာ”

“ကိုယ်က အသားမည်းမည်း၊ သွားခေါခေါ၊ မျက်လုံးပြူးပြူး နဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုးယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့မယ် ဆိုရင်ကော...”

“ကို...ရယ်စရာစကားတွေ သိပ်မပြောပါနဲ့ ကွယ်၊ အစ်ကိုဆီက လွှာ အားလုံးသိပြီးပြီ၊ အစ်ကိုက ပြောတယ်... ညီမလေးရဲ့ရှေ့နေက လူချောတဲ့။ မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်းကောင်းနဲ့ ယောက်ျားပီသမှု ရှိတယ်တဲ့၊ ကဲ...”

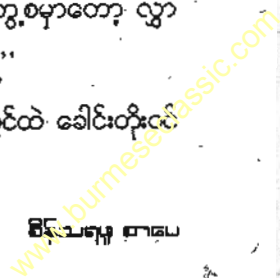
“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟုတ်လား...ကို”

“ထားပါတော့ကွာ...။ ကိုယ်ကလည်း အဲဒီ ကိစ္စကို ရင်ခုန်နေပါတယ်။ လွှာ ကိုယ့်ကိုမြင်ရင် ဘယ်လိုများ တုန်ပြန်မလဲလို့”

“အင်း...ပထမဦးဆုံး စတွေ့စမှာတော့ လွှာ သပ်ရိုနီရိုနီဖြစ်သွားမိမယ် ထင်ပါရဲ့”

“နောက်တော့မှ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးလို့ လာမှာ မဟုတ်လား”

“ကြည့်...အဲဒီရှေ့နေဟာလေ တော်တော်
စကားတတ်တယ်”

ကိုက ကျွန်မအကြောင်းကို အတော်ပင် သိနေသူတစ်ယောက်
ပင်။

ကျွန်မ စိတ်ညစ်တဲ့အခါ၊ ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်ထွေးတဲ့အခါ၊ ကျွန်မ
ဝမ်းနည်းအားငယ်လာတဲ့အခါ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာအပ်တတ်
အကျင့်ရှိမှန်း သူ ကောင်းကောင်းသိလေသည်။

ကံတရားရယ်...။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အမိုက်မောင်ဆိုတဲ့ နံနံ
တစ်ချပ်ကို ဖြိုလဲပေးစမ်းပါ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကလေး သာယာဖြောင့်ဖြ
လွန်းလို့ပါ။

“လွှာ...”

“ရှင်”

“ကိုယ် ရုံးချိန်းနီးနေပြီ၊ ကိုယ် ရုံးသွားလို့
မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကို”

“ရုံးချိန်းပြီးရင် ကိုယ် ပြန်လာခဲ့မယ်။

အေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကို”

ကိုက သူမဆံပင်တစ်ချို့ကို ခပ်ဖွဖွကလေး နမ်းရှိုက်ကာ
အခန်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကို ထွက်ခွာသွားပြီး သိပ်မကြာခင်ပင် လူတစ်ယောက်၏
ဆိတ်ငြိမ်သာလွန်းသော စကားသံတစ်ချို့ကို လွှာ နီးနီးကပ်ကပ်
နားထိုက်ရလေတော့သည်။

ရုတ်တရက်မို့ လွှာ ကြောက်မိသွားလေသည်။

သူမ နားနားသို့ ကပ်ကာ သူမနာမည်ကို တိုးတိတ်ညင်သာစွာ
ခေါ်ဆိုလိုက်မှန်း သူမ သိစဉ် သူမ လိပ်ပြာငယ်သွားမိပါ၏။

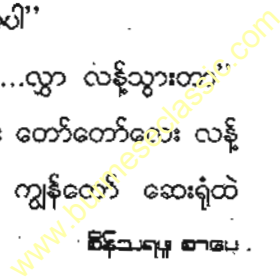
“ဟင်...”

ဘယ်သူလဲ...။ တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီးနဲ့ သူမ
နာမည်ကိုခေါ်ဆိုလိုက်တာ။ ပြီးတော့ သူမနားနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်ကလေး
မှာ။ ဒါဆို ဒီလူဟာ သူမ လူနာခန်းထဲကို ဘယ်တုန်းတည်းကများ
ရောက်နေပါလိမ့်။

“နှင်းဝတ်လွှာ...ကိုဖံပါ”

“ကိုဖံ...အဲ...ဪ...လွှာ လန့်သွားတာ”

“ထင်တယ်...။ နှင်း တော်တော်လေး လန့်
သွားတာပဲ။ ဆောရီးနော်။ ကျွန်လော့ ဆေးရုံထဲ

ချောက်နေတာ ကြာပြီ”

“လွှာကို လာကြည့်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ။ ထွန်းသစ်စ ရှိနေလို့ ကိုယ် ကန်တင်းမှာ ခဏထိုင်နေတာ”

“ကိုရိုရင်လည်း ဝင်ခဲ့လို့ ရပါတယ် ကိုဇံရဲ့။ ကိုရိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ကိုယ့်ကို မခြောက်ပါနဲ့ နှင်းရယ်။ နှင်းက ကိုယ့်ကို ကြည်ဖြူပေမဲ့ ထွန်းသစ်စကမှ ကိုယ့်ကို မကြည်ဖြူတာ။ ကိုယ် သူ့ရှေ့မှာ နှင်းကို ဘယ်လောကြည့်ရဲပါ့မလဲ”

ကိုဇံဆိုသူ၏စကားကြောင့် သူမ အိုးတိုးအန်းတန်း ဖြစ်သွားမိလေသည်။

ဒီလူက တကယ့်စွတ်ပင်။ သူ့စကားသံကို စကြားကတည်းက သူမဆီက တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်နေမှန်း သူမ အတိတ်သိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမ သူ့ကို နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောရမှာ ကြောက်နေ၊ ရှိန်နေမိသည်။

ဒါကိုလည်း ကိုရွှေချောက ကောင်းကောင်းသိပုံ ပေါ်ပါ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ နှင်းရယ်။ နှင်းကို ကြည့်ရတာ

ကိုယ်နဲ့ စကားပြောရ၊ ဆိုရ၊ တွေ့ရ၊ ဆုံရတာကို အမြဲလိုလို ကြောက်နေသလိုပဲ။ ကိုယ် နှင်းကို ဘာမှ ရန်မပြုပါဘူး။ ကိုယ်က နှင်းနဲ့ ခင်မင်ခွင့် ရချင်တာ။

ကိုယ့်ချစ်သူက မြေကြီးထဲကို လုံးဝ ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ နှင်းရယ်။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အရာဆိုလို့ သူ့ရဲ့ မျက်ကြည်လွှာကလေးတစ်စုံပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့မျက်ကြည်လွှာကလေးနားမှာ နီးနီးကပ်ကပ်ကလေးတော့ ခဏလောက် နေခွင့်ပြုပါ”

ထိုစကားကြောင့်ပင် ကိုဇံဆိုသူကို သူမ ကရုဏာသက်သွားမိသည်။

လောကကြီးဟာ တကယ်ပဲ ဆန်းကြယ်လွန်းပါလား။

ဒီလူဟာ ဆိုက်ကိုဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီလူဟာ သူ့ချစ်သူထံမလေးရဲ့ မျက်ကြည်လွှာတစ်စုံကို တော်တော်ကို ရူးရှူးမူးမူး ချင်နေတယ်။ သူမအနားမှာ သူ့ရှိနေဖို့ ခွင့်ပြုသင့်ပါတယ်လေ။

“နှင်း...”

“ဟင်...”

“ဘယ်တော့ ပတ်တီးဖြည့်ရမှာလဲဟင်”

“လိုသေးတယ်။ ရက်နည်းနည်းကြာဦးမယ်”

“နှင်းက သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ မျက်လုံးကလေးတွေများ အလင်းပြန်ရလာရင် နှင်းဟာ တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေတဲ့ စိန်ပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်လို လင်းလက်နေမှာ သေချာတယ်။ နှင်းကိုယ့်ကို အမြင်ကြည်လင်စမ်းပါနော်။ နှင်းရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို တစ်နေရာစာကြီး မပေးနိုင်ရင်တောင် အကန့်တစ်ကန့်လောက်တော့ ခွဲပေးစမ်းပါနော်”

“ကိုဇံရယ်...”

“ကဲ...ကိုယ်သွားပြီ နှင်း။ နှင်းအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လာချင်ပေမဲ့လည်း ထွန်းသစ်စ ရိပ်မိသွားမှာစိုးလို့ ကိုယ် ဝယ်မလာခဲ့တော့ဘူး။ နောက်နေ့တွေလည်း နှင်းကို ကိုယ် လာကြည့်မယ်နော်”

“ဟင်း...ဒုက္ခပါပဲ။ ကို သိလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ကို သိရင် သဝန်တိုမှာ”

“နှင်းကသာ ကိုယ့်ကို ကြည့်ဖြူရင် ကိုဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဘုရားရေ...ခွတ်ပါလား”

ကိုဇံက လူနာခန်းထဲက ထွက်မသွားခင် အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အမူအယာတစ်ခုနှင့် သူမကို နှုတ်ဆက်သွားသေး၏။

ထိုသည်ကတော့ ဝတ်တိုင်နော်ဟု ဆိုရင်း သူမရဲ့ ညာလက်ခုံကလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖွဖွ နမ်းရှိုက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့က မနက်စောစောကတည်းကပင် ကိုဟာ သူ့မရဲ့ လူနာခန်းထဲကို ရောက်ရှိနေလေသည်။

ကို ဝင်လာသည်နှင့် သင်းယုံလတ်ဆတ်သော နှင်းဆီရနံ့ တစ်ချို့ကို ရလေတော့၏။

“မွေးလိုက်တာ ကိုရယ်...။ ကို နှင်းဆီပန်း တွေ ယူလာပြီနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ...လွှာအတွက် ကိုယ် နှင်းဆီတစ်စည်း ယူလာခဲ့ပါတယ်”

ကိုက သူ့မရင်ခွင်ထဲသို့ နှင်းဆီတစ်စည်း ထည့်ပေးလိုက်လေ ၏။

“နှင်းဆီပန်းစည်းတွေက သိပ်လှပယ် ထင်ပါရဲ့

နော်။ မွေးလိုက်တာ ကိုရယ်...။ လွှာလေ နှင်းဆီ
ပန်းကလေးတွေကို မမြင်ရတာ ကြာပြီရှင်”

“ဒီနေ့ပဲ နှင်းဆီပန်းပွင့်ကလေးတွေကိုရော
ကိုယ့်ကိုပါ လွှာ မြင်ရလိမ့်မယ်”

ကိုက သူမရဲ့ နဖူးကို ခပ်ဖွဖွ နှမ်းရှိုက်ရင်း တိုးတိုးကလေး
ဆို၏။

နှမ်းရှိုက်မှု။

ကြည့်စမ်း...။ ကို သူမရဲ့ နဖူးကလေးကို ခပ်ဖွဖွကလေး
နှမ်းရှိုက်လိုက်တော့မှ ဟိုတစ်နေ့က ကိုဖံ သူမရဲ့ လက်ခုံလေးဆီ
ခပ်တည်တည်နဲ့ နှမ်းရှိုက်ခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို သတိရမိတော့တယ်။

အဲဒီကိစ္စကို ကိုကို သူမ ဖွင့်မပြောရဲဘူး။

ကိုသိရင် အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲမှာပဲ။

“လွှာ...”

“ရှင်...”

“ဒီနေ့ ပတ်တီးဖြည့်ရမယ်နော်။ လွှာ

ကောင်းမှာပါကွယ်။ လွှာ ပြန်ပြီး မြင်ရတော့မှာပဲ။

“လွှာလည်း အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းပါတယ်

ကို”

သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်သို့ ရောက်လာလေသောအခါ
ဆရာဝန်ကြီး ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူမအတွက် အမှောင်ထဲကနေ ရုန်းကြွဖို့ တက်ကြွနေမိသည်။

ကိုကို မြင်ရတော့မယ်။ ကိုယူလာတဲ့ နှင်းဆီပန်းကလေးတွေ

ကို မြင်ရတော့မယ်။

စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလိုက်တာကွယ်။

“သမီး...နှင်းဝတ်လွှာ”

“ရှင်...ဆရာကြီး”

“ပတ်တီးဖြည့်တော့မယ်နော်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု

ကို ခဏလောက် ထိန်းချုပ်ထား။ ဆရာကြီး သမီးကို

ဖြည်းဖြည်းချင်း ပတ်တီးဖြည့်ပေးမယ်။ သမီးကလည်း

မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ပါ။ အလင်းရောင်တွေ

စူးစူးရှရှနဲ့ မျက်လုံးထဲကို ဝင်လာတာ သတိထား

မိရင် မျက်လုံးပြန်မှိတ်ထားပါ။

အဲ...သမီးမျက်လုံးထဲကို အလင်းဝင်လာပြီဆို

ရင်လည်း သမီး ကြည့်ချင်တဲ့အရာတွေကို ဖြင်းဖြင်း

ထန်ထန်ကြီး မကြည့်လိုက်နဲ့။ စိတ်ကို လေ့လာထား။

အမြင်တွေ မှန်ဝါးနေရင်လည်း ကြောက်မသွားနဲ့။

၁၆၀ ● သပြေ

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သဲဆဲကွဲကွဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

သို့နှင့် ဆရာဝန်ကြီးက ပတ်တီးကို တစ်စပြီးတစ်စ ဖြည့်
တော့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရန် ပြောသော်လည်း
သူမရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်ခုန်နေမိသည်။

“လွှာ ဆရာကြီးပြောတာ မှတ်မိတယ်
ကိုကလည်း ခဏခဏ သတိပေးပါ၏။

နောက်ဆုံးတော့ လွှာမျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ဖုံးအုပ်ထား
ဝှမ်းဖတ်နှစ်ဖတ်ကို လှန်လိုက်၏။

“မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်”

သူမမျက်လုံးများ ပုတ်ကလက်၊ ပုတ်ကလက်ဖြစ်လာ
ဆရာကြီးပြောသလို ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေးနှင့် မျက်

အားယူပြီးဖွင့်စဉ်...

မျက်လုံးတွေ ပူပြီး ကျင်ခဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရ
အလင်းရောင်တွေက ပြင်းထန်လွန်းသည်။

အလင်းရောင်စူးစူးတွေကြားမှာ မှောင်မည်းမည်းအ
ကလည်း ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ဝင်လာလေသည်။

ဘာအရောင်အဆင်းမှ မမြင်ရ။

ပြင်းထန်လွန်းသော အလင်းတန်းစူးစူးကြီးတစ်ခုရယ်၊ မှောင်
ဆင်းမည်း အရိပ်တွေရယ်နဲ့ ကြားခံ မီးခိုးရောင်တွေ...။

“အာ...ဆရာကြီး သမီး မမြင်ရဘူး”

သူမမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် မျက်လုံးများကို ကမန်း
တကန်း ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ဘုရားရေ...ခွဲစိပ်ကုသမှုဟာ အောင်မြင်ပါရဲ့လား။

ကိုက သူမရဲ့ ညာဘက်လက်ဖဝါးကလေးကို အားပေးသည့်
အနေနှင့် တစ်ချက်ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“လွှာ...မကြောက်နဲ့လေ။ ဆရာကြီး လုပ်ပါ
ဦး...။ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး မမြင်ရဘူးတဲ့ဗျ”

“သမီး မကြောက်နဲ့။ မျက်လုံးကို ခပ်ဖြည်း
ဖြည်းလေးဖွင့်ကြည့်ပါဦး။ ထပ်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ပါဦး”

ဆရာကြီးက တက်ကြွစွာ အားပေးစကားပြောပါ၏။
သူမ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ရမှာကို ကြောက်လန့်နေမိသည်။

စူးရှပြင်းထန်လွန်းသော သဘာဝအလင်းတန်းစူးစူးတွေ။
သို့သော်...သူမ ထပ်မံကြိုးစားကြည့်မိပြန်သည်။ ကိုကို ဒီ

တစ်သက် သူမ တစ်စက္ကန့်လေးလောက်ဖြစ်ဖြစ် မြင်ဖူးခဲ့ရင်ပါသည်။

“လွှာ...မျက်လုံးတွေ ပြန်ဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ မျက်လုံးများ ပြန်လည်ပွင့်လာသည်။

အလင်းတန်းတွေက အရင်ကလောက်တော့ မစူးရှတော့။

ဟော...လူရိပ်တွေ။ ခပ်ဝါးဝါး လူရိပ်တွေ။

“မမြင်ရရင် ဖြည်းဖြည်းချင်းကြည့်။ မျက်လုံးကို

ယောင်ပြီး မပွတ်လိုက်နဲ့နော်”

ခပ်ဝါးဝါးလူရိပ်တစ်ခုက သတိပေးစကား ပြောပါ၏။

သူမ မျက်လုံးများ ပြန်မှိတ်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ...။ ခပ်ဝါးဝါးလူရိပ်တစ်ခုရဲ့ဘေးမှာ အဖြူရောင်ဆန်

ဆန် အင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ လူရိပ်တစ်ခုဟာ ကိုပဲ ဖြစ်ရမယ်။

သူမ ထပ်ကြိုးစားပစ်လိုက်ပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အလင်းရဲ့ စူးရှမှုဒဏ်ကို သူမ ခံနိုင်ရည်ရှိ

သွားပြီ။

ဝါးနေသောပုံရိပ်များမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထင်ရှားလာလေ

တော့၏။

“မြင်ရပြီ...မြင်ရပြီ...ဆရာကြီး”

အို...ကိုရယ်...။

ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေတဲ့ ကို။

ကိုကို ကျွန်မ အားပါးတရစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကိုဟာ တကယ့်ကို လူချော၊ လူခန့်တစ်ယောက်ပဲ။

ရှုပ်လက်ရှည် လည်ကတုံးအဖြူကလေးနဲ့ မန်ကျည်းသီးမှည့်

ရောင်နဲ့ အပြာ၊ အနီရောင်တွေ ခပ်စိပ်စိပ်ရောထားတဲ့ ချည်လှံချည်

ညီရှည်ကလေးနဲ့။

“ကိုနော်...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ...ကိုပါ”

ဆရာဝန်ကြီးက သူမတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ပြုံးကာ

ဆက်ပိုက်ကြည့်နေပါ၏။

“သမီး...သေသေချာချာ ပြတ်ပြတ်သားသား

မြင်ရပြီလား”

“မြင်ရပြီ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးကို ကျေးဇူး

တင်လိုက်တာ ရှင်”

ဆရာကြီးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း...

“ကဲ...ဆေးရုံက ဆင်းရမယ့်ရက်ကို ဆရာကြီး

နောက်တစ်ခါလာတော့ ပြောမယ်။ ကွန်ကရက်ကျ

လေးရင်းနော် သားနဲ့သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးနှင့် သူနာပြုဆရာမလေးတို့ လူနာခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ကိုနွဲ့ကျွန်မသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ယောက်ျားပီသမှုရှိတဲ့ မျက်နှာကျနဲ့ ခန့်ညားလှတဲ့ ကိုရယ်

ကျွန်မမျက်လုံးထဲမှာ ကိုဟာ ပထမဆုံး မြင်တွေ့ခွင့်ရတဲ့ ချောမောလှပပြီး ခန့်ညားသယ်ဝါတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

“ကို...”

“ပြောချာ...”

“ကိုက သိပ်ချောတာပဲကွယ်”

“အဟား...ဟား”

ကြည့်စမ်း...။

အမြင်အာရုံရဲ့ရသာကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်တောင် ငတ်မွတ်တောင့်တနေမယ်ဆိုတာကို ကို မသိနိုင်ဘူး။ ကို မျှဝေမပေးနိုင်ဘူး။

“မရယ်ပါနဲ့ ကိုရဲ့...။ လွှာက အမှောင်ထဲမှာ

နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့ရသူပါ။ အမြင်အာရုံ

ဘယ်လောက်တောင် ငတ်မွတ်နေမယ်ဆိုတာကို ခံစား

နားလည်ပေးစမ်းပါကွယ်။ ကိုကို လွှာ အကြာကြာ

ကြည့်နေပါရစေ”

“လွှာရယ်...။ အရင်တုန်းက လွှာရယ်လို့ ကိုယ်ငြီးငြူမိတိုင်း အမြဲတမ်း နာကျင်ရတယ်။ အခုတော့ ကိုယ် ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ပဲ လွှာရယ်လို့ တမ်းတခွင့်ရပြီ။ လွှာ ကိုကို တစ်နေ့ကုန် ကြည့်ချင်သလောက် ကြည့်စမ်းပါကွာ။ ဒီနေ့ဟာ ကိုရဲ့ အပျော်ဆုံးနေ့ပဲ”

“လွှာလည်း ဒီနေ့ကို ဘယ်တော့မှ မေ့ဖျောက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ လွှာနဲ့ ကိုကြားမှာရှိတဲ့ နံရံကြီးတစ်ချပ် ပြိုလဲသွားပြီနော်”

“ဒါပေါ့လွှာ”

ကိုကတော့ ကျွန်မအဖြစ်ကို ခံစားနားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား မသိ။

ကျွန်မကတော့ ချောမောပြေပြစ်လွန်းတဲ့ ကိုရဲ့မျက်နှာ၊ ကြွက်သားတွေနဲ့ မိုမောက်နေတဲ့ ကိုရဲ့ရင်ပြင်၊ လက်မောင်းများ၊ လက်ခုံကလေးများကို လက်ကလေးနဲ့ တို့ထိကြည့်ပြီး အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေမိတော့သည်။

“ဆေးရုံက ဆင်းရင် လွှာကို နေရာစုံ လိုက်ဖို့ ပေးရမယ်နော် ကို။ လွှာလေ ရှုခင်းတွေလည်း ကြည့်

ချင်နေမိတယ်။ တောင်တန်းတွေ၊ လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်း
တွေ၊ တိမ်လိပ်အုပ်တွေ၊ ငှက်ကလေးတွေကို လွှာ
ကြည့်ချင်နေမိတယ်”

“စိတ်ချပါ လွှာ။ ကိုယ် နေရာစုံ လိုက်ဖို့ပေးမှာ
ပေါ့”

ကိုက ကျွန်မဆံပင်တွေကို ခပ်ဖွဖွသပ်တင်ပေးရင်း ဆိုလေ၏
ကိုရယ်...။

ဒီအယုအယလေးတွေကို ဟိုတုန်းက ကျွန်မ ခံယူခွင့်ရပေမဲ့
မြင်တွေ့ခွင့် မရခဲ့ဘူးနော်။

“ကို...”

“ပြောဗျာ...”

“ကို့ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေက လူ့ချည်သန့်
ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူလိုက်တာ။ တရားရုံးက
ပြန်လာတာလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး။ အခုမှ သွားရမှာ...။ ကြည့်စမ်း
...ဒီနေ့ နေ့လည် ရုံးချိန်းရှိတယ် လွှာ။ နာရီဝက်ပဲ
လိုတော့တယ်။ ကိုယ် ရုံးခဏသွားလိုက်ဦးမယ် လွှာ။
ပြီးရင် ပြန်လာခဲမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကို”

ကိုက ပြောရင်း ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်ပါးပြင်ကို ခပ်ဖွဖွကလေး
နှမ်းရှိုက်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ကို ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ...

ခပ်ဖွဖွခြေသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြန်၏။
ထိုသူကတော့ ကိုဇံပင်...။

“နင်း မြင်တွေ့ချင်တဲ့ လူထဲမှာ ကိုယ်တော့
ဘယ်ပါမလဲနော်”

ထိုသူဟာ လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ အသံနေ အသံထားနဲ့
ပြောဆိုဟန်တွေကို နားထောင်ခြင်းအားဖြင့် ကိုဖဲမှန်း သူမ အတပ်
သိလိုက်သည်။

သူမသည် အခုမှအမြင်အာရုံပြေးကာစ မိန်းမသားတစ်ယောက်
ဖြစ်တာမို့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ထိုလူ၏ရုပ်ရည်၊
အရပ်အမောင်း၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့ကို အငေးသားတော့ ကြည့်ရှု
လိုက်မိပါသည်။

ကိုဖဲရုပ်က ကိုလိုတော့ အဖြူထည်မဆန်။

စူးရဲတောက်ပတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံ၊ ပါးလှုပ်လှုပ်နဲ့ ညှို့ရိုနိုင်တဲ့

နှုတ်ခမ်းဆီးနှစ်လွှာကတော့ သူ့ရဲ့ အထက်ရှားဆုံး အမှတ်အသားတွေပဲ
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကတော့ သေသပ်ပြီး အနောက်တိုင်း ဆန်
လေသည်။

သူ့ရှုပ်က ထင်ရာစိုင်းရဲမည့် ရှုပ်မျိုး။

ဇိုက်ကန်းကန်းဆန်ပြီး ချောမောသည်ဟု ပြောရမည်လား
မသိ။

“နှင်း...”

“ရှင်...”

အဲဒီအခေါ်အဝေါ်ကြီးကို သူမ မနှစ်သက်ပေမဲ့လည်း
ယဉ်ကျေးစွာ ထူးလိုက်ရသည်။

“နှင်းကို ထွန်းသစ်စ ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့ အလုပ်
တစ်ခုကို ကိုယ် လုပ်ပေးရဦးမယ်”

စကားပြောရင်း အစောင်းအချိတ်၊ အထေ့အငွေ့ကလေးတွေ
နဲ့ပင်။

“ဘာများလဲ...ကိုဖံ”

သူကပြုံးရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အရာတစ်ခု ထုတ်လိုက်အံ့
ထို့နောက် ထိုအရာကလေးကို ဖွင့်လိုက်ကာ သူမမျက်နှာရှေ့
ထိုးပေးလေသည်။

“မှန်...။ ဟုတ်ပါရဲ့...လွှာ မှန်ကြည့်ဖို့ မေ့နေ
လိုက်တာ”

“နှင်းက ထွန်းသစ်စကို ကြည့်နေတာနဲ့ပဲ
ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ်ကြည့်ဖို့ မေ့နေတယ် မဟုတ်လား”
သူမက သူ့လက်ထဲက မှန်ကို ယူရင်း သူမမျက်နှာကို
သူမ ကြည့်လိုက်မိသည်။ မျက်နှာပြင်က ပြောင်တလင်းခါနေသည်။
ဟိုယခင်က မျက်လုံးစိုင်းစိုင်းကလေးတွေ၊ နှာတံချွန်ချွန်
ကလေးတွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးကို ပြန်မြင်ရသည်။

အို...သူငယ်ချင်းတွေ စင်းပေးထားတဲ့ ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်း
ကလေးတွေက လှလိုက်တာ။

သူမ မျက်လုံးကွယ်ခဲ့စဉ်က အဲဒီလိုဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းလုပ်
တဲ့ခေတ် မပေါ်သေးချေ။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုဖံရယ်။ လွှာ ကိုယ့်
မျက်နှာ ကိုယ် မှန်ထဲကြည့်ဖို့ တကယ်မေ့နေခဲ့တယ်”

သူမက မှန်ကလေးတကိုင်ကိုင်နှင့် ကြည့်နေစဉ်ပင် သူက
ဥပမာတစ်ခုနှင့် စတင်တော့လေ၏။

“နှင်း...ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကိုလည်း လာချက်
လောက် ကြည့်ပါဦး။ နှင်းမျက်လုံးလေးတွေကို ကိုယ်

မြင်ဖူးချင်လို့ပါ”

“ရှင်...ထွက်”

သူမသည် ခပ်ရိုန်ရိုန်နှင့်ပင် သူ့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ရတော့သည်။

ရိုဝေဖြိုးဖျေနေတဲ့ အကြည့်တွေဟာ သူမမျက်လုံးမှတစ်ဆင့် သူမရင်ထဲသို့ အဆီးအတားမဲ့စွာ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ကိုဖံ ဆွေးများနေသလား။

ဒါမှမဟုတ် သူ့ချစ်သူရဲ့ မျက်ကြည်လွှာကို ပိုင်ဆိုင်တက်မယ် ချင်နေတာလား။

ကိုဖံဟာ သူမဆီကနေ တစ်ခုခုကို မျှော်လင့်နေတယ်။

“နှင်း...”

“ရှင်...”

“ကိုယ် နှင်းရဲ့မျက်လုံးကလေးတွေထဲ တစ်ချက်လောက် နှမ်းပါရစေ”

“အို...”

သူမ ညည်းညူလိုက်မိသည်။

အဲဒီအခွင့်အရေးကြီးကို သူမ မပေးရဲပါဘူး။

ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ စွန့်စားမှု

တစ်ခုပါလဲလို့။

“လွှာ...လွှာ...မလိုက်လျော့ရဲဘူး”

“ဘာလို့လဲ နှင်းရဲ့”

“ရှင်ကို ကြည့်ရတာ သွန်းနှင်းခင်နဲ့ နှင်းဝတ်လွှာကို သိပ်မသဲကွဲဘူးနဲ့ တူတယ်။ လွှာက လွှာပဲလေ။ ပိုင်ရှင်ရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှင်းရှိက်မှုကို ဘယ်ခံယူဖို့ပါမလဲ။ လွှာပြောတာ သဘာဝကျရဲ့လား မသိဘူး”

သူ့မျက်လုံးတွေဟာ သူမကို တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပစွာ ကြည့်နေတာကနေ သူမရဲ့ ငြင်းပယ်စကားကြောင့် ညှိုးဖျော့သွားလေသည်။

“အဲဒီမျက်လုံးကလေးတွေဟာ သွန်းနှင်းခင်ရဲ့

မျက်လုံး ကလေးတွေပါ။ အေးလေ...ဒီစကားကို ကိုယ် ခဏခဏ မပြောသင့်ပါဘူး။ ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုယ် ရှားနေမိတာ။ ကိုယ် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်ခဲ့တာ။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မှာ နှင်းမျက်လုံး ပြန်လည်မြင်ခွင့် ရဖို့အတွက် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ သူ့ထံမှာ ထွန်း

၁၄၄ ● သပြေမိုး

သစ်စတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နှင်း
ယုံပါ။ ကိုယ်သွားမယ် နှင်း”

ဘုရားရေ...။

သူ ရှက်သွားသည် ထင်သည်။

သူ့ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ကျွန်မ ဘာလို့များ မလိုက်လျောမိ
ပါလိမ့်။

အို...အဲဒီတောင်းဆိုမှုက ချစ်သူရှိတဲ့မိန်းကလေး လိုက်လျော
ရမယ့် လိုက်လျောမှုတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။

သူ့ကို မလိုက်လျောမိတာ သူ့မ မှန်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုဖဲရယ်...လွှာတို့ ဒီလို မကျေလည်မှုကြီးနဲ့တော့
လမ်းမခွဲချင်ပါဘူး။

“ကိုဖဲ”

သူ့မ အရဲစွန့်ပြီး ခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“ဒီနေ့က လွှာ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး မျက်စိမြင်ရတဲ့
နေ့လေ။ လွှာ့ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် လုပ်သွား
တော့မလို့လား”

သူ့ခြေလှမ်းများက လွှာ့ဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်လာလေ၏။

“ကိုယ် လှည့်ထွက်သွားရင် နှင်းက တကယ်

စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာလား”
ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် ပြန်ချည်တုပ်ရာမှာတော့ ကောင်းထက်ခံ
လောက် တော်တဲ့သူ ဘယ်သူမှ ရှိမယ်မထင်တော့။

“ရှင်ဟာ တကယ်ကို ဇွတ်တရွတ်ပဲနော်”

“ကိုယ်လည်း ဒီလိုပုံစံမျိုးကြီးနဲ့ နှင်းကို
လမ်းမခွဲချင်ပါဘူး။ ကောင်းပြီလေ...နှင်းဘက်က
တွန့်တိုတယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ် နှင်းရဲ့ မျက်လုံးလေး
တွေကို နမ်းရှိုက်ခွင့် မတောင်းဆိုတော့ပါဘူး။ ကိုယ်တို့
စကားပြောကြတာပေါ့”

“အိုကေ...”

သူမတို့နှစ်ယောက် အချိန်တော်တော်ကြာ စကားပြောဖြစ်ကြ
သည်။

ဟိုဟိုဒီဒီ အလွှာပ သလွှာပ စကားများပင်။
အချိန်တွေက တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ဆုံးလာတော့သည်။
သုံးနာရီထိုးခါနီးတွင် သူ့ကို သူ့မ ပြန်စေချင်ပြီ။ ကို လာတော့

ကို လာလို့ သူမနဲ့သူ ကို တစ်ခန်းထဲမှာ အတူတွေ့လိုက်သည့်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ပေါက်ကွဲသွားနိုင်သည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင် ပြန်ပါတော့လား ကိုဇံရယ်။
 ရှင် ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဒီလောက် ကြည့်ခွင့်ရလိုက်
 ရင်ပဲ ကျေနပ်ပါတော့။
 သို့သော် သူမ ဆိုတောင်းမပြည့်ဝခဲ့။
 သူမနှင့်သူ စကားကောင်းနေဆဲမှာပင် ကို အခန်းထဲ ရောက်
 လာလေတော့သည်။

ကိုသည် ကိုဇံကို မြင်သောအခါ စိတ်ပျက်သွားဟန် ရှိလေ၏။
 ကိုဇံက ဘယ်လိုလူစားမှန်း မသိ။
 တော်တော်မျက်နှာပြောင်လေသည်။

ကိုကို ပြုံးမြဲနှင့်စိုက်ကြည့်ရင်း...
 “ရှေ့နေကြီး...ရုံးက ပြန်ရောက်လာပြီနဲ့ တူတယ်”ဟု မေးသ

၏။

ကို တော်တော်လေး ဒေါသထွက်နေတယ်။

“ခင်ဗျားကရော ခင်ဗျားကောင်မလေးရဲ့ မှုတ်
 ကြည်ထွားကို ကြည့်လို့ မဝတော့ဘူးလား”

“ကို...ဧည့်သည်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

အခြေအနေကို သူမက ဝင်ထိန်းရတော့သည်။

“နေပါစေ နင်း။ ထွန်းသစ်စကို မဟန့်ပါနဲ့။
 ကိုယ် ပြန်ပါ့မယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အူနကို
 ကျွဲအခတ်ခံနေရတယ် ထင်ပါရဲ့”

ကိုက ကိုဇံရဲ့ ပမာမခန့်စကားကြောင့် ဝန်းခနဲ သူ့အနားသို့
 သွားစဉ်မှာတင် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ သူမ ဝင်ရောက်ပြန်ဖြေ
 ရတော့လေသည်။ “

“မင်း စကားပြောတာကို ဆင်ခြင်ရင် ကောင်း
 မယ်နဲ့ တူတယ်နော် ကောင်းထက်စံ”

“အေး...မင်းသိထားဖို့ကလည်း ဒီနေရာဟာ
 တရားခွင်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ မင်းဘာပြောပြော
 မင်းပြောမယ့်စကားတိုင်းဟာ သြဇာမသက်ရောက်နိုင်
 ဘူးဆိုတာ မင်းမမေ့နဲ့ ထွန်းသစ်စ”

“ကဲ...ရှင်တို့နှစ်ယောက် တော်ကြမလား။
 ကျွန်မ တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားရမလား ပြော။
 ဒီနေ့ဟာ ကျွန်မ အလင်းရောင် ရတဲ့နေ့။ ကျွန်မ
 သိပ်ပျော်တဲ့နေ့။ ကျွန်မကို စိတ်ညစ်အောင် ထပ်မလုပ်
 ကြပါနဲ့တော့”

ကိုဇံက ကိုမျက်နှာကို ပမာမခန့်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်းရဲ့ လက်သီးတစ်လုံးကို ငါ အကြွေးမူ

ထားတယ်နော် ထွန်းသစ်စ”

ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေသည်။

သူမသည် ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မည်

သို့မှ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ရှိနေမိတော့သည်။

*** *

အပိုင်း(၄)

လောကကြီးဆီကနေ အကောင်းတွေကိုချည်း သဲ့ယူ၍ မရနိုင်မှန်း သူမ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သဘောပေါက်လာလေသည်။
 ဆေးရုံကဆင်းတော့ ဆရာဝန်ကြီးက အိမ်မှာ တစ်လလောက် စားနားနေနေ နေရန် ပြော၏။

“ဗြူတီပါလာမှာက ဝန်ထမ်းလား၊ ရှယ်ယာ ထည့်ထားတာလား သမီး”

“ရှယ်ယာထည့်ထားတာပါ။ မျက်စိကွယ်နေ တုန်းက အိမ်မှာ နေရတာများလို့ ချိတ်မှာသွားပြီး

အချိန်ဖြုန်းမိတာပါ”

“အဲ...အိမ်မှာနေရတာ မျင်းလို့ ဆိုင်ကိုသွား
ချင်ရင်တော့ သွားပါ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းလျှော်တဲ့အလုပ်
တွေ၊ ညှပ်တဲ့အလုပ်တွေကို သမီး မလုပ်ပါနဲ့ဦးနော်။
ခေါင်းလျှော်ရည်တို့ ဆံပင်ပျော့ဆေးတို့ ဆံပင်
ကောက်ဆေးတို့ ဆံပင်ဆိုးဆေးတို့ထဲမှာ ကမ်မီကယ်
အနံ့တွေ အများကြီးပါတယ်။

သမီးမျက်လုံးက အခုမှ နုနုနယ်နယ်လေး
ရှိသေးတာ။ ဓာတုဗေဒအနံ့တွေကို နာခေါင်းထဲတို့
မျက်လုံးထဲတို့ မဝင်ပါစေနဲ့ဦး သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“နောက်ပြီးတော့ သိပ်ပြင်းထန်တဲ့ အလင်း
ရောင်တွေကိုလည်း မကြည့်မိအောင် ဂရုစိုက်နော်။
နေပူထဲထွက်ရင် နေကာမျက်မှန်တပ်။ နေကာ
မျက်မှန် ဝယ်မယ်ဆိုရင်လည်း ရေဘင်တို့ ဂူစီတို့လို့
နေကာမျက်မှန်တွေ ဝယ်တပ်ပါ။

ဈေးကြီးပေမဲ့ နေ့စွမ်းအင်နဲ့ အပူဓာတ်ကို
အများကြီး ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

သို့နှင့် ဆေးရုံကဆင်းတော့ သူမ အိမ်မှာ နားနားနေနေ
နေလိုက်သည်။

ဆရာကြီးပြောသလို မျက်လုံးကို ကောင်းကောင်း အနားပေး
လိုက်မိသည်။

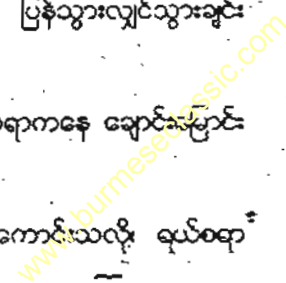
ဗြူတီပါလာက သူငယ်ချင်းများကလည်း အိမ်ကို မကြာခဏ
သာလည်တတ်ကြပါသည်။

သူမ ဘဝလေးသည် အတော့်ကို စိုပြေလာခဲ့သလို ယောက်ျား
နှစ်ယောက် ဝင်ထွက်သွားလာနေမှုကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်
ဘယ်တော့ ဆုံကြလေမလဲဆိုတာ အတော့်ကို ရင်ထိတ်စရာလည်း
ဆောင်းနေလေသည်။

ကိုဝံသည် မဖြစ်နိုင်တာတွေကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး သူမအချစ်ကို
ယူဖို့ ကြံစည်နေသည်မှာ သိပ်ကို သိသာထင်ရှားနေလွန်းပြီ။
အိမ်ကို ကို လာပြီးသည်နှင့် ကို ပြန်သွားလျှင်သွားခွင်း
သူ ရောက်လာတတ်သည်။

သူသည် ကိုနှင့်မတိုးရန် ထပ်နေရာရာကနေ ချောင်းမြောင်း
ညှိညှိရှုနေရပုံ ပေါ်၏။

သူ့အဖြစ်မှာ စိတ်ပျက်စရာလည်းကောင်းသလို၊ ရယ်စရာ

လည်း ကောင်းလွန်းလှလေသည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုညွှန်သည်မှန်းကို မသိဘူး။

ကျွန်မချစ်သူ လာတော့မယ်။ ရှင် ပြန်ပါတော့ ကိုဇံ”

နာအောင်ပြောလည်း မနာ။ တစ်ရက်ကို တစ်ခေါက်ဆိုသလို

တော့ သူမခြံကလေးထဲ ရောက်လာတတ်စမြဲ။

“ပြန်မှာပါ။ ပြန်မှာပါ။ ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်

ကြီးလည်း နှင်မထုတ်ပါနဲ့။ တကဲတဲ”

သူက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်လည်း လမ်းလျှောက်

တတ်ပြန်သေးသည်။

ဘယ်လိုလူမှန်းကို မသိ။

ရည်စားရှိမှန်း သိသိကြီးနှင့် အတင်းလိုက်ကြောင်နေသည်။

ကြာတော့ ကောင်းထက်စံတိုတဲ့ ဇွတ်တရွတ် သူဋ္ဌေး အလတ်

တန်းစားလေးကို သူမ ကြောက်နေ၊ ရှိန်နေရာကနေ ခင်တွယ်ထား မိသည်။

သူ့ကို ကိုကို ချစ်သလိုမျိုးတော့ ချစ်လို့မရပါ။ ချစ်ကြည့်နို့

လည်း စိတ်မကူးပါ။ သူ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ခင်တွယ်ထား မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကို ပြန်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်ပင် သူ ရောက်လာတတ်သေး

ခိုးကြောင်ခိုးဝက်အကျင့်ကို သူမ တော်တော်ကလေး ရယ်ချင်မိပါ သည်။

သို့သော် သူမက သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် အစစအရာရာ သတိနှင့် ယှဉ်ပါ၏။

ခြံကလေးရဲ့ အရိပ်ကောင်းသော နေရာတစ်ခုမှာ ကြိမ် ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးနဲ့ ထိုင်စေရင်း ထွေရာလေးပါး ပြောဆို တတ်သော်လည်း သူ့ကို အိမ်ကလေးဆီသို့ ခေါ်ဖို့ လားလားမျှ စိတ်မကူးခဲ့။

ဒါကို သူကလည်း သဘောပေါက်ပါလိမ့်မည်။

သူဟာ ချစ်သူရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဇွတ် လိုက်ကြိုက်နေသော်လည်း အခွင့်အရေးယူရန်တော့ မကြိုးစားတတ် ပါ။

ထိုနေ့က သူကပဲ ကံကောင်းပြီး ကိုကပဲ ကံဆိုးလေသလား မသိ။

သူမ၏သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ပြပွဲရှိသဖြင့် ကိုနှင့် ချိန်းထားသည်။

ကိုကလည်း လာရန် သဘောတူထားသည်။ ထိုမနက်က သူမသည် လှပသော အရိပ်အခက်ကလေးများ

ပါတဲ့ ချည်လက်ပြတ်အင်္ကျီကလေးနှင့် ဂျင်းစကတ်ရှည်ရှည်လေး ဝတ်ဆင်ကာ ကြိမ်ယက် ဘေးလွယ်အိတ်ကလေး လွယ်လျက် ကိုအလာကို စောင့်မျှော်နေမိသည်။

ကိုက တော်တော်နှင့် ရောက်မလာ။

ကိုးနာရီထိုးတော့ အိမ်ရှေ့ကို ကို ရောက်မလာဘဲ ကိုဖဲရဲ့ ခရောင်းကားကြီး ထိုးဆိုက်လာတာမို့ သူမ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“ဒီအချိန်က ညွှန်ချိန်မဟုတ်ဘူးဟေ့။ တို့ အပြင်သွားစရာ ရှိတယ်”

“အရင်ဆုံး ပြောင့်ပြောင့်လာပါရစေဦး နှင်း ဝတ်လွှာရယ်။ ပြီးမှ နှင်ထုတ်စမ်းပါ။ တစ်ကဲတည်း ဆက်ဆံရေးကျတဲ့နေရာမှာ နှင်းလောက် တော်တဲ့သူ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ အဟက်...ဟား...ဟား”

“ကိုဖဲ...ကိုဖဲ...ရှင် တော်တော်မျက်နှာပြောင်တာပဲ” ဟု သူမ စိတ်ထဲကနေ ညည်းတွားမိလိုက်သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် အိမ်ကပြင်ကလေးမှာ ထိုင်လိုက်မိကြ သည်။

သူက လွှာကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်လျက်...

“နှင်းအလှက သိပ်အရှေ့တိုင်းဆန်တာပဲနော်”

“အရှေ့မှာ မွေးတဲ့သူပဲ။ အရှေ့တိုင်းဆန်မှာ ပေါ့”

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လောကနတ်မှာ သူငယ်ချင်းရဲ့ ပန်းချီပြပွဲရှိလို့ ကိုနဲ့ ချိန်းထားတယ်။ ရှင် ပြန်ပါတော့ ကိုဖဲရယ်”

“နေပါဦးကွာ။ ချက်ချင်းကြီးကို နှင်ထုတ်နေ တော့တာပဲ။ ဒီမှာ အဝေးကြီးက လာရတဲ့သူကို”

“ကျွန်မ ရှင်ကို မခင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုဖဲရယ်။ ကိုက ရှင် ကျွန်မဆီ လာလည်နေတာ မသိဘူး။ သိရင် ပေါက်ကွဲမှာ။ သူ လာတော့မယ်။ ရှင် ပြန်ပါတော့”

သူမက နှုတ်ခမ်းတစ်စုစု ကိုယ်တစ်ခါခါနှင့် စကားဆိုနေတာ မို့ ကောင်းထက်ဖဲသည် သူမကို ကြေကွဲရိပ်တွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ ချက်လုံးတစ်စုံနှင့် ကြည့်ရှုပြီး ကပြင်လေးဆီမှ မထချင်၊ ထချင်နှင့် ဆလေတော့သည်။

ကျွန်မ ဒီလိုပြောလိုက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုဖဲရယ်။

ညွှန်သည်တစ်ယောက်ကို [အထူးသဖြင့် ကျွန်မကို ရန်ပြုစော် ဘာမှ လုံးဝမရှိတဲ့ ညွှန်သည်တစ်ယောက်ကို] ဒီလိုနည်းနဲ့ နှင်မထုတ်

သင့်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။

ကိုဖိုကို ကြည့်ရတာ ပြန်ချင်သေးပုံ မရ။

သူ့ကိုယ်ကြီးကို လေးကန်စွာဖြင့် မတ်တပ်ရပ်နေစဉ်ပင် ဝည့်ခန်းဆီမှ ဖုန်းမြည်လာလေတော့၏။

“ဟော...ဖုန်းလာနေပြီ”

သူမက ကိုဖိုကို ချန်ထားရစ်ကာ ညွှတ်ခန်းထဲမှ ဖုန်းကို ကယျာကယာ ကောက်ကိုင်မိတော့ ကို ဖြစ်နေလေသည်။

“ကိုး...မလာသေးဘူးလား”

“လာမလို့ကွာ...။ ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ ကျေ(စ်) တစ်ခု ရောက်လာတယ်။ အမှုက တရားမမှုကြီး လာအပ်တာဆိုတော့ သာမန်ကာ လျှံကာ နားထောင် လို့ မရဘူး။ အခု အမှုသည်နဲ့ စကားပြောနေတယ်။ လွှာ ကိုယ့်ကို စောင့်နေလိမ့်မယ်ထင်လို့ ဖုန်းဆက် လိုက်တာ။ ဒီနေ့ ကိုယ် မလာနိုင်တော့ဘူးနော်။ မနက်ဖြန်ကျမှ လိုက်ပို့တော့မယ်”

“ဟွန်...ကိုကလဲ”

“လွှာက လိမ္မာပါတယ်ကွာ။ ကလေးလေးမှ မဟုတ်တော့ တာ။ ဒါပဲနော်...လွှာ”

“အင်းပါ...”

လွှာသည် သူမကို သူမ ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း တော့ သိပါသည်။

သို့သော် ဝတ်စားပြင်ဆင်၊ ဖြီးလိမ်းပြီးမှ သွားရမယ့်အစီအစဉ် ကို ဖျက်ရမှာ မကြိုက်သည့် ငယ်ကျင့်ကလေးတစ်ခုတော့ ရှိပါ၏။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။

ကိုမှ မအားတာပဲ။

သူမ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့မိတော့ ကိုဖိုကို အပြင်မှာ ငုတ်တုပ်ကလေး ထိုင်နေတာ တွေ့ရသဖြင့် လန့်ဖျပ်သွားမိလေတော့သည်။

“ဘုရားရေ...ရှင် မပြန်ရသေးဘူးလား”

“အင်း...နင်း လောကနတ်ကို သွားမလို့ မဟုတ်လား။ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်”

“ကိုယ်က နင်းရဲ့ ဆန္ဒမှန်သမျှကို လိုက်ပြီး ဖြည့်ဆည်းပိုင်ခွင့် ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘာ နင်းရယ်။ နင်းကို သူများ မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ ဆန္ဒလေးတစ်ခုလောက်ကိုတော့ ကိုယ် ဖြည့်ဆည်း

ပေးပါရစေ”

“ကိုဇံရယ်...ရှင် အဲဒီလိုကြီးတွေ ပြောနေတာ ကြီးကို နှင်း သိပ်အားနာနေပြီ။ ရှင်နဲ့ ကိုနဲ့ သင့်မြတ် ကျရင် ကောင်းမယ်ကွယ်”

သူက ကပြင်လေးကနေ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး...

“ထွန်းသစ်စနဲ့လား။ သူနဲ့ကတော့ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ သင့်မြတ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကဲပါ...ဒါတွေအသာထားလိုက်စမ်းပါ။

က ဘယ်အချိန်လဲ။ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ နှင်း သူမ နာရီတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ သူမ ဒီနေ့ပဲ ထိုပြပွဲကို သွားလိုက်ချင်ပါသည်။ သူမကို သူငယ်ချင်းပန်းချီဆရာက မျှော်နေလောက်ပြီ။

“အင်းလေ...သွားကြတာပေါ့။ ခဏစောင့်နော်။ အိမ်ထဲခါးတွေ သော့ခတ်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုဇံက သူမစကားကို ကြားလျှင်ကြားချင်း ကလေး တစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်ဖြူးတူးသွားသည်မှာ သူမတစ်သက် မေ့ရင် စရာ မရှိတော့။

ထိုနေ့က ကိုဇံ၏ ဇိမ်ခံကားကြီးကို သူမ ပထမဆုံး ဇိနာ သည့်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။

ကိုဇံနှင့်သူမ မမျှော်လင့်ဘဲ ပို၍ ရင်းနှီးခဲ့ကြလေသည်။

ပြည့်သို့ရောက်သည့်အခါ ပန်းချီကားချပ်များမှာ လူတို့၏ ပထမ
ဆုံးကြည့်ရှုခံရမှု အများဆုံး ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများဖြစ်ကြပြီး ဒုတိယ
ကြည့်ရှုခံရမှု အများဆုံးအရာနှစ်ခုကတော့ သူမနှင့် သူ့ကိုပင်။

ကိုဖံကပဲ အရှိန်အဝါကောင်းလွန်းနေ၍လား၊ သူမကပင်
ချစ်စဖွယ် ကောင်းနေ၍လားတော့ မသိ။ လူတွေဟာ သူမသို့
နှစ်ယောက်ကို အားကျမှုစွက်တဲ့ အကြည့်နှင့် ကြည့်ရှုတတ်ကြပါ၏။

သူမ၏သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာကပင် ကိုဖံအလုပ်မှာ သူမကို
တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်လေတော့၏။

“နင်က တကယ့်ဘော့(စ်)ကိုမှ တွဲလာတာကိုး နင့်ဘဲလား”

“ပေါက်တတ်ကရဟယ်၊ ငါ့ချစ်သူက ရှေ့နေ ပါ။ ဒီနေ့ အမှုကိစ္စနဲ့ သူ့ မအားလို့ ကိုဖိုကို ခေါ်လာ တာ”

“ကိုဖို...။ သူ့နာမည်က ကောင်းထက်ဖံ မဟုတ်လား”

“ဟဲ့...နင်က သိလှချည်လား”

“သိဆို သူ့အဖေ ဦးကျော်ဖံက စီးပွားရေး လောကမှာ တကယ့်တုရင်တစ်ဆူပဲဟာ။ ဘော်စာတွေ ဟ...”

“ဪ...ဪ...တော်ပြီ တော်ပြီ စကားရပ် တော့။ ဟိုမှာ သူ့လာနေပြီ”

ကိုဖိုက ပြုံးပြခြင်းနှင့် သူမနှင့် ပန်းချီဆရာဆီ ရောက်လာကာ

“ဟိုပန်းချီကားကလေးက ခင်ဗျားဆွဲထားတာ မဟုတ်လား”

ဟု နေကြာပန်းခင်းပုံ ပန်းချီကားကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“အဲဒီကားကို ကျွန်တော် ဝယ်လိုက်ပြီနော်”

ကျွန်တော် ချက်(စ်)ရေးပေးခဲ့မယ်”

ပန်းချီဆရာလေး ဝမ်းသာသွားပုံပေါ်၏။

သူမက ကိုဖိုဝယ်လိုက်သော ပန်းချီကားချပ်ရဲ့ တန်ဖိုးကို မသိမသာအကဲခတ်လိုက်တော့ FEC ၃၀၀။

ကိုဖို...ကိုဖို။

ပန်းချီကားချပ်တွေကို ရှူးသွပ်တာပဲလား။ ပန်းချီဆရာလေးကို နှင်းဝတ်လွှာရဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ အားပေးလိုက်တာပဲလား မသိ။

ပြပွဲကပြန်တော့ သူက...

“ဘယ်သွားဦးမလဲ နှင်း...”

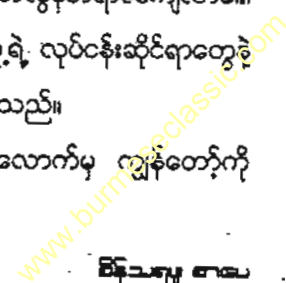
“အိမ်ပဲပြန်မယ်လေ”

“နေ့လယ်တောင်ရောက်နေပြီ။ တစ်ခုခု စားရ အောင်နော်”

ကိုဖိုကို သူမ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြင်းဆန်ဖို့ ခက်လာသည်။ သူ့ရဲ့ ခရောင်းကားကြီးကို စီးရတာလည်း အလွန်တရာဖိမ်ကျလာ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖုန်းတွေက တဂျီဂျီလာနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ညနေလောက်မှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဆက်လိုက်ပါဗျာနော်”

သူကတော့ လာသမျှနန်းတွေကို ညနေပြန်ဆက်ဖို့သာ နှိပ်
လေတော့၏။

“ကိုဇံရယ်...ရှင် ဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်နေတာ
ကုမ္ပဏီပြန်ပါတော့လား”

“နှင်းလောက် ကိုယ့်အတွက် ဘယ်အရာ
အရေးမကြီးဘူး”

သူ့စကားတွေက ထိပ်သွားထက်မြက်မှုရှိတဲ့ မြားအစင်းစင်း
တွေလိုပဲ...။ မြားအစင်းစင်း လွတ်တင်ပါ များလာသောအခါ တစ်ချို့
တစ်ဝက်မြားတံတွေက သူမနှလုံးသားဆီသို့ ရောက်လှရောက်
ဖြစ်လာလေ၏။

ဟင့်အင်း...ကျွန်မ ကို့ကိုပဲ ချစ်ပါတယ်ကွယ်။

ကိုဇံကို ကျွန်မ မချစ်ပါရစေနဲ့...ဟု သူမစိတ်ထဲကနေ အကြံ

ကြိမ်ပြောဆိုနေမိသည်။

ထိုနေ့က နေ့လယ်စာကို ဆန်းမစ်ပတ်ဗျူး၌ စားသောက်ခဲ့
၏။ သူ့၏ တစ်ခန်းတစ်နားဆန်မှုများကတော့ စာဖွဲ့၍ ကုန်နိုင်
မထင်တော့ပါ။ လက်ထဲမှာလည်း ငွေကို များများစားစားဖက်
အကြေးဝယ်ကတ်တွေဖြင့်သာ ထုတ်ရှင်းတတ်၏။

“ပြန်ကြစို့နော်”

ဆန်းမစ်ကပြန်တော့ သူမအိမ်ကလေးဆီသို့ သူ လိုက်ပို့ပေး
ထားသည်။

“နှင်း...”

“ရှင်...”

“ကိုယ့်ကို ရံဖန်ရံခါလောက်တော့ ဒီလိုအခွင့်
အရေးလေးတွေ ပေးပါနော်”

သူမ စိတ်တွေ လေးလံတင်းကြပ်လာမိသည်။

လူတစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်သတ်ကြီး ငြင်းဆန်ထားရတာ
ဤတော့ အမ်းလာမိသည်။

“ရှင်ဟာ ပုံပြင်ထဲက ကုလားအုတ်တစ်ကောင်
လိုပဲ...”

“ပြောတော့ကွာ”

“ရွက်ဖျင်တဲထဲကို ခေါင်းလေး ဝင်ပါရစေ။

လက်ကလေးဝင်ပါရစေနဲ့ နောက်ဆုံး တစ်ကိုယ်လုံး
လည်း ဝင်ရော ရွက်ဖျင်တဲကလေးလည်း ပျက်ရော”

သူသည် ဘာကိုမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူမအိမ်ရှေ့သို့
အားကလေး ထိုးရပ်ပေးစဉ်မှာပင် ပြဿနာက စောင့်ကြည့်နေတော့၏။

ကို့...

ကိုသည် ခြံတံခါးသော့ခတ်ထားသော သူမတို့ရဲ့ခြံရှေ့၌ DE
Salon ကားကလေးနှင့် ရပ်စောင့်နေစဉ် သူမ စီးနှင်လာသော
ခရောင်းကားကြီးကိုလည်း မြင်ရော စူးရှပြင်းထန်သောအကြည့်နှင့်
ကြည့်ရှုပါတော့၏။

“ပြဿနာပဲ...။ ကို ရောက်နေပြီ”

သူမ ကားကြီးထဲက မဆင်းရဲသေးပါ။

ကိုသည် သူမကို မမှတ်မသန်စိုက်ကြည့်ကာ ဒေါပွနေသည်
ထင်ပါ၏။

“ဘာလုပ်မလဲ...။ အဲဒီရှေ့နေကို ကိုယ် အထူ
ခံဝင်ပေးရမလား”

“နေပါစေ။ အယူခံဝင်မှ အမှုက ပိုကြီးနေဦး
မယ်။ လွှာ သွားတော့မယ်နော် ကိုဖံ”

“အိုကေ...တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်
ဆန်ခဲရင် ကိုဖံရိုတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ဘယ်တော့မှ
မနေ့နဲ့နော် နှင်း။ ကိုဖံ...နှင်းကို အချိန်မရွေး ရင်ဖွင့်ပြီး
ကြိုဆိုနေတယ်ဆိုတာ နှင်း မမေ့နဲ့။ ဘိုင့် ...ဘိုင့်”

ကိုဖံစကားတွေက သူမနားထဲမှာ ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်
ချက်။ သူမသည် အပျက်ပျက် အယွင်းယွင်းနိုင်လှသော ခြေလှမ်း

များနှင့် ကိုဆီသို့ပဲ သွားရမလား။ ဝန်းတံခါးကိုပဲ သော့ဖွင့် ပေးရ
မလားမသိ။

“ကို...ဝင်လေ...အထဲကို”

သူမနောက်၌ ကို အေးစက်သောအမူအယာတစ်ချို့နှင့် လိုက်
လာလေတော့သည်။

ကိုသည် အေးစက်သောမျက်နှာထားနှင့် ဧည့်ခန်းရှိ ဆက်တီ
ဆစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး လွှာအား ပြစ်တင်ရုံချဖို့ တာစူနေသလို၊ လွှာမှာ
စည်း ကဲ့ရဲ့ စွဲချက်များကို ပြန်လည်ငြင်းဆန်ရန် စကားလုံးတစ်ချို့ကို
အရွေးချယ်နေမိတော့သည်။

“နှင်းဝတီလွှာက ကျွန်တော့်စကားကို တော်
တော်နားထောင်တာပဲနော်”

ကိုက စတင်ထိုးနှက်၏။

သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ဟု သုံးနှုန်းနေရာမှ ကျွန်တော်ဟု သူစိမ်း

မြင်ပြင် သုံးနှုန်းလာလေတော့သည်။

“လွှာ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုရယ်။ သူ့နဲ့အတူ သွားဖို့ လွှာ ကြိုတင်ကြစည်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွှာက ကို လာမယ်ထင်ပြီး ပြင်ဆင်ဖိးလိမ်းထား ပြီးကာမှ သူ ရောက်လာလို့ မငြင်းသာတော့ဘဲ လိုက် သွားလိုက်ရတာပါ။ နောက်ပြီး ပန်းချီဆရာနဲ့ကလည်း ဒီနေ့လာမယ်လို့ ချိန်းထားပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ ကို”

“ကောင်းထက်ဇံက ဒီအိမ်ကို ခဏခဏ လာ တတ်သလား”

ကိုဟာ သူမရဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်နဲ့ သိပ်မတူတော့ဘဲ ထွက် ချက်မှန်သမျှကို စိစိစပ်စပ်နားထောင်ပြီး အမှားကို လိုက်ကောက်နေတဲ့ ဝာရားသူကြီးတစ်ယောက်လိုပင်။

“ဟို...ရဲဖန်ရဲခါလောက်တော့ လာတတ်တယ် ကို”

“လွှာက ဘာလို့ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်အရင်က မပြောခဲ့တာလဲ”

“ကို စိတ်ညစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

“ဖုံးကွယ်ထားလိုက်တော့ကော ကျွန်တော်”

စိတ်ချမ်းသာသွားလိမ့်မယ်လို့ လွှာ ယူဆသလား”

“တော်ပါတော့ ကိုရယ်...။ ဆက်မပြောပါနဲ့ တော့။ လွှာ တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်နောင်ကို လွှာ ဒီလိုအမှားမျိုး မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး။ လွှာ ကတိပေးပါတယ်”

လွှာသည် သူမချစ်သူရဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် တော့လိုက်ရင်း သူ့ရှင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သော်လည်း သူကတော့ အေးစက်တောင့်တင်းစွာပင် မလှုပ်မယှက် ရှိနေလေတော့သည်။

“လွှာကို မျက်စိမမြင်ရခင်ကတည်းက အရိပ် တကြည့်ကြည့်နဲ့ ချစ်ခဲ့၊ ခင်ခဲ့၊ ယုယခဲ့ရတဲ့သူက ထွန်းသစ်စပါ လွှာ...။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကောင်း ထက်ဇံဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ လွှာကို မြင်ခဲ့ရင် သူ လွှာကို စိတ်ဝင်စားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ လွှာ လူဆိုးနဲ့လူကောင်း ခွဲခဲ့ခြားခြား သိမြင်ဦး။ လွှာ မျက်နှာများချင်နေပြီလား”

“တော်တော့ကိုရယ်။ ကိုစကားတွေ သိပ်လွန် နေပြီ။ လွှာ ဒီလောက် တောင်းပန်နေတာတောင် ကို မကျေနပ်ချင်သေးဘူးလား။ လွှာကို ကို ဘာ

လုပ်ချင်သလဲ...။ တစ်ခုခု လုပ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။”

ကိုဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စသေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့ကလေးကို အတော်
ခရီးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်လိုတဲ့သူပဲဆိုတာ သိပ်မကြာခင်ပင် သူ သိခွင့်
ချလိုက်လေတော့သည်။

ကိုရင်ခွင်ထဲရောက်နေတဲ့ သူမကို ကိုက မသိမသာနှင့် ရင်ခွင်
ထဲက အသာဆွဲခွာရင်း...

“ကိုးနာရီတုန်းက အမှုကိစ္စ သိပ်အရေးကြီး
နေလို့ လွှာကို လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူးလို့ ကိုယ် ဖုန်း
ဆက်လိုက်ပေမဲ့ အမှုသွား အမှုလာ နားထောင်ပြီး
တာနဲ့ ကိုယ် ဒီကို အရောက်လာခဲ့တာပဲ လွှာ။
ကိုယ် ဒီကိုရောက်နေတာ ဆယ်နာရီခွဲတတည်းက။
အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သော့ခတ်ထားတာနဲ့ပဲ ဒီမှာ
ရပ်စောင့်နေမိတယ်။

ကိုယ် ဒီမှာစောင့်နေတာ လေးနာရီလောက်
ရှိနေပြီ။ ကဲ... ဒီနေ့တော့ လွှာနဲ့ကိုယ် စကားပြောလို့
သိပ်အဆင်ပြေမယ် မထင်ဘူးကွာ။ ကိုယ် ပြန်မယ်။
နောက်နေ့မှ ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

ကို ထွက်သွားတော့ လွှာ အပြင်းအထန် မတားဆီးလိုက်မိ

ပေ။ ကိုဟာ လွှာကိုချစ်တဲ့နေရာမှာလည်း လွန်ကဲမှုရှိသလို သံသယ
စိတ် ဝင်တဲ့အခါမှာလည်း သိပ်ကို လွန်ကဲလွန်းတာပဲကွယ်။

ကို ရက်စက်တယ်။ ဒီနေ့ဟာ ကိုကြောင့် လွှာ ပထမဦးဆုံး
မျက်ရည်ကျခဲ့ရတဲ့နေ့ဆိုတာ လွှာ ဘယ်တော့မှ မေ့တော့မှာ မဟုတ်
တော့ချေ။

သူနှင့်သူမသည် မာနနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ကာ တစ်ယောက်ကို
 တစ်ယောက် အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်ခဲ့ချိန်မှာ ကောင်းထက်ခံ
 စေဖို့ ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းရုန် အကွက်ဝင်သွားလေတော့သည်။
 ကိုနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကို သူမအိမ်ကလေး
 ဆီသို့ လာလေဦးမလားလို့ သူ တိတ်တိတ်ကလေး ကြိုတ်မျှော်နေစဉ်
 တကယ်တမ်း သူမ အိမ်ရှေ့သို့ ထိုးစိုက်လာသော ကား
 တစ်စင်းမှာ ကိုရဲ့ DX Saloon ကားကလေးမဟုတ်ဘဲ ကောင်းထက်
 ရဲ့ ခရောင်းကားကြီးဖြစ်နေသဖြင့် သူမ အလွန်အကျွံ စိတ်ပျက်သွား
 လေတော့၏။

“နင်း...”

သူ တင်လာချိန်တွင် သူမသည် မျက်နှာကို စူပုပ်၍ တစ်ထပ်ထပ် သို့ လှည့်နေမိသဖြင့် ကောင်းထက်ဖံမှာ စိတ်ပျက်မသွားတဲ့အထိ ခပ်ဟက်ဟက်ကလေး ရယ်လိုက်ကာ...

“ဟောဗျာ...ရာသီဥတုကလည်း အခုလိုပဲ အခုအေးလိုက်ပဲနော်။ တော်တော်လည်း တတ်နိုင် ကောင်မလေး။ မနေ့က အကောင်းကြီး။ အခု လို့။ ပြောစမ်းပါဦး...ဘယ်သူ့ကို စိတ်ကောက် တာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“မနေ့က ကိုဇဲကားနဲ့ ပြန်လာတာကို ကျွန်မချစ်သူက ကျွန်မကို အထင်လွဲသွားပြီရှင်”

“ဟာ...အဲဒါ ကိုယ့်အတွက်တော့ ကောင်း တယ်”

“ဘာကောင်းတာလဲ...ကိုဇဲနော်။ စတာ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ လွန်မလာနဲ့။ ရှင်ဟာ ဘယ် မှန်းကို မသိဘူး။ ကဲ...ရှင်ပြန်တော့”

“ဟာ...ရောက်တာမှ တစ်ခါနစ်မပြည့်သေးဘူး နှင်ပြီလား။ နေပါဦးကွာ...မင်းမျက်လုံးလေးတွေကို ကိုယ် ခဏကြည့်ပါရစေဦး”

ကိုဇဲသည် သူမရဲ့မျက်လုံးများကို စွဲညှို့ရီဝေလွန်းသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် စိုက်ကြည့်လေရာ သူမမှာလည်း သံလိုက်စက်ကွင်း ၌ ကပ်ငြိသွားသလို အညှို့ခံလိုက်ရလေတော့၏။

“ကိုဇဲ...သွားတော့ကွာ”

“ဟင့်အင်း”

ကိုဇဲသည် ထုံပေပေ၊ ပေကပ်ကပ်နှင့် သူမကို ရီဝေစွာ စိုက်ကြည့်နေတော့၏။

“သွား...ဆိုနော်”

“ဟင့်အင်း”

“ကဲ...သွားပါတော့ ကိုဇဲရယ်။ ကြာလာရင် ကျွန်မနဲ့ ထွန်းသစ်စ ပြတ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ရှင် လူကြမ်းကြီး မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကောင်းထက် ဖံဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ထွန်းသစ်စနဲ့ နှင်းဝတ်လွှာတို့ နှစ်ယောက် ကြားကို လူကြမ်းကြီးပုံစံနဲ့

ရောက်ရှိလာခဲ့တာ ကိုယ် ဝန်ခံပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူကြမ်းကြီးရဲ့ ဟောဒီရင်ဘတ် ထဲမှာ နှည့်သိမ်မွေ့တဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံ ရှိတယ်ဆိုတာ နှင်း မမေ့ပါနဲ့။ ကိုယ် နှင်းကို စတွေ့စမှာတင် ချစ်နေမိခဲ့တယ် နှင်း”

သူမသည် ကိုဖဲရဲ့ ဇွတ်တရွတ်ဆန်မှုကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားကာ “ကိုဖဲရယ်...”ဟု တစ်ချက်ညည်းညူလိုက်လေ တော့၏။

“နှင်း...”

“ဟင်...”

“နှင်းကို ကိုဖဲ ချစ်တယ်။ နှင်းကို ကိုဖဲ လက်ထပ်ချင်တယ်။ နှင်းကို ကိုဖဲ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ရွှေတောင်ကြားက ကိုယ့်အိမ်မှာ တခန်းတနားထား ချင်တယ်။ နှင်း ကိုယ့်ကို စဉ်းစားပေးပါ”

“ခက်တာပဲ။ ရှင်ဟာ နောက်ဆုတ်မသွားတဲ့ အပြင် ရှင်ဟာ ရှေ့ဆက်ပါ တိုးနေတော့တာပါလား ကိုဖဲရယ်။ ကျွန်မက ထွန်းသစ်စကို သိပ်ချစ်တယ်။ ကျွန်မချစ်သူကို ကျွန်မ ဆယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဆုံး

အရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ သူဟာ ကျွန်မကို မျက်မမြင်ဘဝ ကတည်းက သတ္တိရှိရှိနဲ့ ချစ်စုံရတဲ့သူပါ”

“ကျွတ်...နှင်းက ကိုယ့်ကို တစ်ဆိတ်ရှိတိုင်း အဲဒီကိစ္စနဲ့ပဲ ကိုင်ပေါက်နေတော့တာကိုး...။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက နှင်းကို ကိုယ်မှ မသိခဲ့၊ မခင်ခဲ့တာ ကိစ္စကွ။ နှင်းကို ကိုယ် စတွေ့တုန်းကလည်း ဆေးရုံမှာ မျက်မမြင်ဘဝနဲ့ပါဗျာ။ ကိုယ် နှင်းကို စတွေ့ကတည်း က ချစ်ခဲ့တာကိုကော နှင်း မသိခဲ့ဘူးလား”

သူမသည် ချစ်သူ၏ ဥပေက္ခာပြုမှုကြောင့် စိတ်ညစ်နေရစဉ် ဆောင်းထက်စံဆိုသူ သူဌေးတစ်ယောက်၏ ဇွတ်တရွတ်နိုင်မှုကြောင့် စိတ်ချဉ်ပေါက်မိလာလေ၏။

“နှင်း...”

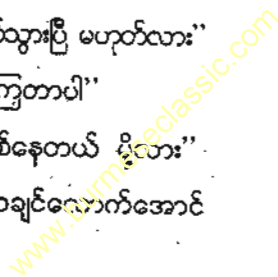
“ဘာလဲ...”

“နှင်းကို ဟိုကောင် ဖြတ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“ခဏစိတ်ကောက်နေကြတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ နှင်း စိတ်ညစ်နေတယ် မို့လား”

“ညစ်တာပေါ့...။ သေချင်လောက်အောင် တောင် စိတ်ညစ်မိတယ်”

၂၁၂ ● သပြေမိုး

“စိတ်ညစ်ရင် အခန်းထဲ အောင်းမနေနဲ့ဗျာ
ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့။ ဘုတ်ကလပ်သွားရအောင်”

“မသွားချင်ပါဘူး”

“မသွားချင်ရင်လည်း ကိုယ်ကတော့ နှင်း
အနားမှာ နေမှာပဲ။ နှင်း ဒီလောက်စိတ်ညစ်နေတာ
ကြီးကို ကြည့်ပြီး ကိုယ် ပစ်ထားခဲ့ရက်ပါဘူး။ ငွေ
ပေးမယ်”

ခက်တော့နေချေပြီ။

ဘယ်ဘက်ယက်ယက် သူ့ဘက်ချည်းထဲပါလား...။

အိမ်ထဲမှာတော့ သူမ ကိုခံနိုင်နှစ်ယောက်တည်း အတူရှိ
လိုလှ။

ကို ရောက်လာမှာကို [ဒါမှမဟုတ်လည်း] မမျှော်လင့်
အန္တရာယ်တစ်ခုတစ်ရာ ကျရောက်လာမှာကို သူမ စိုးထိတ်လှသည်။

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ။ ဒီနေ့အဖို့တော့
ကို ကျွန်မ လက်မြောက်အရှုံးပေးလိုက်ပြီ။ ဒီ
နေ့တိုင်းကြီး ကျွန်မဆီက အလံဖြူ ရနေလိမ့်မယ်
တော့ ရှင် မထင်နဲ့နော် ကိုခံ”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ။ ကဲ...အဝတ်အစား

ကလေး သွားလဲချေတော့”

သူမ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ကိုကို စိတ်မကုန်သေးတာ၊ လွှမ်းတာကတော့ သိပ်ကို သေချာ
ထုပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို စိတ်လည်း ဆိုးမိသည်။

ကိုယ့်ချစ်သူမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူစိမ်းယောက်ျား
တစ်ယောက်နဲ့ ကားအတူစီးမိတာလေးတစ်ခုကို ကိုက ပုဒ်မအကြီး
အကျယ်တပ်ကာ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်လိုလှသည်။

မနေညက ကို ဖုန်းမဆက်ပါ။

ကိုလည်း သူမလိုပင် စိတ်ကောက်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကိုဆီက ဖုန်းမလာသောအခါ သူမရင်ထဲ၌ ဟာတာတာကြီး
ဖြစ်လာမိသည်။ ထိုနောက်တော့ ခံပြင်းအောင့်သက်ကာ ရင်ထဲမှာ
ပူလောင်မြိုက်လာသလို ခံစားရတော့၏။

ထိုပူလောင်မှုသည် ကိုများ ရောက်လာလေမလားဆိုပြီး
အိမ်မှာ ထိုင်စောင့်နေလေလေ ပို၍ ပူလောင်လာလေလေပင်။

ကိုရေ...ကိုကို မချစ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်နှာများချင်
လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းပြချက်ကလေးနဲ့ လွှာကို
ဥပက္ခောပြုသွားလေတဲ့ ကိုကို ခဏမေ့ဖျောက်ဖို့ လွှာ ထွက်ပေါက်

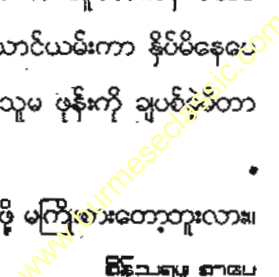
ရှာခဲ့မိပါဘယ်။

အလှပြင်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ လွှာ ထွက်လာလေသောအခါ ကိုဖဲရဲ့ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ စတင်ဆုံဆည်းရတော့၏။

ကိုသည် သူမ ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်ရက်သူမှန်း တစ်ပတ်မျှ အဆက်အသွယ် မလုပ်လာလေသောအခါ သူမ ပို၍ ပို၍ သဘောပေါက်လာလေတော့သည်။

ကိုကို လက်မြောက်အရှုံးပေးလိုက်ကာ သူမဘက်မှ စတင်ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖုန်းခလုတ်ကလေးများကို ယောင်ယမ်းကာ နှိပ်မိနေပေမဲ့ တကယ်တမ်း ဖုန်းလိုင်းဝင်သွားတာနဲ့ သူမ ဖုန်းကို ချုပ်ပိတ်ထားခဏခဏပင်။

ဒါဆို ကိုကရော သူမဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ မကြိုးစားတော့တူးလား။

ကိုရယ်...

လွှာတို့ဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အပွင့်ကကိစ္စကလေးတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုပဲ ဝေးကွာနေကြတော့မှာလား။

ကိုရဲ့ တစ်ဖက်သက်စွန့်ပစ်မှုဟာ ကိုရဲ့အတွက် ကောင်းသော အခွင့်အရေးတစ်ခုဆိုတာ ကို မသိရောလေသလား။

ကိုရဲ့...

စတွေ့စဉ်ကတည်းက သူ ထင်တာကို ဇွတ်တရွတ်လုပ်ခုံသူ ကိုရဲ့ဟာ အခုတော့ ပို၍ပို၍ပင် သူမနားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့ သည်။

“နင်းက လေထဲက စွန်ကလေးနဲ့ တူတယ်။ စွန်ကလေးကို လိုချင်ပေမဲ့ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့မို့ ကိုယ့်မှာ ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်ရင်း စောင့်နေခဲ့ရတာ ကြာပြီ။ အခု စွန်ကလေးက ကြိုးပြတ်ကျနေပြီ။ ကိုယ်လည်း ရဖို့ ကြိုးစားပါရစေဦးနော်”

ကိုရဲ့က အပြောကောင်းသည်။

သူဌေးတစ်ယောက်မို့ အရှိန်အဝါတစ်ခုက သူ့အရိပ်လို ကပ် ငြိနေ၏။

သူမ ကိုရဲ့ကို မချစ်သော်လည်း သံယောဇဉ်တွယ်လာမိတော့

သည်။

ကို ပေးခဲ့သော ဝေဒနာအလွမ်းကို ကိုရဲ့နှင့် စကားပြောဆိုရင်း မေ့ပျောက်အောင် ကြိုးစားရတော့သည်။

ကိုသည် သူမကို သိပ်ပြီးညှင်းဆဲရာ ကျနေသည်။ အိမ်မှာ နေတိုင်း ကိုများ သူမဆီ ရောက်လာလေမလားလို့ သူမ မျှော်နေမိ တာလည်း သူမကိုယ် သူမ စိတ်ကုန်လာမိသည်။

ကြည့်စမ်း...။

လွှာတို့အဖြစ်က အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းထဲက သွေးထွက် တဲ့ အဖြစ်လိုပါလားကွယ်။

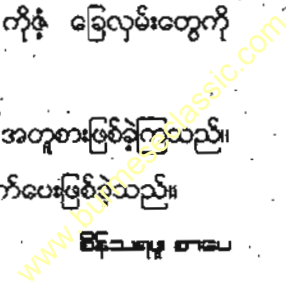
“နင်းလေး...ကိုယ့်ကို မချစ်သေးရင်လည်း နေပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုပါ တော့နော်”

သူမသည် မိုက်မဲတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ ထွက်ပေါက် အရာတော်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။

ကိုရဲ့ ဝေးကွာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကိုရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ရုပ်တန်သွားအောင် မစည်းရုံးနိုင်ခဲ့ချေ။

ကိုရဲ့နှင့်အတူ ဟိုတယ်တွေမှာ ညစာ အတူစားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ကိုရဲ့ ဂေါက်ရိုက်တာကို အဖော်လိုက်ပေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း သူမစိတ်တွေက ကိုဇံအနားမှာလည်း ရှိမနေ
ပါလားကွယ်။

တစ်ရက်မှာတော့ ကိုဇံဟာ ဟိုတယ်ရဲ့ သီးသန့်စားသောက်
ခန်းမှာ သူမကို အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းဆိုခဲ့လေသည်။

“နင်း”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို သက်ညှာသောအားဖြင့် အခွင့်
အရေးလေးတစ်ခုလောက် ပေးစမ်းပါ”

“ဘာအခွင့်အရေးများလဲ”

ကိုဇံက ဘာမှမပြောရသေးခင် အနူးညံ့ဆုံး ပြုံး၏။ သူမကို
နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နင်းရဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေကို ကိုယ် နမ်း
ပါရစေ”

သူက ပြောရင်း မျက်နှာကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုးလာလေ
ရာ...

ပြင်းထန်သော ဆွဲအားတစ်ခုက သူနှင့်သူမကြားသို့ ဖြန့်စား
ကြီး ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

သူမ ဘာလုပ်လိုက်ရမလဲ။

ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ငဲ့ညှာသောအားဖြင့်
သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ရမလား မသိ။

တကယ်တော့ သူမသည် ကိုဇံကို ငြင်းဆန်ရမည်မှန်း
သိသော်လည်း စိတ်ညှို့ခံရသော အရာဝတ္ထုကလေးတစ်ခုနယ်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေတော့၏။

လှပညှို့ရုံသော သူ့နှုတ်ခမ်းများက သူမ၏ မျက်လုံးကလေး
များဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေး ရောက်ရှိလာလေသည်။

အို...ကျွန်မ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားတာပဲ။

ချစ်သူရဲ့ ရက်စက်မှုနဲ့ ဥပေက္ခာကို ခံယူနေရတဲ့ မိန်းမသား
တစ်ယောက်အတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီက ယုယမှုကို မသိစိတ်
ထဲကနေ ခံယူချင်မိပေမဲ့လည်း ကိုအပေါ် သစ္စာဖောက်ရာ ကျလေ
မလား။

ကို...ကိုနဲ့ကျွန်မက မပြတ်သားသေးကြပါဘူးလေ။

သူမသည် ချီတံ့ချီတံ့ဖြင့် တွေဝေနေစဉ်ပင် ညာဘက်မျက်ခွံ
တစ်ဝိုက်၌ နူးအိသော နှုတ်ခမ်းပါးတစ်စုံ၏ နွေးထွေးချိုမြသော
နမ်းရှိုက်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

အို...ကျွန်မ မှားနေပြီကွယ်။

မခံယူသင့်တဲ့ ကြင်နာယုယမှုကို ဘာကြောင့်များ ကျွန်မ

ယူခဲ့မိပါလိမ့်။

ဟင့်အင်း...။

ကျွန်မ အတိုက်အခတ်တစ်ခုပါ။ ကျွန်မ ပြင်ဆင်လို့ ရသေးတယ်။ ကျွန်မမှာ အများကို ပြင်ဆင်ဖို့အတွက် နောက်ထပ်မျက်လုံးတစ်ဖက် ကျန်သေးတယ်။

သူမ အသိဝင်လာချိန်တွင် ကိုဖုံမှာ သူမရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံး တစ်ဖက်ဆီသို့ နမ်းရှိုက်ရန် နှုတ်ခမ်းများ ရွှေ့လျားနေလေသည်။

သူမသည် ကိုဖုံရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ပြီး...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို လွှာ ခွင့်မပြုနိုင်

ဘူး”

ပြောပြီး သီးသန့်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့မိလေတော့သည်။

“နှင်း...နှင်း...အဲဒီကို ထွက်မပြေးပါနဲ့”

ကိုဖုံသည် သူမနောက်မှ ထက်ကြပ်မခွာ လိုက်လာသော် လည်း လွှာက စောစီးစွာပင် ဓာတ်လှေကားတံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက် ကာ အလျင်အမြန်ပင် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေတော့၏။

ကိုဖုံ ဒေါသတကြီးနှင့် နောက်ကနေ လိုက်လာမှာ သေချာ သော်လည်း လွှာ စောစောစီးစီးပင် မျက်ခြေဖြတ်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။

လွှာရင်တွေ တလိုက်လိုက် တုန်ခါနေမိသည်။

အဲဒါ သိပ်ကိုသေချာတာပေါ့ကွယ်။

မချစ် မနှစ်သက်တဲ့သူဆီကနေ အနမ်းတစ်ပွင့်ကိုတောင် လွှာ လက်မခံချင်ဘူးဆိုတာ သိပ်ကို သေချာတာပေါ့။

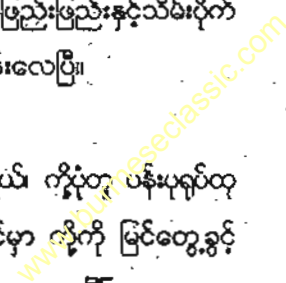
လွှာသည် နောက်တစ်ရက်မှတစ်တင်၍ မြဲတံခါးကို အပြင်မှ
ဆော့ခတ်ကာ အိမ်ကလေးထဲတွင် လူမရှိသည့် အရိပ်အယောင်မျိုး
နှင့် ဟန်ဆောင်၍ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ကိုဇံကို လွှာ မတွေ့ချင်တော့။

ကိုဇံဟာ မာယာများပြီး သူမကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်သိမ်းပိုက်
ဖို့ ကြစည်နေသူမှန်း သိပ်ကို သေချာလွန်းလေပြီ။

ကိုရယ်...

လွှာဟာလေ ကိုကို မြင်တွေ့ခွင့်ရဖို့ရယ်၊ ကိုယ့်တူ ပန်းပုရုပ်ထု
ကလေး ထုဆစ်ပေးခွင့်ရဖို့ရယ်နဲ့ တရားခွင်မှာ ကိုကို မြင်တွေ့ခွင့်

ရဖို့အတွက် မျက်လုံးပြန်မြင်ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူပါ။

လွှာ မျက်လုံးပြန်မြင်ရဖို့ ကြိုးစားတဲ့အထဲမှာ ကောင်းထင်ဖံဆိုတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးဖို့ဆိုတဲ့အချက် မပါဝင်ခဲ့ပါဘူးကွယ်။

ကိုမျက်နှာကလေးကို ဓာတ်ပုံအကူအညီမပါဘဲ လွှာ အလွတ်ရတယ်။ ကိုမျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင်ပြီး လွှာ အခု ပန်းပုရှုပ်ထူလေးတစ်ခု ထုဆစ်နေပြီ။

ဆန်းသစ်တဲ့ ရစ်သစ်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားတဲ့ ပန်းပုရှုပ်ထူကလေးပဲ ကို။

ဒီပုံတူကလေးဟာ လွှာရဲ့ Masker piece ပဲ။ ဂန္ထဝင်မြောက် လက်ရာတစ်ခုပဲ။

ရုပ်ထုကလေးပြီးတော့ လွှာဟာ သူ့ရှိမယ့် ခရိုင်ရုံးတစ်ခုထိ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ရုံးဝန်းကျင်မှာ တိုက်ပုံအနက် ဝင်ဆင်ထားတဲ့ ရှေ့နေပေါက်လေးတွေကို မြင်ရင် ကိုများလားလို့ ငေးမောရတာ အမော။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကို ရုံးပေါ်မှာ တရားခွင်ရင်ဆိုင်နေသော အနေအထားနှင့် တွေ့ရလေတော့သည်။

ကိုမျက်နှာသည် ကြည်စင်နေပြီး ရဲရင့်ခြင်းအသွင်ဆောင်လျှင်

ရှိကာ သက်သေတစ်ယောက်ကို အသံနေအသံထားကောင်းကောင်းနှင့် စစ်ဆေးနေတော့၏။

“အခင်းဖြစ်တဲ့နေ့က ခင်ဗျား ဘယ်မှာရှိလဲ”

“နေအိမ်မှာပဲ ရှိပါတယ်”

“နေ့ရက် မှတ်မိလား”

“အတိအကျတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး”

“ကဲ...မမှတ်မိလည်း မှတ်မိသလောက် ပြောပါဦး”

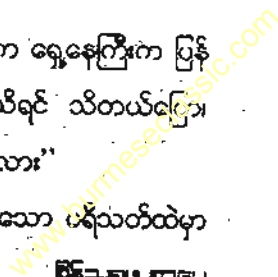
သက်သေအမျိုးသမီးက သူ မှတ်မိသလောက်ကို စေ့စေ့ငှငှပြောပါ၏။ ကိုသည် တည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာထားနှင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ နားထောင်လျက်ရှိသည်။

“နောက်ပြီး ခင်ဗျား ဘာတွေသိသေးလဲ”

“နောက်တော့ သူ့ကို ပြစ်မှုဖုတ်မ ၃၂၅၊ ၃၄၃နဲ့ တရားစွဲတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ကောင်းပြီ...တစ်ဖက်က ရှေ့နေကြီးက ပြန်လှန်မေးခွန်း မေးလိမ့်မယ်။ သိရင် သိတယ်ပြော၊ မသိရင် မသိဘူးပြော။ ဟုတ်လား”

ကိုသည် ယခုထက်ထိ အမှုကြားနာနေသော ပန်သတ်ထဲမှာ

လွှာ ရောက်နေမှန်း မသိသေး။

တကယ့် လူကြီးလေးတစ်ယောက်လိုပင် နေရာမှာထိုင်လျက် တစ်ဖက်ရှေ့နေရဲ့ စစ်ဆေးချက်တွေကို လေးလေးနက်နက် နားထောင်လျက်ရှိသည်။

သို့နှင့် တရားခွင် ပြီးဆုံးသွား၍ ရုံးချိန်းယူပြီး လူများ ရုံးတော် ထဲက ထွက်သွားလေတော့မှ လွှာကို သူ မြင်တွေ့သွားလေတော့ သည်။

“လွှာ...”

သူ့မျက်နှာမှာ လွှာကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း သိမ်မွေ့သွားကာ အံ့သြမှင်သက်သွားလေသည်။

“လွှာ...တရားခွင်ကို လိုက်လာတယ် ဟုတ် လား”

“အင်း...ကိုကို လွမ်းလို့”

လွှာအသံမှာ တိုးတိတ်လျက်ရှိသော်လည်း တုန်ယင်နေထေ တော့သည်။

ကိုဟာ တခြားတစ်နေရာမှာသာ လွှာကို တွေ့ခဲ့လျှင် အခဲ အနေ တင်းမာကောင်း တင်းမာသွားနိုင်ပေမဲ့ သူ့ရုံးကို အလည်အပတ် ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်တာမို့ ပြုံးမြဲမြဲနဲ့ အနား

လာထိုင်လေ၏။

“ကို သိပ်ရက်စက်တယ်”

“ကိုယ် မရက်စက်လို့ပဲ လွှာနားကို အခု ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ လွှာကို ကို ပစ်ထားခဲ့တာပဲ မဟုတ် လား”

“အဓိပ္ပါယ် မရှိတာကွာ”

လွှာသည် သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ဆိုးနွဲ့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အေးတိအေးစက်နှင့် သူ ပစ်ထားခဲ့တဲ့နေ့တွေက တစ်လလျော့လျော့ ရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

“ဒါပေမဲ့ ကို အသည်းမာတယ်”

“လွှာ...ကို အသည်းမမာလို့ဘဲ လွှာ ခြံ ကလေးဆီကို ကိုယ် ရောက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီ အချိန်တွေတုန်းက လွှာ ဘယ်သူ့ကားနောက်ကို ပါဝါ သွားနေသလဲဆိုတာလည်း လွှာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“တော်ပါပြီ ကိုရယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လွှာ ဟာ ကိုရဲ့ အေးစက်မှုကိုတော့ ခံလိုက်ရတာပဲ မဟုတ် လား။ လွှာ အခု ကိုစိတ်ကို ရောက်လာတာ ကာကွယ်

က အလံဖြူကိုင်ပြီး လာခဲ့တာပါ။ လွှာလေ... ကို မျက်နှာလေးကို စိတ်မှန်းနဲ့ မြင်ယောင်ရင်း ပန်းပုရုပ်ထု ကလေး ထုဆစ်လာခဲ့တယ် ကို။ ဒီရုပ်ထုကလေးဟာ လွှာ မျက်မမြင်ဘဝကတည်းက ကိုကို အလွန်တရာ လက်ဆောင်ပေးချင်လှတဲ့ ပန်းပုရုပ်ကလေးပါ။”

ကိုသည် လွှာစကားကို ကြားလျှင်ကြားချင်း ပန်းပုရုပ်ထု ကလေးကို မမြင်တွေ့ရသေးဘဲနဲ့တောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလေ တော့၏။

“ကန်တင်းသွားရအောင် လွှာ”

ကိုက သူ့ ညာလက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေး၏။ ကို့ရဲ့ လက်ဖဝါးနုနုကို မဆုပ်ကိုင်ခဲ့ရတာ ကြာလေပြီ။ ကို့ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်နှင့် လွှာရင်ထဲ၌ အမျိုးအမည် မသိ ခွန်အားတစ်ခုက စီးဆင်းဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ထိုခွန်အားသည် အချစ်ဟုပင် လွှာ ထင်လိုက်သည်။

ကိုသည် လွှာရဲ့ ပန်းပုရုပ်ထုကလေးကို ကြည့်ပြီး အံ့အား သင့်လျက်ရှိသည်။

“လက်ရာမြောက်လိုက်တာ လွှာရာ။ နောက် ပြီး ကိုယ်နဲ့ ချွတ်စွပ်ပဲ။ ဒီပန်းပုရုပ်ထုကလေးက လွှာ အလွတ်ထုတာလား”

“အလွတ်ထုတာပေါ့ ကို။ လွှာထိမှာ ကိုဘာဘဲ ပုံ ရှိခဲ့လို့လား။ ဒီပန်းပုရုပ်ထုကလေးဟာ လွှာရင်ထဲမှာ ကိုကို အလွတ်ရနေပြီဆိုတာ သိဖို့ သက်သေပြတဲ့ လက်ဆောင်ပဲ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လွှာ။ ခြောက်...ဒါထက် လွှာကို ကိုယ် နည်းနည်းတော့ ဆူချင်တယ်နော်။ မျက်လုံးခွဲစိပ်ပြီးတာ ဘာမှမကြာသေးခင်မှာ ဒီလောက် မျက်စိအာရုံစူးစိုက်ရတဲ့ ပန်းပုထုတဲ့ အလုပ်ကို လွှာ ဘာကြောင့် လုပ်ရတာတုံး”

လွှာသည် သူ့စကားကြောင့် ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကိုဆူရင်လည်း လွှာ ခံရမှာပါပဲ။ ကိုကို လွှာ ချစ်လွန်းလို့ ပန်းပုထုလိုက်မိတာ။ ကိုက တော် တော်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် သိတာပဲနော်။ ဟုတ်တယ်... လွှာလေ ပန်းပုရုပ်ထုကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့် တိုင်း မျက်လုံးအောင့်တယ်”

“ကဲ...အဲဒါပြောတာပေါ့ လွှာ။ ဆရာဝန်ကြီး ကလည်း မျက်လုံးစူးစိုက်ကြည့်ရတဲ့အလုပ်တွေ မလုပ် ဖို့ မှာထားတယ် မဟုတ်လား”

“အင်းပါ...လွှာ ဆင်ခြင်ဖို့မယ်။ အနာဂတ်ဆို တာ မသေချာဘူး ကိုရဲ့။ လွှာ အင်္ဂလိပ်ကားတစ်ကား ကြည့်ဖူးတယ်။ မျက်မမြင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်

ဟာ မျက်လုံးခွဲစိပ်မှု ခံယူပြီး သူ မျက်လုံးပြန်မြင်ချပြီး သိပ်မကြာခင် မျက်လုံးပြန်ကွယ်သွားတယ်”

“နမိတ်မရှိ နမာမရှိစကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ လွှာရယ်...။ လွှာ ဘယ်တော့မှ မျက်လုံးပြန်မကွယ် ဘူး ကိုယ်ပြောရဲတယ်။ ဖွက်... မပြောကောင်း၊ ပြောကောင်း လွှာ မျက်လုံးပြန်ကွယ်ခဲ့ရင်တောင် လွှာနဲ့ဘေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မယ့်သူဟာ ထွန်းသစ်စပဲဆိုတာ ရဲရဲယုံထားလိုက်”

ထိုနေ့က လွှာနဲ့ကို ပြန်လည်သင့်မြတ်ခဲ့ကြတဲ့နေ့ဖြစ်သလို နှစ်ယောက်ကြားမှာရှိတဲ့ အာယာတတွေကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြတဲ့ နေ့လည်းဖြစ်သည်။

ကိုကို လွှာက လက်နက်ချပြီး စခေါ်ခဲ့ရပေမဲ့ ကိုကလည်း မာန်တစ်ခွဲသားကြီးနှင့်တော့ စိမ်းကားမလွှတ်ပါ။

ထို့ပြင် ကိုက လွှာကို အခွင့်အရေးတစ်ခုလည်း တောင်းဆို ခဲ့ပါသေးသည်။

ထိုအခွင့်အရေးကို ယောက်ျားတိုင်းလိုလိုက မိန်းမတိုင်းလိုလို ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ တောင်းဆိုခဲ့ကြဖူးပေမဲ့ လွှာအတွက်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားမိတာက အမှန်ပင်။

“လွှာ...ဒီဝါကျွတ်ရင် ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြစို့
နော်”

ကိုအသံမှာ ကြည်လင်ချိုမြေ့ကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လျက်ရှိသည်။
လွှာကို နှစ်လို့စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးများဟာလည်း စိန်ပွင့်
ကလေးတွေလို တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပလျက်ရှိသည်။

လွှာသည် ရင်ခုန်ကြည်နူးရလွန်းသဖြင့် သူ့လက်ကို ခပ်ဖွဖွ
ကလေး ဆုပ်ကိုင်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိလေ၏။

အပိုင်း(၅)

ကျွန်မ ကိုကို ဖွင့်မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားတဲ့ အချက်နှစ်ချက် ထဲမှာ ကိုနဲ့ကျွန်မ ပြေလည်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကိုဝံဟာ ကျွန်မ အချစ်ကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ကြားက အသည်းအသန် လိုက်လံတောင်းခံ ခဲ့ခြင်းနဲ့...

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မမျက်လုံးများ မှုန်ဝါးလိုက်လာခြင်း စတဲ့ စချက်များ ပါဝင်ပါသည်။

ကိုဝံဟာ ကျွန်မဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဒါမှမဟုတ်လည်း ကျွန်မ နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ကာ နီးစပ်မှုကို ရှုကြိုတတ်သည်။

“နင်း...ကိုယ့်ကို ကစားစရာအရုပ်တစ်ရုပ်လို့ သတ်မှတ်နေတာလား။ နင်းက ဘာလဲကွာ...။ အခု မီးစိမ်းပြလိုက်၊ အခု မီးနီ ပြလိုက်နဲ့...ကိုယ် နင်းကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“နားမလည်နိုင်ရင်လည်း နားလည်အောင် ပြောပြရတာပေါ့။ ကိုဖိုကို လွှာ စတွေ့ကတည်းက အဖြူထည်သက်သက်နဲ့ပဲ ခင်မင်မိခဲ့တာ။ ဘာအရောင် အဆင်းမှ မပါခဲ့ဘူး ကိုဖို။ ဒါကို ကိုဖိုက စိတ်ကူးတွေ အယဉ်လွန်ပြီး လွှာကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားချင်နေတာ။ ကိုဖိုနဲ့လွှာဟာ ဘယ်လိုမှ ဦးတည်ချက်ချင်း မတူညီတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုဖိုကို လွှာ ရှောင်နေ ခဲ့တာ”

“ဘာ...ကြည့်စမ်း...မင်းနတ်ခမ်းလှည့်လေတွေ့စိတ်ကား ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်တွေ့မထား မိခဲ့ဘူး။ ကောင်းထက်ဖိတ်ဝမှာ လိုချင်တာမှန်သရွေ့ မရခဲ့ဘူးဆိုတာ ထုံးစံမရှိခဲ့ဘူး နင်းဝတ်လွှာ။ ကိုယ် ထပ်ပြောလိုက်မယ်...နင်းဝတ်လွှာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ် သေတဲ့အထိ မျှော်လင့်နေတယ်ဆိုတာ နင်း

မမေ့နဲ့”

“ကျွတ်...ရှင် အရူးပဲ”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်က အရူးပဲ။ ဟား... ဟား...ဟား”

လွှာသည် ကြောက်လွန်းမက ကြောက်လွန်းကာ ခပ်သုတ် သုတ်ကလေးပြေးလာခဲ့ပြီး ခြင်္သေ့ကို ခပ်မြန်မြန်ဝတ်ပစ်လိုက်ရတော့ ထည်။

ကိုဖိုရဲ့ ခံပြင်းနာကျင်မှုစွက်တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ဟားတိုက်ရယ် မောမှုကို ကျွန်မတစ်သက် မေ့တော့မည် မဟုတ်တော့ချေ။

သူ့ကားမှာကျောမှီရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ကာ ကျွန်မကို သွေးအေးအေးနဲ့ စိုက်ကြည့်ရင်း ခြံဝမှာ သူ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အို...ကိုဖိုရယ်။

ရှင် ကျွန်မကို သက်သက်အထင်လွဲနေတာ။ သက်သက် မကောင်းပြင်နေတာ။

ရှင်ကို ကျွန်မ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပေးခဲ့ဘူး။ ဘယ်လိုနည်း နဲ့မှ မဖျားယောင်းခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ ရှင်ကို အဖြူထည်သက်သက်နဲ့ ခင်မင်မိခဲ့တာပါကွယ်။

လွှာသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်အထိပင် ကြောက်

စိတ်ကို ထိန်းသိမ်း၍ မရသေးချေ။

“ဟင်...”

မြတ်စွာဘုရား...။

ကျွန်မ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ကျွန်မရဲ့ အမြင်အာရုံထဲကို တိမ်လိပ်အုပ်အမည်းတွေ ရောက်ရှိလာသလို မှုန်ပိုင်းပိုင်း ဖြစ်လာလေသည်။

“အို...”

အမြင်အာရုံတွေ ဝါးလာလေ၏။

ကျွန်မ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာတော့ သိသည်။ ကိုယ့်တူပန်းပုရုပ်ထုကလေး ထုစဉ်က မျက်လုံးအားစိုက်ရလွန်းသဖြင့် ကျွန်မ အမြင်အာရုံတွေ ချွတ်ချော်ခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်မမျက်လုံး ထပ်ကွယ်ရတော့မှာလား...။

ဟင်အင်း...မဖြစ်ပါရစေနဲ့ကွယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်ကစပြီး မီးချောင်းလို စူးရှတဲ့ နေရာတွေကို ကြည့်မိတိုင်း သက်တန်ရောင်စက်ဝိုင်းတွေ ပတ်ပတ်လည် ထွက်လာတတ်တာကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်။

ကျွန်မ မျက်လုံးထပ်ကွယ်ခဲ့ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။

ကိုကိုတော့ စောင်းပါးရိပ်ခြေ ပြောထားဦးမှ။

“ကို...လွှာတို့ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်မှာ ထူးမျက်လုံးတွေ ထပ်ကွယ်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

ကိုက လွှာစကားကြောင့် ယောင်နနဖြစ်သွားသည်။ နောက်တော့ အရဲရင့်ဆုံး ပြုံးလိုက်ပြီး...

“လွှာကို ရှောင်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေလို့လား...။ လွှာကို ကို စတွေ့ကတည်းက မျက်မမြင်မလေးမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ကိုယ် ချစ်ခဲ့တာပါလွှာ။ လွှာ မျက်လုံးပြန်မြင်ရတာဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ အပိုဆုတစ်ခုပဲ။ အပိုဆုတစ်ခုဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် အဲဒီအပိုဆုကို ပြန်ရတိသိမ်းသွားမယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ်တော့ မနေမြောဘူး။ ကိုယ် လွှာကို လက်ထပ်ဖို့ သတ္တိရှိပါတယ်။ လွှာကကော...”

လွှာသည် ကိုဆီက စိန်ခေါ်မှုကို ကြားတော့ တွန့်ဆုတ်သွားမိတာ အမှန်ပင်။

“လွှာကတော့ သတ္တိမရှိဘူး ကို”

“ဘယ်လို...”

“ဟုတ်တယ်...လွှာဟာ မျက်မမြင်မလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာ မဟုတ်

ဘူး။ လွှာ ကို မတွေ့နိုင်မယ့်တစ်နေရာကို ရှောင်ပြေး
မိမှာပဲ။ အဲဒါ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုကို လွှာ ချစ်လို့
ကိုကို ခုကွခံတွင်းထဲကို ဆွဲမခေါ်ရက်လို့ပဲ”

“အမလေး လွှာရာ...လွှာဟာလေ မိုးမပြို၊
ပြိုမှာကို တွေးကြောက်နေတဲ့ ကလေးလေးလိုပဲ။
လွှာရဲ့ မျက်လုံးခွဲစိပ်ကုသမှုက အောင်မြင်ပါတယ်။
လွှာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ကန်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။
အေး...လွှာ မျက်လုံးပြန်ကွယ်ခဲ့ရင်တောင် လွှာနားမှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့်သူဟာ ထွန်းသစ်စဆိုတာပဲဆိုတာ လွှာ
ယုံလိုက်နော်”

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။

ကိုစကားကြောင့် လွှာ အားတက်သွားရမယ့်အစား အားငယ်
ဉာဏ်မိသည်။

လွှာ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အမြင်အာရုံတွေ ပြန်လည်ချွတ်ချော်
ဘဲခဲ့သည်။ စက်ပိုင်းသဏ္ဍန် သက်တန်ရောင်စဉ်တွေ မြင်ရတာမျိုး၊
ခချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးခဏ အမှောင်ကျသွားတာမျိုး ခဏ
ဏ ဖြတ်တတ်သည်။

တကယ်တော့ ထိုကိစ္စအတွက် မျက်စိပါရဂူကြီးများနှင့် လွှာ

သွားရောက်တွေ့ဆုံသင့်မှန်း သိပါသည်။

သို့သော်...

လွှာသည် အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ရန် သတ္တိနည်းပါးနေမိတော့
သည်။

လက်ထပ်ရက် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ကိုသည် မင်္ဂလာကိစ္စများနှင့် ချာချာလည်၊ လုံးလည်လိုက်လျက်ရှိသလို လွှာမှာလည်း ချမရဲ့ ဆုတ်ယုတ်လိုက်လာသော မျက်လုံးအခြေအနေကြောင့် ကို့ကို ခင်မဆိုင်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“မျက်လုံးပြန်ကွယ်ခဲ့ရင်တော့ ကို့ကို လွှာ မယူဘူးနော်။ ဒါ အပြတ်သားဆုံး ပြောထားတာ”

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းတွင် လွှာသည် တိုစကားကိုသာ ခဏခဏ ပြောတတ်လေတော့၏။

သူမစကားကြောင့် ထွန်းသစ်စမှာလည်း ဝမ်းပြည်းဖြည်းနှင့်

စိတ်ပူစ ပြုလာလေတော့သည်။

“လွှာ ကိုယ့်ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း။ လွှာ ကောင်းကောင်း မြင်ရရဲ့လား။ မျက်လုံးတွေ ဝါးနေ သလား။ အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း”

“မျက်လုံးခွဲစိပ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ လူကောင်းပကတိလိုတော့ ကိုယ့်မျက်လုံး ကိုယ် ဘယ် သံသယကင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ အာရုံ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တိုင်း တစ်ခါတစ်လေ ဝါးချင်တယ်”

“ဟော...ကြည့်။ ဒါကို အခုမှဖွင့်ပြောတယ် ဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်မီသေးတယ်။ ဆရာ ဝန်ကြီးဆီ နောက်တစ်ခေါက်လောက် သွားကြည့်နဲ့ လွှာ”

“ဟင့်အင်း...မသွားချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လွှာ တစ်ခုခုကို တွေးကြောက်နေလို့”

“လွှာကလည်းကွာ...။ ဟိုအရင်တုန်းက လွှာ ဟာ ဒီလို သရဲဘောကြောင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုက လွှာကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ရင်း ပြောပါ၏။ သရဲဘောကြောင်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုရယ်။

အမှန်တရားကို စောစီးစွာ ရင်မဆိုင်ဝံ့တာပါ။ လွှာ သိနေ တယ်။ လွှာ အတစ်ကို သိနေတယ် ကို။

လွှာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မျက်လုံးတွေ ပြန်ကွယ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တစ်ချိန်ချိန်ဆိုတဲ့ ကာလဟာ လွှာဆီကို ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ စောစီးစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်လေ။

လွှာကို ပစ်မှတ်တစ်ခုလို သတ်မှတ်ပြီး အရိပ်လို လိုက်နေ တတ်သူ ကောင်းထက်ခံကို ရက်အတော်ကြာ မတွေ့ဘဲ ပျောက်ဆုံး နေပြီး ဒီနေ့ ဒီရက်မှာ စတွေ့လိုက်ရခြင်းဟာ လွှာရဲ့ ကံဆိုးခြင်း နိဒါန်းဟု ပြောရမလားပင် မသိ။

ထိုနေ့က ကိုအိမ်သွားရန် လမ်းထိပ်သို့ ထွက်၍ လွှာ အငှား ကားစောင့်နေစဉ် မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာသွန်းလာလေတော့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်မှောင်မိုက်လာကာ လေပါ ကျလာသဖြင့် လွှာ ဆောင်းထားသော ထီးကလေးမှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့၏။

ဟင်း...ဒီပုံစံအတိုင်းသာဆို တက္ကစီလည်း ရတော့... မဟုတ်။ အိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားလဲ၊ မိုးစဲတော့မှ အပြင်ဖြန့်လွှက်ရုံ ရှိတော့

တာပေါ့။

လွှာသည် ခပ်ဝေးဝေးသို့ လွင့်ကျသွားသော ထီးကလေးကို ကောက်ရန် အပြေးလာစဉ် ကားတစ်စီးပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က ကားရပ်ရင်း ကားထဲမှ ထွက်လာကာ ထိုထီးကလေးကို ကောက် လိုက်လေ၏။

“ဟင်...ကိုဇံ”

ကိုဇံတစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးတွေ ရွဲနှစ်နေသည်။

လွှာသည်လည်း ကိုဇံကဲ့သို့ပင်။

“နှင်း...ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ကိုယ် လိုက်ဖို့ ပေးမယ်လေ”

မိုးထဲလေထဲမှာ ကိုဇံက အော်၍ ပြောပါ၏။

လွှာကို ထီးမိုးပေးထားပေမဲ့လည်း စောစောက ထီးကလေး လွင့်စင်သွားမှုကြောင့် လွှာတစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်စုတ်လို မိုးရွဲနေထေ တော့သည်။ အင်္ကျီသားများက လွှာကိုယ်လုံးပေါ်သို့ကပ်ရက်နေသဖြင့် လွှာသည် သူစိမ်းယောက်ျားလေးရှေ့လည်း ကြာရှည်မနေလိုအောင်

“ရတယ်...အိမ်ပဲပြန်မယ်”

လွှာ အော်၍ပြော၏။

“အိမ်ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ကားနဲ့”

လိုက်ခဲ့။ မိုးက အရမ်းသည်းနေတယ်”

“ဟင့်အင်း...ရတယ်”

လွှာသည် သူ့ရှေ့မှ ဆက်ခနဲ ထွက်လာလေရာ ကောင်းကင် ပေါ်မှ မိုးခြိမ်းသံဟည်းဟည်းကြီးနှင့်အတူ သူ့ရဲ့ ဒေါသမျက်နှာထား ပြုန်းစားကြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့၏။

“မင်း ကိုယ့်ကို ကြက်ခြေဆတ်တွေ များနေ

နော် နင်း။ မင်း ကိုယ့်ကို လူထိုကြီးတစ်ယောက်

ဆက်ဆံနေတာတွေ များနေပြီ။ မင်း ကိုယ့်ကာ

လိုက်မလား။ ကိုယ် မင်းကို ငွေချိန်း ကား

တင်ရမလား”

“ရှင်...”

လွှာသည် သူ့ရဲ့ ခြိမ်းခြောက်စကားကြောင့် အကြောက်လွှာ သွားပြီး ဘေးဘိတ်ယာသို့ မျက်လုံးစောင်းညှို့ကြည့်ကာ ခိုလှည်းထဲ နေသဖြင့် လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းလျက် ခိုလှည်း မဖြစ်တော့။

ဒီအချိန်မှာ သူနဲ့လွှာ အင်အားခြင်းချိန်ချိန် ဖြစ်ထေ

သူ့ကို အချို့သပ်ဆက်ဆံကာ လွှာ အိမ်ပြန် ဖြစ်သည်။

“ကိုဇံကလည်း အိမ်ပြန်လိုက်တာကွယ်

တစ်မှတ်တိုင်စာလောက် လမ်းလျှောက်ရမှာကို ကား
မစီးချင်လို့ လွှာ ငြင်းမိတာကို”

“မရဘူး...ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ တက်”

အခြေအနေက ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာတော့။

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကိုဇံသည် လီဇာကို ဆောင်နင်း
လိုက်ကာ စာယ်ဘက်လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ဦးတည်ပစ်လိုက်၏။

“ဟင်...ဒါက ဘယ်မောင်းမလို့လဲ”

“ဘယ်မှ မမောင်းဘူး။ နှင်းကို ကားတင်ပြေး
လာတာ”

“မြတ်စွာဘုရား”

သူမ နားကြားမလွှဲလိုက်ပါ။ ဒုက္ခတွင်းထဲသို့ ကျရောက်လေပြီ။

“အဲဒီလို ကိုယ်ထင်ရာ မြင်ရာကို လျှောက်
လုပ်လို့ မရဘူး ကိုဇံ၊ မတရား မလုပ်ပါနဲ့။ လွှာကို
အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ”

“နှင်း ကိုဇံကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူရဘူး။

ဒါ ကိုယ်အမိန့်ပဲ”

“ဟာ...ပြဿနာပဲ”

ကားက ဒလကြမ်းမောင်းနှင်နေသလို ဝိုက်ဘာမှာလည်း

ကားမှန်ပြင်ပေါ် တင်နေတဲ့ မိုးရေစက်တွေကို နိုင်မနင်း ဒုတ်နေ
ရလေတော့၏။

ရေဝပ်နေသော ကတ္တရာလမ်းပေါ် အရှိန်ပြင်းပြင်း ဖြတ်မောင်း
နေသဖြင့် တပေါပေါထွက်နေတဲ့ အသံမှာလည်း ခြောက်ခြားစရာ

“ဒီမှာ ကိုဇံ၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုတော့ အလျှော့ပေး
ပြီး ခေါင်းမညိတ်နိုင်ဘူး။ အသက်သေရင်ပဲ အသေခံ
လိုက်မယ် နားလည်လား”

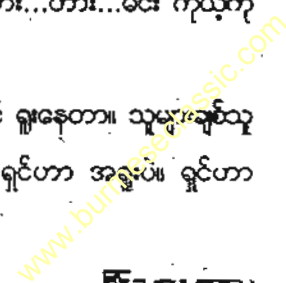
သူမက လော့ချထားတဲ့ အထစ်ကလေးကို ဆွဲမစဉ် ကားကြီး
မှာလည်း အရှိန်နှင့် မောင်းနှင်နေဆဲမို့ လော့ချထားတဲ့အထစ်ကလေး
မှာ ပြန်လည်၍ အောက်သို့ ကျကုန်တော့၏။

သူမက မှန်တွေဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ကိုဇံက သူ့ညာလက်နံဘေးမှာရှိတဲ့ ခလုတ်တွေကို နှိပ်ကာ
တစ်ကားလုံးကမှန်တွေကို အသေပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...မင်း ကိုယ့်ကို
ငြင်းလို့မရပါဘူး နှင်းရာ”

“အရူး...အရူး...ရှင် ရှုနေတာ။ သူများချစ်သူ
ကိုမှ လိုက်လုချင်နေတာ ရှင်ဟာ အရူးပဲ။ ရှင်ဟာ
အရူးပဲ”

၂၅၀ ● သပြေမိုး

ထိုနေ့က ကိုဇံရဲ့ တက်မက်မှု အားကြီးစွာဖြင့် လှောင်ငြိုး ပြီးနေတဲ့မျက်နှာကို နောက်ဆုံး အမြင်အာရုံအဖြစ် ကျွန်မ မြင်တွေ့ ခွင့် ရလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့ကြသည်။

ပိန်းပိတ်အောင် မောင်းမည်းပြီး ရှေ့ကို ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘဲ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းစုံသော ကိုဇံရဲ့ လက်ထဲသို့ ကျွန်မရဲ့ ကံကြမ္မာကို ထိုးအပ်လိုက်ရသည်။

“ဂျိမ်း...”

“ဇုန်း...”

“ကျွီ...”

မာကျောသောအရာဝတ္ထုနှစ်ခု ထိခတ်သွားသံမှာ ကမ္ဘာပြီ ပျက်သွားသည့်အတိုင်းပင်...

ထို့နောက် ကျွန်မရင်ဘတ်ထဲမှာ ခပ်စူးစူးနာကျင်မှုနှင့်အတူ အသက်ရှူ ကျပ်လာကာ အရာအားလုံးကို မေ့လျော့သွားတော့တော့၏။

ကျွန်မ သတိပြန်လည်ရလာလေသောအခါ...

တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ...

အရာအားလုံးသည် အမှောင်ထဲမှာပင် နေသားတကျ ရှိနေ
လေတော့သည်။ အမှောင်ထဲကလာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
သည် အမှောင်ထဲကို ပြန်သွားဖို့ ဝန်မလေးတတ်သော်လည်း ချစ်သူ
နှင့်လက်တွဲဖို့အတွက်ကတော့ သတ္တိမရှိတော့ချေ။

ကျွန်မနှင့်ထွန်းသစ်စ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

ကားအက်စီးအင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မမျက်လုံးများ ပြန်ကွယ်စဉ်က
ချစ်သူ၏ငိုသံကို ကျွန်မ အသည်းခိုက်မတတ် ကြားခဲ့ရသည်။

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ လွှာရယ်...။ လွှာကျ

မှ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ပြန်လာဖြစ်ရတယ်လို့ကွာ။ ကောင်း
ထက်ဖံလာ ဒုက္ခိတဖြစ်မသွားခဲ့ရင် ဒီကောင်ကို ကိုယ်
သတ်မိမယ် ထင်တယ်”

“ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပါပြီ ကိုရယ်။

သူလည်း သူ့အပြစ်အတွက် ဒဏ်အခတ်ခံလိုက်
ရတယ် မဟုတ်လား။ တစ်သက်လုံး ဦးချပေါ်မှာတင်
အချိန်ကုန်ရတော့မှာ မဟုတ်လား။ သူ့အကြောင်းကို

မေ့ပစ်လိုက်ကြစို့နော်”

“ဒါပေမဲ့ လွှာကတော့ ကိုယ်မကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် လည်စင်းခံပေးလိုက်ရတာ မဟုတ်လား လွှာရယ်...”

“လွှာ ကျေနပ်ပါတယ် ကို။ ဒီတစ်သက်မှာ ထွန်းသစ်စဆိုတဲ့ ကိုမျက်နှာကို မြင်ခွင့်ရခဲ့တာရယ်၊ တရားခွင်ကို ကြည့်ရှုခွင့်ရခဲ့တာရယ်၊ ကိုပုံတူ ပန်းပု ရုပ်ကလေး ထုဆစ်ခွင့် ရခဲ့တာရယ်ကြောင့် လွှာ ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး လွှာကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးပါ ကို။ ကိုကို မချစ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်မမြင်မိန်းမတစ်ယောက်ကို သနားချစ်နဲ့ ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုး လွှာ မခံယူချင်လို့ပါ။ လွှာတို့ လမ်းခွဲကြစို့”

“ဘယ်တော့မှ လမ်းမခွဲဘူး လွှာ။ လွှာ မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေလိုက်။ လွှာအနားမှာ ကိုယ် အမြဲတမ်းရှိနေမယ်။ လက်ထပ်ခွင့်ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ လွှာအနားမှာ ကိုယ် အမြဲရှိနေမယ်”

“လွှာ...လွှာလေ...ကိုကို လွှာတဝထဲ ဆွဲမခေါ်ရက်တော့လို့ပါ”

မျက်မမြင်မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်သည် ရေရာချော့တဲ့ နေရောင်မှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီးများအားလုံးက တွန့်စာချက်လုံးပြန်မြင်ရေး အတွက် အားလုံးလက်လျှော့လိုက်ကြသည်။

လက်မလျှော့သူက ထွန်းသစ်စဆိုတဲ့ ကျွန်မချစ်သူပင်။ တကယ်တော့ သူဟာ အချစ်ဆိပ်တွေတက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အချစ်ဆိပ်တွေ ပြယ်တဲ့တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မကို ချစ်မိတဲ့အတွက် သူ နောင်တ အကြီးအကျယ်ရပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီနေ့ကို မရောက်ခင်မှာပင် အကောင်းဆုံးအလုပ်တစ်ခုကို တွန့်မ လုပ်မိခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မ လက်ရှိနေတဲ့ ခြံဝန်းကလေးကို ရောင်းချပြီး တိတ်တဆိတ်ကလေး ခြေရာဖျောက်မိခြင်းပဲ။

နှစ်တွေလည်း အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ အခုတော့ အရာရာဟာ အားလုံးနေသားတကျ ရှိနေပြီ။ အမြင်အာရုံ ကွယ်ပျောက်ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း နီးကြားတဲ့အာရုံတစ်ချို့ကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက် အနားမှာရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိကို အလုံးသားကတစ်ဆင့် သိမြင်ခံစားနိုင်တဲ့အာရုံတစ်မျိုးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူဟာ ကျွန်မကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ မကြိုးစားဘူး။ သူ ကျွန်မနားကို ရောက်လာရင် ကျွန်မရဲ့နည်းသားဟာ အတော့်ကို နှိုးကြွခန့်ပေါက်လာတတ်သည်။ ခြေသံလုံအောင် ဘယ်လောက်ပဲ

ထိန်းထိန်း ဆံခြည်တစ်မျှင် ပြုတ်ကျသွားတဲ့အသံကအစ ကျွန်မက ကြားရသူဆိုလေတော့ သူ့ခြေသံကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ နောက်...သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရနံ့...။

တစ်ရက်မှာတော့ လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်ကလေးကို ခြေလှမ်းမှတ်ပြီးအသွား ခဲတစ်လုံးကို တက်နှင်းမိပြီး ခလုတ်တိုက်မလို့ဖြစ်စဉ် ကျွန်မရဲ့ပန်းနှစ်ဖက်ကို လူတစ်ယောက်ကထိန်းသိမ်းပေးခဲ့သည်။ အဲဒီအပွေ့အဖက်ဟာတကယ်တော့ကျွန်မနဲ့သိပ်စိမ်းလှတယ်ရယ်တော့မဟုတ်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“... ..”

အမှောင်ထဲမှာ နားစွင့်နေမိပေမဲ့လည်း ဘာတုန်းပြန်မှမှ မကြားအသက်ရှူသံ သဲ့သဲ့။ ခြေသံ သဲ့သဲ့။ ကိုယ်ရနံ့ သဲ့သဲ့။

“ရှင်ကို ထွန်းသစ်စမှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်” ဆိုတဲ့ စကားကို မပြောမိစေရန် ကျွန်မ ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

ထွန်းသစ်စရယ်...။ ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ကွယ်ခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မ နှလုံးသားကတော့ ကောင်းကောင်းမြင်ရပါသေးတယ်။

ရှင်ကို ကျွန်မနှလုံးသားက ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်။

သပြေစုံ